

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

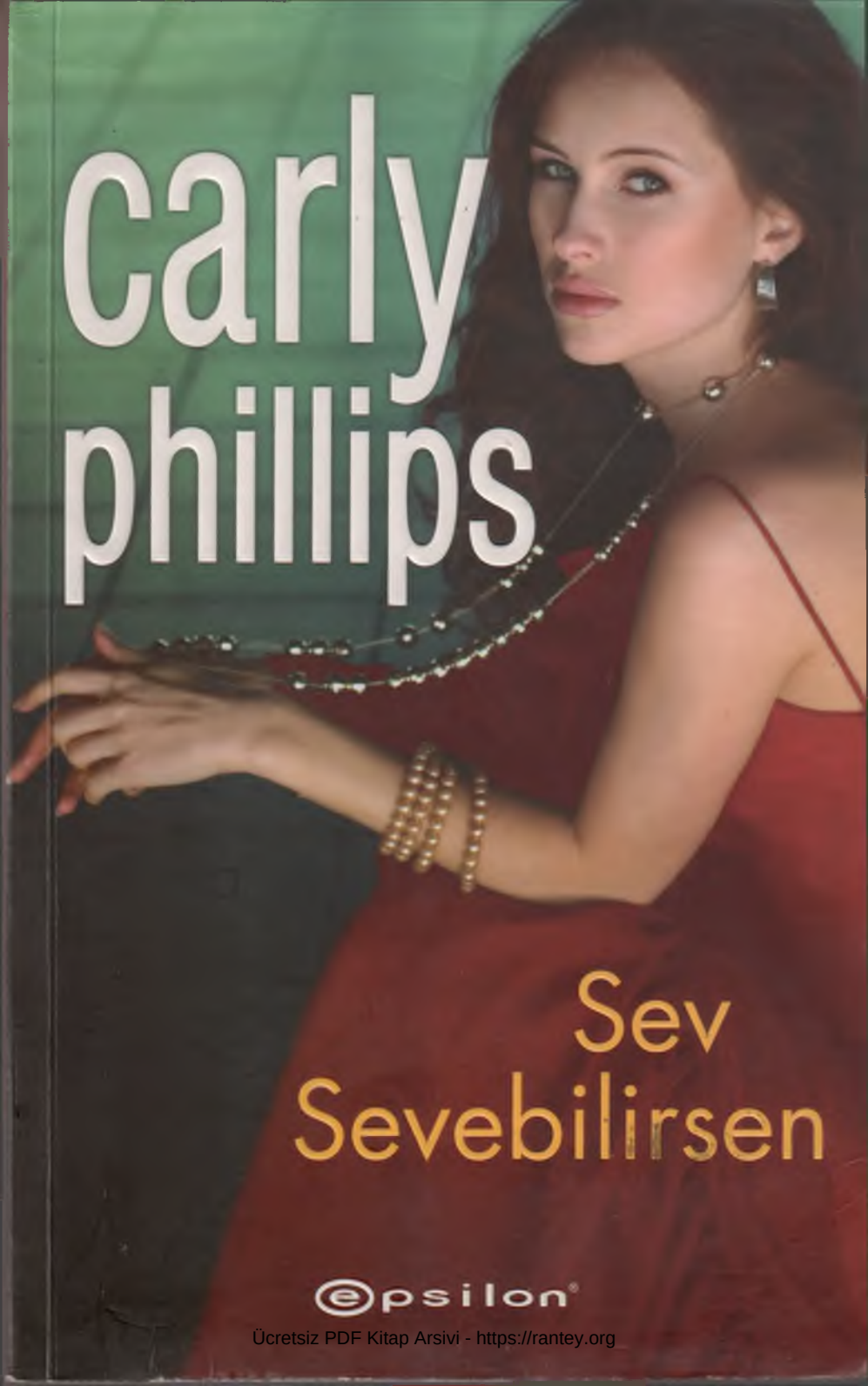
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with long dark hair, wearing a red dress and multiple strands of pearls, is looking over her shoulder. The background is a soft green.

carly phillips

Sev Sevebilirsen

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Rehine arabulucusu Rafe Mancuso eski ortağı Sara Rios'u kurtarmak için vurulmayı göze alınca, bu davranışı bir anda onu kahraman ve New York'un yeni gözde bekarı haline getirir. Ve sonra, Rafe Sara'nın onun için hayatını kurtardığı bir kadından daha fazlası olduğunu itiraf eder. Birdenbire çıkan dedikodu fırtınası, onu hiç istemediği zor bir duruma sokar: o artık Bekar Günlükleri'nin sıcak gündem maddesidir. Tek çözüm şehirden ve tüm ilgiden uzaklaşmak...çekici ve isteksiz Sara'yı aklından çıkarmaktır.

New York Polis Departmanı'nda çalışan memur Sara Rios, hem hayatını kurtardığı için Rafe'ye teşekkür borçludur, hem de tüm medya peşine düştüğü için onu suçlamaktadır. Son hızla görevinin başına geri dönmeyi istemektedir, ama sakatlığı geçene kadar izinlidir ve kurtarıcısını aramaktadır. Rafe'yi bulup onun kalabalık ve gürültücü ailesiyle tanıştığı andan itibaren ona kendini kaptırır. Ama karşılıklı çekim, her zaman sonsuza dek mutlu bir birliktelik anlamına gelmemektedir ve bu ikilinin kendi peri masallarının nasıl bittiğini öğrenmeleri için önlerinde uzun bir yol uzanmaktadır...

ISBN 978-9944-82-427-9

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com.tr

BİRİNCİ BÖLÜM

Manhattan sosyetesı şampanyalarını yudumlayıp fısıldaşırken, Rafe Mancuso smokininin ceketinin altına gizlediğı tabancayı hafifçe yokladı. Rahat ama tetikte bir şekilde odada dolaşmaya başladı. Aslında böylesine kültürlü insanlardan oluşan bir toplulukta silaha ihtiyacı olmayacağından emindi. Buna rağmen, Lancaster Vakfı son derece pahalı mücevherlerin yer aldığı müzayedede tedbiri elden bırakmaması için ona para ödüyordu. Ancak onu güvende çalışması için görevlendiren, bir zamanlar New York Polis Departmanı'nda ortağı olan kadın, Sara Rios, dikkatini dağıtıyordu.

Sara, çift kanatlı kapıdan içeri girdiğinden beri Rafe başka bir şeye odaklanamaz olmuştu. Birlikte tıkr tıkr işleyen bir makine gibi çalışırken eşsiz bir bağları vardı. Aynı arabanın içinde saatler geçirmeleri hemen arkadaş olmalarına ve Rafe'in ona karşı daha önce kimseye duymadığı bir yakınlık hissetmesine neden olmuştu.

Nişanlısına karşı bile böyle bir yakınlık hissetmemişti Rafe.

Aralarında içten içe kaynayan duyguları ne o ne de Sara

kabullense de aralarındaki kıvılcımlar asla sönmemişti. Rafe o zamanlar da Sara'nın baştan çıkarıcı bir kadın olduğunu düşünüyordu, ama onunla çalıştığı sırada polis üniformasından başka bir şey giymeyen bu kadın gözüne hiç bu kadar seksi görünmemişti. Kaslı baldırlarının ortasına dek uzanan ışıltılı gümüş rengi elbisesinden, omuzlarına dökülen uzun sarı saçlarından ve daha önce fark etmediği dolgun göğüslerinden Rafe gözlerini alamıyordu.

“Merhaba, yabancı! Çoktandır görüşemedik.” Sara, kocaman bir gülümsemeyle Rafe’i selamladı.

“Sana da merhaba.”

Rafe’in yanağına bir öpücük konduran Sara’nın yumuşak dudakları ve hoş kokusu önce Rafe’in başını döndürdü, sonra da geçen sene vardiyasını değiştirerek onunla çalışmama sebebini hatırlattı. Rafe’in babası gizli bir ilişki yüzünden neredeyse ailesini mahvedecekti ve Rafe böyle bir şey yapmayacağı üzerine kendine söz vermişti. Nişanlı bir erkeğe göre, Sara bir an önce uzaklaşılması gereken tehlikeydi. İronik bir şekilde, çok geçmeden nişanlısıyla olan ilişkisi bitse bile Rafe’e göre ortaklıklarını sonlandırmak şu ana kadar yaptığı en akıllıca şeydi.

Sara hiçbir erkeğe uzun süre bağlı kalamazdı, Rafe ise çok daha fazlasını istiyordu.

“Teklifimi kabul etmene sevindim. Seni yeniden görmek güzel,” dedi Sara. Saçlarını kulağının arkasına itip bakışlarını ona çevirdi, kahverengi gözleri sevinçle parlıyordu.

Rafe gülümsedi. “Seni görmek de öyle.”

“Çok şıksın.”

Rafe gözlerini Sara’dan bir an olsun ayrılmıyordu. “Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Bu arada, sanırım

sorunsuz bir gece olacak.” Odanın öteki tarafında mücevherlerin sergilendiği tarafa doğru başıyla işaret etti.

Lancaster Vakfı, Rafe ve Sara’dan satılacak parçaların başında nöbet tutmak yerine kalabalığa karışıp sosyalleşmelerini, mücevherleri yakından görmek isteyen konukların mücevherlere rahatça bakabilmelerini istemişti.

“Umarım bu gece sorun çıkmaz,” dedi Sara. “Önümüzdeki ay yapılacak cinayet duruşmasında ifade verene kadar ortalıkta görünmemem gerekiyor, fakat bundan daha az göze batmak neredeyse imkânsız.”

Rafe, ona katılırcasına gülümsedi. “Duruşmadan habirim var. Park Bulvarı’nda B rutini olarak başlayıp E olarak bitti, değil mi?”

“Öyle olduğunu düşünüyoruz. Biri zorla girdiği evdeki kadını korkutmuş ve kafasına vurduktan sonra değerli eşyaları çalıp kaçmış. Başına aldığı darbeye rağmen hastaneye gitmeyi reddeden kadın birkaç saat geçtikten sonra uykusunda ölmüş. Üstelik, görünüşe bakılırsa, ölmeden önce onunla en son konuşan kişi benim. Eşi de böyle düşünüyor,” dedi Sara.

Polis merkezinde duyduğu beylik laflardan birini tekrarlayarak, “O halde eşinin cinayet davasındaki en önemli tanık sensin,” dedi Rafe.

“Evet, aynen öyle. Bir de yine para mevzusu var tabii...” Sara başıyla varlıklı kalabalığa işaret etti. “Eşinin yatırım şirketini zar zor ayakta tutan şey Alicia Morley’nin parasıydı. O ve ortakları şirketi başarısızlığa sürükleyince, kadın gereksiz yatırımlara ödenek sağlamayı reddetmiş. Adam da malikaneyi miras yoluyla devralmak amacıyla birini tutup olayı kontrolden çıkan bir soygun olarak göstermeye ça-

lıymış. Eğer suçlu bulunursa, kadının mal varlığı ilk evliliğinden olan yetişkin çocuğuna kalacak.”

Sara yanlarından geçen garsonun tepsisinden bir bardak soda kaptı. İçkisinden bir yudum almasıyla bardağın kenarında pembe bir ruj izi kaldı.

Rafe gözlerini ondan alamıyordu. O dolgun, parlak dudakları başka amaçlar için kullanmayı düşünmeden edemiyordu. “Peki, kadının eşi şimdi nerede?” diye sordu, boğazı kurumuştı.

“Hapiste. Savcılar hakimi adamın kaçma riski olabileceği konusunda ikna ettiler. Ama iş ortakları hâlâ bazı tehlikeli insanlarla bağlantı halinde ve dava sonuçlanana dek bölge savcısı ortalıkta görünmemi istemiyor,” diye yanıtladı Sara.

“Bu küçük davette seninle birlikte görev almaktan mutluyum,” dedi Rafe ve bu doğruydı; Sara’ya bakabildiği ama dokunamadığı bu davette onunla çalışmaktan mutluydu! “Az önce komşun Sam Cooper’ı gördüm,” dedi Rafe sonunda.

Coop ve Sara yalnızca kapı komşusu değil; aynı zamanda çok iyi arkadaşlardı. Ayrıca Sara kendisine sadece birkaç kişinin yaklaşmasına izin verdiği için Rafe, tanımadığı halde Coop’a saygı duydu. Olay yeri muhabiri olan Coop’la çok sık yolları kesişiyordu ve onun hiçbir hikâyesinin doğruluğundan ödün vermeyen dürüst bir adam olduğunu düşünüyordu.

Sara arkadaşları konusunda çok seçiciydi. Bu nedenle, Rafe Coop’u saçları birbirine karışmış bir kadınla vestiyerden gizlice çıkarken gördüğünü söylememeye karar verdi. Yazın sıcağında, özel bir sebebi olmadıkça kimse o odayı kullanmazdı. Rafe, Coop’u içten içe kıskanmıştı.

Bir kadınla halka açık bir yerde en son ne zaman kaçmak yaptığını hatırlayamıyordu, üstelik böyle bir elbiseyle karşısında dikilen Sara'ya bakarken bundan başka bir şey düşünemiyordu.

Sara kafasını salladı. "Buraya Coop'la birlikte geldim, ama Coop buradan umarım kız arkadaşı Lexie Davis ile ayrılır; tabii öncesinde bir anlaşmaya varabilirlerse." Dudaklarını büzerek etrafa göz gezdirirken kaşlarının çatıklığı daha da belirginleşiyordu. "Onları göremiyorum."

Sara'nın merakını gidermek amacıyla, "Çok kalabalık. Belki de bir yerlerde barışmakla meşguldürler," dedi Rafe.

Seks, tartışma ve sonra barışma seksi... Bir saatlik zaman dilimi içerisinde herhangi bir erkeğin bundan daha şanslı olması mümkün müydü? Rafe kafasını sallayıp güldü.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Sara bunun üzerine.

Rafe hemen başka bir hikâye uydurdu. "Coop'un Bekar Günlükleri'ndeki küçük görevini nasıl idare ettiğini düşünüyordum."

Daily Post'un online ve basılı eki New York'taki bekar erkekleri hedef almıştı. Blog, günlük rasgele bir bekar seçiyor, sonra da o bekarı öne çıkarıyordu. Bu sayede, ön planda olan bekarın, nerede kahve içtiğinden çalıştığı yere kadar her hareketini takip eden ve genelde aşk hayatı hakkında tahminler yürüten bir kitle ortaya çıkmıştı. New York'un en yeni ve en gözde bekarını tavlamaya çalışan çok sayıda kadın vardı. *Daily Post* adına çalışıyor olmasına rağmen, Coop blog yazarının son kurbanıydı.

“O saçmalığı okuyor musun?” diye sordu Sara, bu olasılıktan pek hoşlanmamış görünüyordu.

Rafe kafasını salladı. “Elbette, hayır. Ama Maggie okuyor.” Sara’nın da bildiği üzere, Maggie gündüzleri çalışan sevkیات memuruydu ve polis merkezindeki dedikoduların yanı sıra son zamanlarda Bekar Günlükleri haberlerini paylaşmaktan çok hoşlanıyordu.

“Nasıl vakit bulabiliyor anlamıyorum,” dedi Sara.

“Onu kendi hayatına odaklanmaktan kurtarıyor olmalı,” diye karşılık verdi Rafe.

Aniden tiz bir çığlık ve cam kırığı sesi kalabalığın uğultusunu delip konuşmalarını böldü.

Rafe silahını çekmeye hazır bir şekilde eli cebinin üzerinde sesin geldiği yöne doğru döndü.

“Garsonun bıçağı var!” diye bağırdı yanlarında duran biri.

“Ve Coop’un kız arkadaşı elinde,” diye inledi Sara.

İçgüdüleri harekete geçen Rafe’in bakışları Sara’nın kılere kenetlendi, ikisi de tek kelime etmeden aksiyonun olduğu yere yaklaşmaları gerektiğine karar verdiler.

Rafe başıyla işaret edince Sara hemen saat yönünde odayı dolaşarak elinde bıçak olan garsona doğru ilerlemeye başladı. Rafe ise onun tam tersi istikamette şaşkın kalabalığın arasında ilerliyordu.

Rafe ya da Sara, garsonun dikkatini dağıtmayı başara-bilirse diğerinin erken davranma ya da rahatça nişan alma şansı olabilirdi.

“Yüzük onda!” diye uyarıda bulundu rehin alınan kadın.

Lancaster Vakfı’ndan bir parça! Rafe küfretmemek için kendisini zor tutuyordu.

“Kapa çeneni!” diye bağırdı panikleyen garson.

Rafe, adama baktığında elindeki bıçağın ucuyla rehin aldığı kadının tenini kestğini fark etti.

“Buradan nasıl çıkacağını düşünüyorsun?” Sam Cooper aniden öne çıktı. Ellerini havaya kaldırıp kız arkadaşını bıçak zoruyla tutan garsona doğru yaklaştı.

Rafe normalde bir sivilin, delinin tekiyle konuşmasına izin vermezdi, ama Coop aptal değildi. En azından Rafe ve Sara’ya adama yaklaşmaları için zaman kazandırıyordu.

“Sen de kimsin?” diye sordu garson.

“Bayanla birlikteyim. Şimdi, sakın ol.” Coop bir adım daha yaklaştı.

“Olduğun yerde kal!” diye bağırdı garson.

Rafe hâlâ çok uzaktaydı, üstelik yüzük çalmaktan bir kadın rehin almaya geçiş yapan bir adamı kızdırmak istemiyordu.

Garson, kadını daha sıkı tuttu. “Dinleyin, buradan çıkıp gideceğim ve kimse beni durdurmaya kalkmayacak!” diye bağırdı, sonra da rehinesini beraberinde sürükleyerek merdiven boşluğuna açılan çelik kapıya yöneldi.

Etrafına göz gezdiren Rafe, odanın öteki ucunda bulunan Sara’yı gördü. Sara, adama oldukça yakındı ve onu tek başına alt edebilirdi. Rafe bu durumda ona sessizce destek verdi. Birlikte arabuluculuk ile rehine kurtarıcılığının temelleri üzerine ders almışlardı, ama Sara bu alana hiç ilgi duymadığından bu konuda uzmanlaşmamıştı.

Birdenbire garson rehineyi kalabalığın arasına doğru iterek insanları şaşırttı, akabinde ise kapıyı açıp odadan dışarı fırladı. Sara da adamın peşinden koştu.

Rafe ileri atıldı, ama o yetişmeden kapı kapanmış ve zaman kaybetmesine neden olmuştu. Yüreği ağzındaydı,

konukları yarararak kapıyı açıp karanlık merdiven boşluğuna koştı.

Rafe, başka bir kapıdan daha geçerek silahını çekmiş bir halde çatıya vardığında, bu kez karşısında başka bir rehine olayı buldu.

Görünüşe bakılırsa, garson çıkış stratejisini doğru planlayamamıştı. Buradan çıkmasının hiçbir yolu yoktu ve şimdi de bıçağı Sara'ya dayamıştı. Peşinden birilerinin geleceğini beklediği için kendisini güvenceye almak amacıyla onu yakalamış olmalıydı.

Rafe terlemeye başladı, ancak bunun nedeni elbette sıcak hava veya nem değildi.

"Silahını bırak," diye emretti garson.

Rafe, Sara'ya isabet ettirmeden şüpheliyi vurma ihtimalini hesapladı. Çatıyı aydınlatan ay ışığı onun tarafındaydı. Ne var ki adamın, boynuna bıçak dayadığı Sara'yı vücudunun önünde bir kalkan gibi kullandığı düşünülürse, Rafe'in pek şansı yoktu.

"Yapma, dostum. Bırak onu. Bir polise saldırmak suçuyla yargılanmak istemezsin," dedi Rafe, adamı ikna etmeye çalışarak.

Gözleri kocaman açılan garson ne yerinden kıpırdıyor ne de bıçağı indirmeye yanaşıyordu. "O gerçekten de bir polis mi?" Adamın yüzünden ter damlaları süzülüyordu.

"İkimiz de polisiz," dedi Sara, sakın bir ses tonuyla.

Sara'nın soğukkanlılığına hayran kalan Rafe, böyle devam etmesini umuyordu.

Garson homurdandı ve eli titrediği için bıçağın ucu Sara'nın tenini kesti. Küçük bir kan damlası boynundan süzüldü.

Rafe'in midesi bulanmaya başlamıştı, ama kendini he-

men topladı. “Beni iyi dinle,” dedi Rafe, silahını Sara’nın göğsünün hizasında tutuyordu. “Bırak onu. Bir memuru bıçklamaya kalkmazsan, sana fazla zorluk çıkarmam.”

“Bunu düşünmem gerek,” dedi adam, sarsıldığı belliydi. Panik, mücadeleyi bırakma ihtiyacıyla savaşıyor; garsonun kararsızlığı fark ediliyordu.

Rafe bunu daha önce de görmüştü. Adamın bir karar vermesi gerekiyordu, Rafe’in de öyle. Yerinde arabuluculuk yapan başka bir eğitilmiş polis olsa vakti dolana dek nefesini tüketirdi, en azından Rafe rehineyi tanımak gibi bir avantaja sahipti. Ayrıca *Sara da* onun zihnini ve işaretlerini nasıl okuyacağını biliyordu. Harekete geçmek risk oluştursa da Rafe eski ortağına güveniyordu.

Kararını vermişti, Rafe Sara’ya bakıp belli belirsiz bir şekilde kafasını salladı. Rafe, “Bırak!” diye bağırırken aynı zamanda da adamın bacaklarına doğru atıldı.

Her şey hızla gelişmişti. Rafe’in saldırısıyla şaşırان adam dengesini kaybetmiş, Sara da hiç vakit kaybetmeden kendini yere atarak adamın elinden kurtulmuştu. Rafe mücadele ediyor ama bir türlü bıçağı yakalayamıyordu. Üstünlüğü ele geçirene dek adamla ne kadar boğuştuğundan emin değildi, ama en sonunda adamın çenesine sağlam bir yumruk indirip kontrolü ele geçirmişti.

“Kıpırdama!” Sara silahını doğrultmuş bir halde garsonun tepesindeydi.

Güçlkle nefes alan Rafe ayağına kalktı. “İyi misin?”

Sara kafasını salladı. “Üzerime atlamamış olsaydı, daha iyi olabilirdim,” diye homurdandı. “Bir de silahla kafama vurdu.” Sonra canı yanarak başını ovdu.

Sersemleyen Rafe adamın ellerini arkadan kelepçeledi.

“Birileri çoktan polis çağırmış olmalı. Polisler her an gelebilir.”

Rafe ona bir göz attı. “Göze batmamak buraya kadar-
mış.”

Sara isteksizce kakhaha attı.

Yerde yatan garson inleyince yeniden Rafe’in dikkatini
çektı.

Sara bunun üzerine, “Yavaş ol,” diye adamı uyardı ve
adamın etrafında dolaşırken suratını buruşturdu, yüz hat-
larından canının acıdığı belli oluyordu.

“Nerenden yaralandın?” diye sordu Rafe.

Sara kafasını sallamakla yetindi. Her zamanki gibi acısı-
na katlanacaktı, asla yaralandığını kabul etmezdi.

Birdenbire Rafe’in baş dönmesi arttı. Dizlerinin üstüne
çöktü, etrafındaki her şey bulanıklaşırken göğsünde kes-
kin bir sancı hissetti.

Smokininin ceketini açıp göğsüne baktı. Beyaz gömleği
kanla kaplıydı.

Lanet olsun! Bıçağın saplandığını hissetmemişti bile...

“Rafe!” diye seslendi Sara, sesi korkuyla doluydu.

“Ben iyiyim,” diye yalan söylediği sırada binanın kapı-
sı ardına kadar açıldı ve silahlı polisler çatıya akın etmeye
başladı

Tanımadığı ama aşağıdaki konukların arasında gördü-
ğünü hatırladığı bir kadın yanında diz çöktü. “Komiser
Mancuso, ben *Daily Post*’tan Amanda Stevens. Siz bir kah-
ramansınız,” dedi, kulağa fazla heyecanlanmış gibi geli-
yordu.

“Sadece işimi yapıyorum,” diye homurdandı Rafe.

“Sara Rios ile eskiden ortak olduğunuzu duydum. Or-
taklarınızdan birini kurtarmak nasıl bir duygu?” diye sor-
du ısrarcı kadın.

Rafe ellerini göğsüne koydu, yarası giderek daha fazla

acı veriyordu. Gözünün ucuyla, üniformalı polislerin şüpheliyi ayağa kaldırdıklarını gördü.

Muhabir bir kez daha aynı soruyu sordu.

Sara'yı kurtarmak nasıl bir duyguydu? Aslında basit bir soruydu bu... *Uğruna ölünesi vücut hatlarına sahip muhteşem bir sarışını kurtarmak harika bir histi.*

Bunu yüksek sesle dile getirmediğini umuyordu, gözleri kararmadan önce aklından geçen son şey buydu.

“Durumu bir süre belirsizliğini korudu, ama korkmayın; iyileşecek.”

Doktorun sözleri Sara'nın zihninde yankılanırken, yaşadığı rahatlama hissi başını döndürüyordu. Rafe'i Lenox Hill Hastanesi'ne yetiştirebilmek için neredeyse şehirdeki tüm trafiği durdurmuşlardı.

Sara bacağıının röntgeninin çekilmesini ve atele alınmasını hayal meyal hatırlıyordu. Merdivenleri tırmanırken dizini burkmasıyla duyduğu acı, Rafe'i neredeyse kaybetmek düşüncesiyle kıyaslanınca hiçbir şeydi. Kendi hayatını tehlikeye atarak onun hayatını kurtarmıştı ve Sara bunu asla unutmayacaktı. Ambulansla hastaneye geldiğinden beri oradan ayrılmayıp bir haber beklemişti. “Rios!”

Sara baş komiserinin sesini duyunca döndü. Neredeyse tüm polis merkezi hastaneye toplanmış, bir haber bekliyorlardı.

“Sen buna göze batmamak mı diyorsun?” İri yarı, çelik gibi bir gövdesi olan Başkomiser Hodges huysuz görünmeye çalışsa da, Sara onun yumuşacık bir kalbi olduğunu biliyordu.

“Özür dilerim, Komiserim. Bir müzayedenin böyle bir rehine krizine dönüşeceği kimin aklına gelirdi ki?”

Adam gözlerini devirdi. “Nerede aksiyon varsa sen orada olmak istiyorsun,” diye homurdandı. “Bu görev dışı işe onay verdiğim için bölge savcısı kellemini uçuracak.”

“O halde, siz de onun yoluna çıkmamaya çalışın,” diye takıldı Sara.

İri yarı adam gülümseyerek karşılık verince Sara rahatladı. “Demek ki Mancuso’dan iyi haberler var,” dedi Başkomiser.

“Evet, efendim,” diye yanıtladı Sara.

Dizindeki atele işaret ederken, “İşten ne kadar uzak kalacaksınız?” diye sordu.

Sara güçlükle yutkundu. “Emin değilim. Röntgenler neticesiz çıktı.” Kireçlenme başlangıcı ve dejeneratif eklem rahatsızlığı belirtileri neticeden sayılmazsa tabii... “Yarın MR çekirtmem gerekiyor.”

Sara’nın lisedeyken aldığı beden eğitimi dersinde oluşan menisküs yırtığı vardı. Periyodik ağrılar, dizinin kıtlanması ve şişmesi hayatının bir parçasıydı. Şimdiyse, aynı ekleminden tekrar sakatlanmasıyla adeta ileride çalışmasını imkânsız hale getirebilecek kalıcı sorunlar yaşayabileceğine dair bir uyarı almıştı. Böyle bir şeyi düşünmek bile istemiyordu.

Polislik hem bildiği hem de yapmak istediği tek şeydi. Polislerle dolu bir aileden geliyordu; evliliklerini ya da ailelerini bir arada tutmayı beceremeyen polisler... Bu yüzden onları tanımlayan en önemli şey meslekleriydi.

Sara’yı da mesleği tanımlıyordu.

“İşe geri dönebilecek kadar iyileşene dek izinlisin. Evinde git ve dinlen,” dedi Başkomiser.

Sara yanağının iç kısmını ısırdı, karşı çıkmaması gerektiğinin farkındaydı. “Elbette.”

“Güzel. Kendine iyi bak,” dedi Başkomiser, “ve bu kez, gözlerden uzak kalmaya çalış,” diye ekledi.

Sara ise sadece gülümsemekle yetindi.

THE DAILY POST BEKAR GÜNLÜKLERİ

Son bekarımız aşkı uğruna görevden ayrıldı. Evet bayanlar, Sam Cooper'ın kalbinin artık bir sahibi var. Neyse ki şehirde kahramanca davranışlar sergileyen yeni bir bekarımız daha oldu! Rafe Mancuso önceki gece New York'un en seçkin davetlilerini kurtardığı sırada yaralandı. Bu satırları okurken hepimizin baygınlık geçirdiğini görür gibiyim.

Daily Post'un moda editörü Amanda Nicholas, Lancaster müzayedesini izlemek için oradaydı. Rehinelerin arabulucusuna yardıma muhtaç genç bir kadını kurtarmanın nasıl bir duygu olduğunu sormuş. Bıçaklandığının farkında olmayan Bay Mancuso ise, bayılmadan önce tüm içtenliğiyle ona cevap vermiş: "Ben sadece görevimi yapıyordum. Muhteşem bir polisi kurtarmak da işin cabası."

Kahramanımız ve kurtardığı bayan arasında romantizm kıvılcımları çakmış olabilir mi? Yoksa şehirdeki diğer kadınların önlerinin hâlâ açık olduğunu söyleyebilir miyiz? Bunu sadece zaman ve Bekar Günlükleri gösterecek.

İKİNCİ BÖLÜM

Rafe tertemiz görünen bir hastane odasında gözlerini açtığı anda seruma bağlı olduğunu gördü. Çok geçmeden göğsündeki derin sancının farkına varmasıyla yaşadıklarını hızla hatırlamaya başladı. Müzayedede, rehine olayı, bıçaklandığını fark ediş ve çatıya üşüşen üniformalılar...

Gözlerini kırptırdı, ama hâlâ her şey bulanıktı.

Birkaç kez daha kafası karışık ve ağırlı bir şekilde uyanıldığını hatırlayınca morfinden olmalı diye düşündü. Henüz etkisinden kurtulamamıştı ve ne kadar zaman geçtiğini merak ediyordu. “Uyanmışsın!”

Tanıdık sese doğru dönünce, Sara’yı duvarın dibindeki sandalyede otururken buldu. Yerinden kalkıp koltuk değneklerinden destek alarak yatağa doğru yaklaştı. Saçları dağınık bir şekilde omuzlarına dökülüyordu, yüzünde makyajdan ya da yorgunluktan eser yoktu. İfadesindeki rahatlık göze çarpıyordu.

Yumuşak bakışlarını ondan ayırmadan, “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Sara.

“Bıçaklanmış gibi,” dedi Rafe ve hafifçe gülümsedi.

Sara kaşlarını çatarak ona baktı. “Hiç komik değil. Bı-

çok akciğer toplardamarını kesmiş. Seni ameliyata alıp damarı dikmek zorunda kaldılar. En azından, doktor böyle söyledi.”

“Ameliyat mı?” diye sordu Rafe.

Sara yüzünde ciddi bir ifadeyle kafasını salladı. “Kan nakline ihtiyacın vardı,” dedi.

Rafe yutkunmaya çalıştı, ama ağzı kupkuruydu.

Bunu fark eden Sara buzla dolu bardağı aldı ve Rafe’e birkaç küçük buz parçası yedirdi.

“Böyle bir tedaviye hemen alışabilirim,” dedi Rafe.

“İçimden bir ses kadınların sana bakmak için sıraya gireceklerini söylüyor.” Rafe uyandığından beri Sara ilk kez ona gülümsüyordu.

Bardağı tepsie geri koyan Sara, “Ama önce anneni püskürtmeleri gerekecek, annen korumacı bir kadın,” dedi.

“Annem mi? Burada mı?” diye sordu Rafe şaşkınlıkla.

Sara kafasını salladı. “Prosedürü bilirsin. Olay ciddiye binince Başkomiser ailene haber verilmesini istedi. Şehir dışından buraya kadar geldiler ve buraya yakın bir otelde kalıyorlar.”

Rafe gözlerini kapatıp inledi.

Çıkardığı sesi yanlış anlayarak, “Canın çok yanıyor mu?” diye sordu Sara.

“Merak etme, yaşayacağım,” dedi Rafe göğsündeki yanma hissine rağmen.

“Güzel,” dedi Sara kısık bir sesle.

Annesinin tepesinde dolaşacağını bilmesi yetişkin bir adamı ağlatmak için yeterliydi. Kalabalık ve gürültücü ailesini seviyordu, ama sırf onları uzaktan sevmek için doğduğu şehir olan New York’tan ayrılmıştı.

“Peki ya garson dostumuza ne oldu?” diye sordu Rafe konuyu değiştirerek.

“Aşağılık herif nezarette ve kefaletle çıkması da pek mümkün görünmüyor,” dedi Sara memnuniyetle başını sallayarak.

“En azından, iyi bir haber var.”

“Sadece bir tane değil. Unutma, tehlikeyi de atlattın,” dedi ve Rafe’in eline uzandı.

Dokunuşu sıcacıktı, yumuşak ve kendinden emin bir şekilde elini tutuyordu. Elini tutmaya devam ederken Rafe kendini gitgide daha rahatlamış hissediyordu.

“Beni çok korkuttun. Önce tüm o kanı ve sonra da bayıldığını görünce...” Sesi titriyordu, derin bir nefes aldı. “Sağlık görevlileri tansiyonunun tehlikeli bir şekilde düştüğünü ve iç kanamanı olduğunu söylediler.” Birkaç saniye duraksadı. “Hayatımı kurtardın.”

Sara’nın duyduğu minnettarlık Rafe’in kendisini rahatsız hissetmesine neden oluyordu. “Biz bir takımız Sara. Gerçekten önemli değil,” dedi.

“Bunu gazetelere söyle.”

“Abartıyorlar,” diye homurdandı Rafe.

“Coop’a böyle söylediğini söylemeyeceğim,” diyen Sara sırtıttı.

Rafe neredeyse gülecekti, ama canının acımaması için kendini tuttu. Beyaz tavana baktı. “Hangi günde olduğumuzu acaba merak etmeli miyim?”

Sara gülerek, “Pazartesi sabahı,” dedi.

Rafe iki gündür kendinde değildi. Ve eğer yanılmıyorsa, tüm bu süre boyunca Sara onun yanından ayrılmamıştı. Göğsündeki ağrı, sanki yerini farklı duygulara bırakmaya başlamıştı.

“Peki ya sen? Bacağın nasıl?” diye sordu Rafe, Sara’nın koltuk değneklerine bakarak.

Endişe etmemesini belirtircesine elini sallayan Sara, “Merdivenlerden çıkarken dizimi incittim, hepsi bu. Yakında işe dönmüş olurum,” dedi.

“O halde bunları söylerken neden gözlerimin içine bakamıyorsun?” diye sordu Rafe.

Kaşlarını çatan Sara cevap vermedi.

Rafe, Sara’nın üzerinde New York Polis Departmanı armalı lacivert eşofman altı olduğunu gördü. Eşofman, ateli kamufle edecek kadar geniş ve boldu. “Kötü olan dizin mi?” diye sordu.

Sara gözlerini devirdi. “Çok inatçısın, Mancuso. Sana iyileşeceğimi söyledim. Kafana takma.”

Rafe’in endişesi artmıştı, ama hazır olana dek bu konuda konuşmayacağını biliyordu. “Bıçağın saplandığını hissetmedim bile,” dedi Rafe konuyu değiştirerek. Bıçaklandığına hâlâ inanamıyordu.

“Adrenalin bazı şeyleri hissetmemene neden olur.” Sarah bakışlarını ona dikti, ifadesinde doğuştan gelen bir anlayış vardı.

Sonra huzurlu bir sessizlik çöktü odaya. Rafe bunu özlemiş olduğunu fark etti. Şimdiki ortağı, Jake Riordon, vakit geçirmek için sohbet etmekten hoşlanıyordu. Rafe sık sık Sara ile takım olduğu dönemde arabayı dolduran sessizliği ve huzuru özlüyordu.

Kapı tıklatıldı ve içeri hemşire girdi. “Günaydın, Bay Kahraman,” dedi neşeli bir sesle. “Seni uyanık gördüğüme sevindim! Ateşini ve tansiyonunu kontrol etme vakti... Ayrıca bandajına da bakmak istiyorum.”

“Kahraman sağmalığından söz etmediğin sürece, bir mahsuru yok,” diye homurdandı Rafe.

Sara sırtıttı. “Hemşirelere karşı kibar ol yoksa anneni üzerine salarım.”

“Kız kardeşini sevdim,” dedi hemşire, Sara’yı gösterek. “Yine de, dışarıda beklemek zorunda.”

“Kız kardeşim mi?”

Sara Rafe’e doğru eğildi. “Yanında kalmama izin vermemeleri için onlara kız kardeşin olduğunu söyledim,” diye fısıldadı. Yaramazlık yapan bir kız çocuğunu andıran gözleri ıslıl ıslıldı. “Annen bunu sorun etmişe benzemiyordu, hem yalanımı da ortaya çıkarmadı,” diye ekledi. “Şimdi uslu dur ve hemşire ne söylerse yap.” Onun yanağına bir öpücük kondururken saçı tenini gıdıkladı.

Bu karıncalanma Rafe’in ayak parmaklarına dek ulaştı. “Sen de eve dönüp biraz uyumalısın,” dedi Rafe, ciddi bir tonla.

“Artık iyi olduğunu bildiğime göre, belki giderim.”

Koltuk değnekleriyle kapıya doğru ilerlerken, Rafe bakkışlarını ondan alamıyordu. Birlikte çalışırlarken bile, kalçalarına gözlerini bir kez olsun dikmemişti. Buna rağmen, ona müzayedede giydiği seksi, dekolteli elbiseyle olduğu kadar çekici görünüyordu.

Hemşire devam etmek için Sara’nın ardından kapının kapanmasını bekledi. “Kız kardeşin çok hoşmuş.” Yaşlı kadının ikisinin ne işler çevirdiklerini bildiğini ima edercesine göz kırptı.

“Evet. Çok şanslıyım,” dedi kıkırdayarak, ama çok geçmeden buna pişman oldu. Acısına dayanabilmek için gözlerini kapattı.

“Bazen göğsüne bir yastık koymak iyi gelebilir, ama yaktan kalkıp hareket etmeye başlayana dek bekleyelim.”

İnlemesine engel engel oldu, birkaç zorlu günün onu beklediğinin farkındaydı.

“Ameliyathaneden buraya getirildiğinden beri o genç bayan yanından birkaç dakikadan fazla ayrılmadı,” dedi hemşire, Rafe’in koluna tansiyon aletini yerleştirirken.

Minnettarlık hissini gölgede bırakan sıcak bir duygu kapladı Rafe’in içini. Günün geri kalanı boyunca bu duyguyu muhafaza etmek istiyordu.

Sara, Rafe’in odasından çıkar çıkmaz derin bir nefes aldı. Saatlerce sandalyede oturduğu için her yanı ağrıyordu, ama Rafe uyandığına ve iyileşeceğine göre, kalbi yeniden normal tempoda atmaya başlayabilirdi.

Koltuk değneklerini yerleştirerek, koridorun sonundaki asansörden başlayıp onu evine götürecek taksiye binene kadar sürecek yolculuğa kendisini hazırladı.

Hemşire odasının önünden geçerken, gazetenin başına toplanan kadınların Rafe’in odasına doğru işaret ettiklerini gördü. Sara, kadınların oturduğu masanın başında durunca, kadınlar sessizleşip meşgulmüş gibi yaptılar.

Sara’nın içine kötü bir his doğdu. İçgüdülerine her zaman güvenirdi. “Neler oluyor?”

“Gitmeliyim,” dedi kadınlardan biri.

“Ben de.” Bir diğeri hastalardan birinin odasına koştu.

“Pekâlâ,” dedi üçüncü ve orada kalan son kadın. “Ben söylerim.” Genç hemşire Sara’ya *Daily Post*’u uzatarak, “Bekar Günlükleri,” dedi.

“Ah, hayır.” Sara derin bir nefes alıp katlı halde duran gazete sayfasına göz gezdirdi.

Rafe'in gazetede çıkan fotoğrafı ona bakıyordu. Kahramanca davranışı nedeniyle tüm dikkatlerin ona çevrilmesi kırk sekiz saatten daha az bir süre almıştı. Rafe özel hayatına çok önem veren biriydi. Bu ilgiden hiç hoşlanmayacaktı ve Sara, onun ne tür bir ilgiyle boğuşacağını çok iyi biliyordu. Komşusu Coop, blogun gözde bekarı seçildiğinde onun yaşadığı tüm sıkıntılara tanık olmuştu. Zavallı kadınlar ona kokulu mektuplar, şekerler ve iç çamaşırlarını göndermişlerdi. Tüm bunlar Sara'nın sadece çaresiz bir kadının milenyum çağında çöpçatanlık konusunda Bekar Günlükleri'ni bir çözüm olarak görebileceği inancını güçlendirmişti.

Derin bir nefes alan Sara, gazeteyi masanın üstüne koydu ve hemşireye, "Bana bir iyilik yap ve bu haberi ondan olabildiğince uzak tut," dedi, sonra Rafe'in odasına işaret ederek, "Bu sadece onun üzülmesine neden olur, ihtiyacı olan şey iyileşmeye odaklanmak," diye ekledi.

Hemşire kafasını salladı. "Elimden geleni yapıp bu isteğinizi herkese iletirim. Ancak ortalıkta dolaşan gazeteler, farklı vardiyalarda çalışan ve sürekli girip çıkan insanlar oldukça, Bay Mancuso'nun bu haberi duymayacağını garantisini veremem."

Sara kafasını salladı. "En azından denediğin için teşekkür ederim." Gitmeye hazırlandığı sırada hemşire boğazını temizledi ve "Hımm... Haberi okudunuz mu?" diye sordu.

"Hayır." Sara sadece fotoğrafa bakmıştı.

Gazeteyi bir kez daha eline alıp bu kez tüm haberi okuyan Sara hazırlıksız yakalanmıştı.

Blog yazarı; o ve Rafe'in romantik bir ilişkileri olabileceğinden söz ediyordu. Anlaşılan tüm bunların sebebi

Rafe'in çatıda bilincini yitirmeden önce söylediği bazı kelimelerdi.

Şu ana dek Sara'nın haberinin olmadığı kelimeler...

Uğruna ölünese vücut hatlarına sahip muhteşem bir sarışını kurtarmak harika bir histi.

Bu kelimeleri asla unutamayacaktı...

Birlikte çalıştıkları tüm süre boyunca, o da Rafe de pek çok açıdan aynı kimyayı paylaşıyorlardı. Çok uyumlu bir iş arkadaşlıkları vardı ve birbirlerinin ne düşündüğünü anlayabiliyorlardı. Rafe'in nişanlısıyla daha fazla vakit geçirme isteğini Sara gayet iyi anlasa da ortaklıkları az rastlanır türdendi. Aradan bir sene geçmiş olmasına rağmen, Sara yeni ortağıyla hâlâ bir uyum yakalayamamıştı.

Tabii bir de cazibe meselesi vardı... Rafe'e her baktığında başından karın boşluğuna, sonra da aşağıya doğru inen hoş bir his vardı. Tek taraflı olduğunu düşünerek aralarındaki bu çekimi göz ardı etmişti.

Ama şimdi, Rafe öyle olmadığını düşünmesi için bir neden vermişti. Belki de o da bu duyguları ve istekleri paylaşıyordu.

Hemşirenin, "İyi misin?" diye sormasıyla Sara'nın karmakarışık düşünceleri bölündü.

"İyiyim. Sadece haber uğruna insanların ne kadar ileri gidebileceklerine şaşırdım." Umursamaz davranmaya çalışarak gazeteyi masaya bıraktı. "Bana bir iyilik yapar mısın? Diğer hemşirelere okudukları her şeye inanmamalarını söyle, olur mu?"

Kadın gülümsedi. "Elbette. Ama söylemem gerekir ki, eğer o adam benim muhteşem olduğumu düşünseydi, herhangi bir çaresiz kadın devreye girmeden onu kapardım."

Sara ürküti. “Sanırım buradaki hiç kimse kız kardeşi olduğuma inanmıyor!”

Hemşire omuzlarını silktilti. “Ne söyleyebilirim ki? Herkes onun yanında kalmak istediğini anladı, buna ailesi de karşı çıkmadı.”

Sara gözlerini devirdi. “Son birkaç gün çok hareketli geçti. Gerçekten biraz uyumaya ihtiyacım var.”

“Onun güvenilir ellerde olduğundan emin olabilirsin.”

Onu endişelendiren de buydu. “Teşekkürler,” dedi Sara dalgın bir şekilde, zihninde hâlâ Rafe’in söyledikleri dolaşıyordu.

Muhteşem olduğunu düşünüyormuş...

Vücut hatlarını da fark etmiş...

Ne olmuş yani?

Kendisini sakinleşip odaklanmaya zorladı. Söyledikleri konusunda ciddiye ve artık nişanlı değilse bile aralarında hiçbir şey değişmezdi. Rafe tüm kalbiyle aile ve sürekliliğe inanan bir adamdı, Sara’nın ise romantizm ve sonsuza dek mutlu yaşamak gibi hayalleri yoktu.

Hayat ve ilişkiler normal insanlar için yeterince zordu. Aile geçmişi polislerin hiçbir şekilde uzun süreli ilişkileri yürütemeyeceğinin bir kanıtıydı. Nesiller boyunca soyağacının her dalı sadık kaldığı kuralı güçlendirmişti: Önce iş, sonra vakti kalırsa gelip geçici ilişkiler... Gerçi son zamanlarda ikisinden de eser yoktu.

Bunları düşününce koltuk değneklerine daha sıkı sarıldı, sahip olduğu tek şey işiydi. Bu durum, sakatlanmasını ve kariyerini sonlandırma potansiyeli olan nüksetme ihtimalini daha da korkutucu kılıyordu.

THE DAILY POST BEKAR GÜNLÜKLERİ

Gönülsüz bir kahramandan daha çekici bir şey olamaz ve Rafe Mancuso tam da böyle biri. Polis memuru veya rehine arabulucusu New York'un en seçkin insanlarını kurtararak şehrin en gözde bekarı statüsüne yükselmeye hak kazandı. Yaralanması üzerine bilincini kaybetmeden önce söylediklerine bakılırsa, biri çoktan onun kalbini çalmış olabilir. Yine de, her şey mümkün bayanlar, o nedenle gözlerinizi dört açın ve beni bilgilendirmeyi ihmal etmeyin! Haberler geldikçe sayfada yer vereceğim.

Rafe mahremiyeti severdi. Kalabalık bir aileden geldiği için, tek başına olmanın, sürekli sorulan sorulardan ve ilgiden uzak durmanın değerinin farkındaydı. Üniversiteyi bitirdikten sonra, şehir dışındaki küçük dairesinden taşınmasıyla her hareketiyle ilgilenen tüm akrabalarından uzaklaşmıştı. Elbette, büyük kardeşi Nick ve çok sevdiği üç kız kardeşiyle bağını kopartmamıştı. Ancak Manhattan'da büyük kalabalıkların arasında gizlenebiliyordu, ta ki o lanet olası blog yazarı rehine hikâyesini ele almaya karar verene kadar. Şimdi, New York'taki tüm kadınlar onun her hareketini takip edeceklerdi ve o bundan nefret ediyordu.

Bir haftalık ameliyat sonrası istirahatından sonra, Rafe küçük yürüyüş egzersizleri yaparak yavaşça gücünü geri kazanmaya başladı. Ne var ki Bekar Günlükleri tüm dikkatlerin üzerinde toplanmasına sebep olmuştu, artık bir zamanlar olmaktan hoşlandığı kimliği belirsiz kişi değildi.

Koridorun sonuna kadar yaptığı kısa yürüyüş sırasında bile bayan komşuları onu süzüyorlardı. İşveli bir şekilde kirpiklerini kırıştırıp bekar ve her şey için müsait olduklarını fısıldıyorlardı. Sürekli gittiği Starbucks'a uğradığında siparişleri alan çocuk yüksek sesle selam verince tüm müşteriler kafalarını çevirmiş ve birden sessizlik olmuştu. Ayrıca polis merkezinden gelen telefonla adına bazı paketler ve parfüm kokulu mektuplar geldiğini haber vermişlerdi. Rafe onlara hepsini atmalarını söylemişti.

Bu sırada, blog yazarı Rafe'in kurtardığı kadınla ilişkisi üzerine tahmin yürütmeye devam ediyordu. Her gün Rafe'e onun varlığını hatırlatıyordu; sanki Rafe onu unuttabilmiş gibi! Uyanıp iyi olduğundan emin olana kadar gece gündüz yanından ayrılmamıştı. Sara, yorgun ve dar-madağınırken bile bakımlı ve göz alıcı olduğundaki kadar

güzel görünüyordu. O nedenle, blog yazarının bayılmadan önce söylediği cümleyi ona hatırlatmasına gerek yoktu.

Tüm gün boyunca onu düşünüyordu.

Her gece rüyalarında onu görüyordu.

Ve sürekli ikisinin de yüksek sesle dile getirmediği arzularına teslim olurlarsa neler olabileceğini merak ediyordu.

Hastaneden ayrıldığından beri, Rafe Sara'dan haber alamamıştı, ama kendine geldiğinde gözlerinde beliren sıcağıktan yüzündeki rahatlık dolu ifadeye kadar her şeyi hatırlıyordu. Ama onu son gördüğünde soğuk ve mesafeliydi, başucunda oturup elini tutan kadından çok farklıydı. Onun koyduğu sınırlara Rafe'in saygı duymaktan başka seçeneği yoktu. Her ne kadar ondan hoşlansa da Sara'nın hayattan beklentileri oldukça farklıydı. Ayrıca Rafe biten bir ilişkinin ardından onu kaybetmektense, arkadaşlıklarına sahip çıkmayı tercih ederdi.

Kendisini iyi hissedene kadar izinliydi; en azından ona dört ile altı hafta arası izinli olacağı söylenmişti. Konuyu tüm barışçıl seçenekleri gözden geçirerek ele almayıp arabuluculuk eğitimini ihlal ettiği için azarlanmış olması tam anlamıyla canını sıkıyordu. Rehine alınmışken Sara'nın nasıl hareket edeceğini bilmesi mümkün değildi; tabii buna dayanarak kendi davranışını haklı çıkarması da...

Tüm bunlar ona o gece olanları düşünmek için fazlasıyla zaman veriyordu. Evde oturmaktan aklını kaçırmak üzereydi, dışarı çıktığında ise gördüğü ilgiden bunalıyordu. Uzun süredir ilk kez, gölün kıyısındaki evinin gizliliğini ve sakinliğini özlemişti. Büyüdüğü; babası, kız kardeşleri ve kuzenleriyle saatlerce yüzme öğrenmeye çalıştığı ve top oynayıp genelde birbirlerini sinir etmekten başka bir şey

yapmadıkları Ontario Gölü'nün kokusunu özlemişti. Eskiden kaçtığı şey şu an en çok ihtiyacı olan şeydi aslında.

Ya Bekar Günlükleri'nin yarattığı boğucu his yüzünden ya da bıçaklanıp ölümle burun buruna geldiği için böyle hissediyordu kendini. Yine de sebebi ne olursa olsun Rafe'in biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Mevsimlerden yazdı ve temiz havayla gün ışığına hasretti. Ontario Gölü'ndeki evi onu çağırıyordu.

Ailesi bir süreliğine eve dönmesine çok sevineceklerdi. Rafe hastaneden taburcu edildikten sonra şehirden ayrılmışlardı, ama yemek yediğinden, dinlendiğinden ve kendisine iyi baktığından emin olmak için annesi günde birkaç kez onu arıyordu. İyileşme döneminde yakınında olduğunu bilirse annesi kendini daha iyi hissederd, ama doğrusu Rafe bunu kendisi için yapıyordu.

Rafe kararını vermişti. Bekar Günlükleri onsuz idare etmek zorundaydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sara son iki haftadır her sabah yaptığı gibi ağırlığını bacağına vermeyi denedi. Bir kez daha dizine sancı saplandı. İnleyerek sancının dinmesini bekledi. Acil serviste ona verdikleri neopren atel, destek sağlasa da dizinin zonklaşmasına ve sürekli katlanmak zorunda kaldığı sıkıntıya etki etmiyordu. Hâlâ şişliğin üzerine buz takviye edip iltihaplanmayı önleyen ilaçlar alıyordu ve hâlâ tıbbi izninin geçici olduğunu, bunun kariyerinin sonu olmadığını umuyordu.

Mutfak tezgâhının üzerindeki ağrı kesicilere bakıp kafasını salladı. Kendisini sersemletmek ona göre değildi. Acısına katlanmaya razıydı.

Saat henüz sabahın dokuz buçuğuydu ve saatlerdir ayaktaydı. Günün geri kalan kısmında ne yapacağına karar vermemişti; o yüzden kapının tıklatılması dikkatini dağıtması için iyi bir fırsattı.

Koltuk değneklerini almadan aksayarak kapıya doğru gitti. Doktor koltuk değneklerini aşamalı olarak bırakmasını söylemişti ve alışınca kadar biraz ağrı ve acıya tahammül etmesi gerekiyordu.

Kapı deliğinden baktı. “Coop!” dedi ve hemen arkadaşına kapıyı açtı.

“Müsait misin?”

Sara onun ziyaretinden çok memnun olmuştu. “Kesinlikle. Evde oturup kendime acımdan bıktım, haydi içeri gel ve sorunlarımı aklımdan çıkarmama yardım et.”

Coop içeri girdikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

“Neden işte değilsin?” diye sordu Sara. Coop genelde erkenden çıkıp gece geç dönerdi.

“Bugün izinliyim. Nasılsın?” diye sordu Coop, Sara’nın dizine bakarak. “Ve lütfen bu kez doğruyu söyle.”

Sara kaşlarını çatı. Başka insanların sakatlığıyla ilgili sorularına cevap vermekten kaçınıp her şey yolundaymış gibi davranırsa da, arkadaşına yalan söyleyemezdi.

Dizi iyi değildi. Üstelik tek sorun bacağı değildi. Dizi doğru düzgün iyileşmezse, New York Polis Departmanı’ndaki günleri sona erecekti.

“Aktif göreve geri dönebilmemi sağlayacak kadar iyileşmeyeceğinden korkuyorum. Tek düşündüğüm bu.”

Kolunu Sara’nın omzuna attı.

Tek çocuk olan Sara, Coop’u hiç sahip olmadığı erkek kardeşi gibi görüyordu. Koyu renk saçlı, yakışıklı, etkileyici ve zekiydi, ayrıca onunla hiç birlikte olmamıştı. Bunu hiç istememişti. İkisi erkeklerin ve kadınların *asla arkadaş olamayacakları* iddiasını çürütüyorlardı ve Sara hayatında Coop gibi biri olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu.

“Sana endişelenmemeni söylemeyeceğim; yine de kendini meşgul edip sürekli bunu düşünmemeni öneriyorum.”

“Dört duvar arasında oturmaktansa aktif olmayı tercih eden benim, tabii sana söylemesi kolay,” dedi Sara.

“Peki biraz gazete okumaya ne dersin?” diye sordu Coop masadaki poşeti açılmamış *Daily Post*’a işaret ederek.

Korkunç gazeteye bakınca ürperdi. Yeni bekar sayfasında Rafe’in ismi geçtiğinden bu yana, o gazeteyi okumayı bırakmıştı. Sadece, gazeteyi hâlâ Coop’un adına teslim alıyordu, hepsi bu. Elbette, gazeteyi almaması veya okumaması Rafe’i düşünmediği ya da hayal etmediği anlamına gelmiyordu. Birlikte çalıştıkları dönemde kafasını ona bu kadar takmamıştı; çünkü o zamanlar b  zı sınırlar vardı. Her şeyden   nce Rafe’in bir nişanlısı vardı. Onun   zg  r bir kadın olduğunu fark eden bir Rafe, Sara’nın iç huzuru için tehlike oluşturuyordu.

Coop boğazını temizledi. G  r  n  şe bakılırsa ona s  ylemek istediği bir şey vardı.

“Bu   ylesine bir ziyaret değil sanırım,” dedi   ekinerek.

“Pek sayılmaz,” diye cevap verdi Coop.

“S  yle bakalım.” Konuşması için işaret etti.

“G  ze batmaman gerekiyordu ya?” Bir eliyle gazeteye hafif  e vurdu.

Sara dikleşti. “Sakin s  yleme. Blog yine benim hakkımda mı yazıyor?”

“Kendin bak.”

Gazeteyi açıp doğru sayfaya gelene kadar Coop sessizliğini korudu.

THE DAILY POST BEKAR GÜNLÜKLERİ

Yeni bekarımız bir haftayı aşkın bir süredir şehirde görünmedi. Görünüşe bakılırsa kimseye çaktırmadan kaçmanın bir yolunu bulmuş. Eskiden olsa, böyle bir durum bendenize güçlük çıkartabilirdi, ama artık hiç de öyle değil. Önümüzdeki haftadan itibaren, Bekar Günlükleri ülke çapında eş zamanlı bir şekilde belirli gazetelerde yer alacak. Böylece, Rafe Mancuso herhangi bir yerde görülürse, haberimiz olacak. Bu sırada, gözleriniz bayan arkadaşı Sara Rios'un üzerinde olsun. Bekar'ımızın nerede olduğuna dair ipucuna sahip olabilir. Yoksa bile, kesinlikle çok güzel ve bekar bir bayan.

“İşte bu harika. Şehrin dikkati şimdi de bana çevrildi,” diye homurdandı. “Bu blog...çok saçma.”

“Belki de doğrudur.”

Sara kafasını çevirip Coop’a baktı. “Anlamadım? Blog yüzünden kadın iç çamaşırı yağmuruna tutulan adam sen değil miydin?”

“Ama Lexie ile tanıştım.” Ona meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı.

“Bir soygunu engelledikten sonra televizyonda haberlere çıktığın için Lexie ile tanıştın. Blog’un bununla hiçbir ilgisi yok.”

Coop omuzlarını silkti. “Her neyse. Demek istediğim, Lexie ile tanıştım. Bugün burada olmamın bir sebebi de bu. Sana söylemek istediğim bir şey var.” Gülmeye başladı.

“Ne oldu? Lexie ile her şey yolunda mı?” diye sordu Sara.

“Öyle de denebilir.” Coop gülümseyerek, “Şehir dışında cv aramaya başladık,” dedi.

Sara şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Vay canına. Müzayededen sonra her şeyi yoluna koyacağınızı biliyordum, ama taşınmak... Beyaz çitlerle çevrili bir ev ve birbirini seven iki insan...” Arkasına yaslandı, bunu duymayı hiç beklemediği görülüyordu.

Evlilikten bahsetmemişti, ama bir kez boşanan Coop, hâlâ bu müesseseye inanıyordu. Görünüşe bakılırsa, önceleri kalıcı hiçbir şeye yanaşmayan gezgin Lexie’nin aklı başma gelmişti. Sara birlikte bir ev almaktan daha kalıcı bir şey düşünemiyordu.

“Buna uzlaşma diyoruz. Hem seyahat edeceğiz, hem de bir evimiz olacak.” Coop’un gözlerindeki ışıltı tüm hikâyeyi anlatıyordu.

“Senin adına çok sevindim, Coop. Gerçekten. Yine de, komşumu özleyeceğim,” dedi Sara.

“Hey, şehirde çalışıyorum. En azından şimdilik. Bu da vereceğim haberlerden biri aslında. Roman yazma işine bir şans tanıyabilirim. Bilirsin, dünyayı dolaşmak dışında üzerinde tam zamanlı çalışmayı düşünüyorum. Lexie ve ben detaylar konusunda karar vermeye çalışıyoruz.”

Sara kafasını salladı. Her şeyin neredeyse bir gecce değiştiğini düşündü. “Umarım tüm hayallerin gerçekleşir. Bunu hak ediyorsun. Lexie sana iyi davranırsa iyi olur,” dedi, ama Sara Lexie’nin Coop’la birlikte olma gerekçeleri hakkında artık endişelenmiyordu.

Lexie’yle Coop birbirlerini gerçekten seviyorlardı. Görünüşe bakılırsa, bazı insanlar için böyle bir şey mümkündü.

“Hislerimiz karşılıklı,” dedi Coop. “Bizi ziyaret etmeyi unutma. Sürekli görüşeceğiz.”

Sara güçlükle gülümsedi. Bir kez taşındıktan sonra, her ikisinin de hayatları farklı yönlere savrulacaktı.

“Sen de aynı şeye sahip olabilirsin, biliyorsun,” dedi Coop. “Eğer insanlara biraz kendini açarsan tabii...”

Sara gözlerini devirdi. “İşte yine başlıyoruz: Evliliğe olan inancım hakkında bir eleştiri.”

“Hayır, inançsızlığın,” diye Sara’yı düzeltti.

Sara koltuğun kolunu daha sıkı kavradı. “Sanırım sana soyağacımı bir kez daha açıklamam gerekecek. Bizim ailede polislik ve evlilik bir arada yürümez,” dedi. “Büyük anne ve babam bu mesleğin uzun çalışma saatleriyle tehlikesi yüzünden tartışıp ayrıldılar, büyükbabam evden taşınınca sıkıntısını çocukları çekti. Barıştılar, eve geri döndü ve herkes yine perişandı. Amcalarımdan biri dul ve mut-

suz adamın tekidir, çünkü eşi çocuklarını görmesine izin vermiyor. Teyzem ailedeki ilk kadın polis olma şerefine sahipti. Kendisiyle çok gurur duyardı. Ancak eşi onunla hiç de aynı fikirde değildi. Karısının kendisinden daha güçlü olmasıyla baş edemediği için çekip gitti. O da tehlikeden hoşlanmazdı. Kuzenlerimden biri görev sırasında hayatını kaybedince, eşi bebeğini tek başına büyütme zorunda kaldı. Son derece kızgın ve iyi bir anne olduğunu söylemek zor. Kendi ebeveynlerimden bahsetmeye bile gerek yok...” Duraksayıp uzun ve derin bir nefes aldı.

Araya girme fırsatı kollayarak onu süzen Coop sonunda, “Peki o biricik başarı hikâyesine ne oldu? Neden kasten onları atladın?” diye sordu, ancak mide bulandırıcı bir şekilde mutlu bir ilişkisi olan bir adamın yapabileceği gibi ona meydan okuyordu.

Kuzeni Renata (Sara çocukluklarından beri ona Reni derdi) onun ve eşinin *mutlu* bir evlilikleri vardı.

Sara aksini iddia edemezdi. “Evliliklerini yürütmek için çok uğraşıyorlar. Ve bana kalırsa, hayat yeterince zor. Polis olmak yeterince stresli bir iş. Bu kadar çok sıkıntı varken, neden daha fazlasına ihtiyacım olsun ki?”

“Çünkü mutluluk buna değer,” diye cevap verdi ona Coop.

“Ah.” Sarah ellerini havaya kaldırdı. “Pekâlâ, yeterince romantik bir konuşma oldu,” dedi.

Bakışlarını tekrar gazeteye çevirince aklına çok daha önemli bir şey geldi. “Bu konuda ne yapacağım?” Üzerinde gala gecesi giydiği elbise olan ve bıçaklanma anında çekilen fotoğrafın yanındaki fotoğrafına işaret etti. “Eğer bu günlük yüzünden daha önce senin başına gelenleri he-

saba katacak olursak, bazı kuş beyinlilerin ortaya çıkacağını söylemek mümkün,” diye devam etti Sara, tiksintiyle.

Şeytanca gülen Coop ona karşı çıkmadı.

Sara ensesinden saçlarını alıp tepesinde topladı. “Bana mı öyle geliyor, yoksa burası çok mu sıcak oldu? Apartman yöneticisinin klimayı tamir ettirdiğini söylediğini sanıyordum.”

“O adam çok fazla şey söyler. Burası sıcak,” diye ona hak verdi Coop. “Ama bana kalırsa, daha çok Bekar Günlükleri’nin ilgi odağı haline geldiğin için gerginsin.”

“Elbette gerilirim. Dikkat çekmemem gerekiyordu. Baş komiserim ve bölge savcısı bunu gördüğünde...” Gazeteye, tüm sıkıntısının kaynağına göz attı. “Bu ismi bilinmeyen kişi senin çalıştığın gazetede çalışıyor. Kim olabileceğine dair herhangi bir fikrin var mı?”

Coop kafasını salladı. “Bilen birileri varsa da kimse hiçbir şey söylemiyor.”

“Harika.”

Telefonun çalmaya başlamasıyla Sara’nın sözü kesildi. Coop’a baktıktan sonra Sara ahizeyi kaldırdı. “Alo?”

Hattın diğer ucunda Başkomiser Hodges vardı.

Sara onu dinledi, söylediği her kelimeyle birlikte karnı biraz daha kasılıyordu. “Hayır, anladım. Evet, biliyorum, kararımı size bildiririm. Aradığınız için teşekkür ederim.” Telefonu kapatıp Coop’a döndü. “Mark Pettit adında bir muhabir tanıyor musun?”

Coop kafasını salladı. “Vcdansızın teki. Haber uğruna gerekirse kendi annesini bile satabilecek bir adam. Neden sordun?”

“Çünkü beni sattı. *The Journal* az önce Bekar Günlükleri’nde adı geçen kadının Morley cinayeti ile olan

bağlantısı hakkında bir haber yayınlamış. Tüm şehir artık en önemli tanığın ben olduğumu biliyor. Ayrıca Bekar Günlükleri sağ olsun, Morley'nin ortaklarının ya da tanıklarının beni burada bulmaları artık çok daha kolay.”

Hayal kırıklığına uğramışçasına kafasını salladı, kafasından çoktan birinin ona rahatça ulaşabilmesiyle ilgili ihtimaller dolaşmaya başlamıştı.

“Sence bir polisin peşine düşerler mi?” diye sordu Coop.

“Tanıklık edersem, her şeylerini kaybedecekler.” Sara ellerini önüne açmış, seçeneklerini tartıyordu. “Paraya karşılık cinayet. İz bırakmadan ortadan kaybolursam, şu an hapiste olan John Morley'nin ya da ortaklarının bu işle bir ilgisi olduğunu kim kanıtlayacak?”

“Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Coop.

Sara duraksadı. “Emin değilim.” Yakınındaki masaya tırnaklarını vurmaya başladı.

“Baş komiserin ne söyledi?” Coop telefona işaret etti.

“Sakatlığımın beni riske attığını düşünüyor.” Ayağa kalkıp küçük dairesinde topallayarak bir ileri bir geri yürümeye başladı, attığı her adım baş komiserin haklı olduğunu vurguluyordu. “Dizim böyle olduğu sürece, işe geri dönemeyeceğimi söyledi.”

Sara normalde panikleyen ya da aşırı tepki gösteren biri değildi. O bir polisti. Her durumla başa çıkmasını bilirdi. Ne var ki sakatlanan dizi, onu güçlü değil, zayıf bir duruma sokuyordu.

Sara zayıf olmaktan nefret ederdi. “Bu durum gerçekten canımı sıkıyor. İhtiyacım olan son şey birinin beni evimden dışarı atması.”

“Gururun ölmümüne neden olabilir Sara,” dedi Coop

endişeli bir sesle. “Birinin sana göz kulak olmasını sağlayamazlar mı? Bir koruma gibi?”

Sara kafasını salladı. “Bütçe kısıtlamaları nedeniyle bu çok zor; üstelik Başkomiser ne adamlarını ne de çalışma saatlerini bana bakıcılık etsinler diye harcar...” Homurdanarak ağrıyan şakaklarını ovuşturdu, tek seçeneği netleşmeye başlamıştı.

“Şehirden uzaklaşmalısın,” dedi Coop.

“Belki de.” Öyle bir tehdit olursa Sara şehirden uzaklaşabilirdi.

Ama nereye gidebilirdi ki? Ailesindeki polisler potansiyel tehlikeyle baş edebilirdi, ama hepsi şehrin farklı bölgelerine dağılmışlardı, ve bu da onu tanıyıp Günlük Yazarı’na rapor edecek yabancılardan kaçması konusunda ona yardımcı olmuyordu.

“Sadece ifade verene kadar... Morley içeri atıldıktan sonra, evine dönebilirsin,” dedi Coop.

Sara dizini yastığa koyup dinlenebilmek için kanepenin kenarında yaslandı. “Biliyorum, bunu düşüneceğim.”

“Gerçekten düşünecek misin?” diye üsteledi Coop.

Sara kafasını salladı. “Canıma susamadım.”

“Güzel. Pekâlâ. Rafe’yle konuştun mu?” Coop, Sara’nın aklından bir türlü çıkaramadığı tek insanın ismini söylemişti.

Gözlerini kısarak Coop’a bakan Sara, bu konuyu neden açtığını anlamaya çalışıyordu. “Rafe’in tüm bunlarla ne ilgisi var?”

Coop omuzlarını silkti. “Sadece merak ettim.”

Sara ona güvenmiyordu. Mutlu çiftler sürekli başkalarını da ilişki yaşamaya zorlardı. “Rafe hastaneden taburcu olduktan sonra, ikimiz de kendi yolumuza gittik.”

Daha doğrusu son birkaç ziyaretinde onu daha sonra aramayacağından emin olmak için soğuk davranmıştı. Böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyordu. O, Sara'nın gönül eğlendirme riskine giremeyeceği kadar ilişkilerini ciddiye alırdı. Aslında onunla birlikte olmayı çok istiyordu; hem de çok...

Coop kafasını salladı. "Onun sana açılmasına bir türlü izin vermedin, değil mi?"

Coop, Sara'yı çok iyi tanıyordu.

"Saçmalama," diye yalanladı Sara. "Biz arkadaşız, hepsi bu. Ama son günlerde, sadece ortada bir sebep varsa birbirimizle konuşuyoruz. Müzayedede güvenlikte çalışmasını istediğim zaman olduğu gibi."

Coop dik dik ona bakıyordu. Göz temasını bozmak istemeyen içindeki muhabir, görünüşe bakılırsa Sara'nın pes edip Rafe ile arkadaş olmaktan fazlasını istediğini itiraf etmesini bekliyordu.

Sorgulanma konusunda uzman olan polis ifadesiz bir şekilde ona baktı.

"Sana nasıl baktığını görmüyor musun?" diye sordu Coop.

"Bana senin de fark ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu, Coop'un haklı olabileceği düşüncesine içten içe sevinmişti.

Coop sırtıttı. "Hayır. Ben değil, Lexie fark etti. Balo salonunun öteki ucundaki kıvılcımların çıktığını söyledi. O halde, neden harika olabilecek bir şeye karşı koyuyorsun?"

Sara derin bir nefes verdi. "Çünkü Rafe bağılıktan yana. Evlilik... Aile... Onun hayattan beklentileri bunlar. Ben bu

tür şeyler istemiyorum,” diyen Sara, aslında Rafe’in şu an burada olmasını istiyordu.

Kendisini koruyabileceğine güvendiği tek kişi oydu. Birlikte devriyedeysen onu kolladığını bildiği için asla endişelenmezdi. Tıpkı çatıda olduğu gibi, ne yapacağını çok iyi biliyordu, doğru anda eğilerek adamı yakalamasına yardımcı olmuştu.

“Anlıyorum. Lexie de seyahat etmeyi çok sevdiğini ve hiçbir erkek için bundan vazgeçmeyeceğini söylerdi. Ancak şimdi cv aramaya başlamak üzereyiz. Bundan bir sonuç çıkarmalısın bence.” Coop kendini beğenmiş bir ses tonuyla konuştu.

Onun sözlerine aldırış etmeyen Sara dişlerini gıcırdattı.

En sonunda Coop saatine bakıp ayağa kalktı. “Lexie ile buluşmam gerekiyor.”

Sara gülümsedi. Ona asla uzun süre kızgın kalamıyordu. “Benden selam söyle. Umarım doğru yeri bulursunuz.”

“Teşekkürler.” Coop eğilip Sara’yı yanağından öptü. “Rafe’ye bir şans vermek istemiyorsan bile, sorunlarını çözmende sana yardımcı olabilir. Güvende olman gerekiyor ve o şu an şehir dışında. Belki ona katılabilirsin.”

Sara kabul etmekten nefret etse de, Coop haklı olabilirdi, ama önce ikna olması gerekiyordu. “Bıçaklanma ve büyük bir ameliyatı atlatmaya çalışıyor.” Şeytanın avukatlığını yapmasını istercesine Coop’a baktı.

“İkimiz de Rafe’in en düşük kapasitesinin bile çok değerli olduğunu biliyoruz. Şöyle düşün. İkiniz birlikte bir sağlıklı insana eşsiniz.” Coop kıkırdadı.

O da aynı şeyi düşünmemiş miydi? Birlikte harika bir

takım oluşturuyorlardı. Profesyonel bir takım, diye sessizce kendini düzelitti Sara.

“Düşüneceğim,” diye söz verdi. İçinde başka hiçbir şeye odaklanamayacağına dair bir his vardı.

“Düşün. Çünkü şehir senin için fazla çılgın olacak. O kuş beyinlileri katillerden ayırman mümkün olmayabilir,” dedi Coop.

Doğru sözleri karşısında Sara ürperdi. “Ona katılmak istesem bile, Bekar Günlükleri dahil kimse onun nerede olduğunu bilmiyor.”

Coop gözlerini devirdi. “Sanki bu şehrin için bir problemmiş gibi konuşuyorsun. Eğer gerçekten isterse, işini bilen bir polis kimi nerede bulabileceğini bilir.”

Sara inleyerek kafasını salladı. “Sen çekilmez birisin Coop,” dedi gülererek.

Sara şehirden ayrılmak için acele etmedi. Bir süreliğine ortadan kaybolmadan önce, hâlâ yapması gereken bazı işleri vardı, fizyoterapistine uğrayıp rehabilitasyon egzersizlerini aldığından emin olmak istiyordu. Ayrıca, düşünmeden kaçmaya karar vermeden önce blogun kendisi için ne gibi bir sıkıntı yaratacağını görmek istiyordu.

Sonraki birkaç gün boyunca, Sara Bekar Günlükleri’nin ilgi odağı olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti. Biri rehberde yer almayan telefon numarasına ulaşım olmadık saatlerde onu aramaya başlayınca ev telefonunu devre dışı bırakmak zorunda kalmıştı. Polis merkezine ve evinin kapısının önüne hediyeler yağıyordu.

Güvenlik için bir kapıcının bulunmadığı, asansörsüz apartmanı aklını kaçırmış insanların içeri girmesini kolay-

laştırıyordu. Yapmaları gereken tek şey, kilitli kapıdan çıkan bir apartman sakinini bekleyip içeri sıvışmak ve ürkütücü notlarla pornografik hediyeler bırakmaktı. Bu hiç de iyi bir şey değildi, özellikle de, Coop çılgınları katillerden ayıramayacağını söylediğinden beri. Hediyeleri göz ardı edebilme lüksüne sahip olmayı diliyordu, ama Morley ya da adamlarından sağlam bir tehdit alıp almadığını bilmek zorundaydı.

Bilgisayarda yazılmış etiketiyle basit kahverengi kâğıda sarılı zararsız görünen bir hediye en sonunda gitme vaktinin geldiği konusunda onu ikna etmişti. Aldığı diğer paketlere çok benziyordu, ama içindeki not farklıydı.

Ne zaman istersen, her nereye istersen gitmene yardımcı olabiliriz.

Gerçekten korkmuştu. Sersemin tekinin onu bıçak zoruyla rehin alması hayatını şansa bırakmaması konusunda ikna olması için yeterli olmuştu.

Onu koruyacağına güvendiği tek bir adam vardı. Düşüncelerinden ve hayallerinden çıkmayan adam. Rafe'in iyileşmesini merkezdeki fısıltı gazetesinden takip ediyor ve her geçen gün iyiye gittiğini biliyordu. Bekar Günlükleri'nden yakasını kurtarmayı başarmıştı. Onun da aynı şeyi yapması gerekiyordu. Ayrıca, onunla birlikte vakit geçirme fırsatı edinecek ve bilincini kaybetmeden önce ağzından kaçırdığı iltifat konusunda ciddi olup olmadığını keşfedecekti.

Ama önce onu bulması gerekiyordu.

Kişisel görüşmeleri için cep telefonunu kullanıyordu, ama John Morley gibi birçok bağlantısı olan, para için adam öldürmekten çekinmeyecek biri, cep telefonundan onu takip edebilirdi. Her ihtimale karşı tek kullanımlık bir

telefon almıştı. Bavulunu toplarken Rafe'i cep telefonundan aradı, fakat yanıt vermedi. Direkt telesekreter çıkmıştı, mesaj bırakmış olsa da, günün sonunda ona geri dönüş yapmamıştı.

Seçeneksiz kalan Sara, ya gidip ona sürpriz yapacaktı ya da hiçbir yere gitmeyecekti.

Bir gün daha oyalanmaya karar verdi.

Ama sonra davadan sorumlu bölge savcısı yardımcısı onu arayıp John Morley'nin vereceği bazı yararlı bilgiler karşısında iyilik bekleyen hücre arkadaşından bir ipucu aldıklarını söyledi. Morley tanıklık etmeden önce o baş belası polisin başına bir şey gelmesini umuyordu. Hücre arkadaşının söylediğine göre, Morley'le bağlantılı kişiler bu isteğini nasıl yerine getireceklerini biliyorlardı.

Artık Rafe'e ulaşmayı bekleyemezdi.

İyi bir GPS sistemi olan bir araba kiralayıp kuzeye yöneldi. Rafe'in nereye gittiğini çözmek o kadar da zor değildi. Ontario Gölü'nün kıyısındaki kulübesinden sık sık söz ederdi. Cehennem sıcakını andıran yaz sıcakından kaçmak için mükemmel bir yerdi. Ayrıca, Hidden Falls köyünün ne kadar küçük olduğundan ve insanların başkalarının işlerine burunları sokmalarından sık sık şikâyet ettiği için, onu bulmak haritanın üzerinde belirlediği bir hedef kadar kolay olacaktı.

Rafe'in onu geri çevireceğini sanmıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rafe, erkek kardeşi Nick ile Hidden Falls'taki Billy'nin Bar'ında buluştu. Bölgede turistleri çeken çok sayıda şarap imalathanesi olduğundan, yerli halk Billy'nin yerinde takılmayı tercih ediyordu. Billy çok yaşlıydı ve uzun bir süre önce barın işletmesini kendisi gibi herkesin içki tercihini bilen ve sormaya gerek duymayan oğlu Joe'ya devretmişti.

Rafe ilk birasını yudumlarken, Nick çoktan üçüncüye geçmişti.

“Angel yine sorun mu çıkarıyor?” diye sordu Rafe erkek kardeşine.

Gözlerini kısıyan Nick homurdana homurdana bir şeyler söyledi, ama ne dediği anlaşılmadı.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.”

Nick ve eşinin boşanması aile büyüklerini dehşete düşürmüştü. Angelina, ya da herkesin söylediği şekilde Angel, babasının boş evine taşınmıştı. Ev boştu, çünkü babası Pirro DeVittorio, kısa bir süre önce Rafe ve Nick'in beş yıldır dul olan halaları Vivian ile evlenip onun evinde yaşamaya başlamıştı.

Vi Hala, babalarının kardeşıydı, Rafe'in yıllardır halasıyla arası çok iyiydi. Birlikte Vi Halası ve Rafe'in babası aile şirketi olan Spicy Secret'ı işletirken, Pirro teslimat ve dağıtımdan sorumluydu. Nick'in müdür yardımcısı olmasıyla, iş ve aile ilişkileri son derece karışık bir hal almıştı.

Rafe ağabeyine baktı. Nick'in ruh halinin sebebinin altı ay önceki boşanmalarından fazlası olduğu açıktı.

Kasabadan uzaklaşıp ufkunu olduğu kadar inançlarını da genişleten Rafe'in aksine, Nick hâlâ eşinin evde oturmasını ya da çocuk doğurana kadar ailesinin baharat işinde çalışmasını bekleyen geleneksel bir adamdı. Ama Angel düşük yaptıktan sonra, hayattan daha farklı şeyler beklediğini fark etmişti.

Kendi işini kurmak istemişti. Nick ise onunla aynı fikirde değildi. Ama Angel planını uygulamaya kararlıydı ve çok fazla tartışmaya başladıklarında babasının evine taşınıp üst kattaki odaları konuk odaları haline getirmişti. Ticaret odasına katılmıştı ve şimdi harika bir pansiyon işletiyordu. Dışarıdan bakınca Nick, eşi gibi bir iş kadınıyla baş edemiyormuş gibi görünüyor; bu durumu kabullenene dek Angel onunla barışacakmış gibi görünmüyordu.

Rafe başka şeylerin de olduğunu hissetti.

"Kadınlar insanı nasıl deli edeceklerini çok iyi biliyorlar," dedi Nick birasından son yudumunu alırken.

"Seni anlıyorum," diye homurdandı Rafe. Henüz onun olmayan bir kadın bile onun elini kolunu bağlamıştı.

Sara hâlâ gece gündüz aklını meşgul ediyordu. Buraya gelip lanet olası blog ve üstü kapalı sözlerinden uzaklaşarak, sahip olamayacağı kadını istemekten vazgeçeceğini ummuştu. Amacının bir kısmını başarıyla tamamlamıştı.

Dinleniyor, iyileşiyor ve her geçen gün güçleniyordu. Ama blogun olmamasına rağmen, Sara aklından çıkmıyordu.

Nick yeni bir içki siparişi vermek için elini kaldırdı.

“Hey, yeterince içtin,” dedi Rafe ve garsona gelmemesi için işaret etti. “Önce konuşalım. Daha sonra, eğer hâlâ alkolün içinde boğulmak istiyor olursan, seni durdurmaya çalışmam.”

Kardeşi gözlerini devirdi. “Şu psikoloji saçmalığını üzerimde kullanmandan nefret ediyorum.”

Rafe kafasını salladı. “Senin psikoloğa ihtiyacın yok. Sadece o kalın kafana biraz sağduyunun sokulmasına ihtiyacın var. Yirmi birinci yüzyıldayız. Mağara adamı tavırları işine yarıyor mu?” Ağabeyini kasten kışkırtarak bir tepki vermesini umuyordu. Nick’in çok sevdiği eşiyle uzlaşmaya çalışan akıllı bir adam gibi davranmak yerine neden bir Neandertal gibi davrandığını merak ediyordu.

Nick kafasını kaldırıp ona baktı, gözleri kıpkırmızıydı. “Şu ukalaya bak! Karımın düşük yaptığını unuttun mu? Kendisini işe gömmesi yerine yaşadığı kayıpla baş etmesini istemek mağara adamlığı mı oluyor?”

Nihayet. Rafe artık daha iyi anlıyordu. “Olanları söylemek dışında bu konu hakkında benimle hiç konuşmadın.”

Rafe beş saatlik bir mesafede yaşıyordu ve erkek kardeşi tanıdığı en az konuşan insandı. Bu da hikâyedeki eksik parçaları yeterince açıklıyordu.

Nick bakışlarını yere çevirdi. “Bu konuda konuşmak kolay değil. Doktor muhtemelen doğum yapamayacağını söyledi. Sonra da babasının evini pansiyona çevirdi. Ve bu işi yapmaya koyuldu. Eğer bebeği ve büyük bir aile kurma hayalimizi kaybettiği için üzüldüyse bile, ben böyle bir şey görmedim.”

Rafe elini kardeşinin omzuna koydu. “Herkes farklı şekilde acı çeker.”

“Biliyorum. Ama o iş aramıza giriyor. Kendisini tamamen işine verdi. Şu anda da çıkmazdayız.” Ellerini saçlarının arasında gezdirdi.

Eve döndüğünde Rafe, Angel’ı görme fırsatı bulmuştu. Parçalanmış evliliğinin gözlerine yansıyan üzüntüsü dışında Angel sağlıklı ve mutlu görünüyordu. “İşin sorumluluğunu çok iyi üstleniyor. Pansiyon çok başarılı. Özellikle de, birkaç gün içinde festivalin başlayacağını düşünürsek,” dedi Rafe.

Hidden Falls Şarap Festivali her yaz düzenlenen bir etkinlikti, yerel bir üzüm bağının ve kendi ailesininki de dahil olmak üzere diğer yerel işletmelerin sponsorluğunda yapılan bir yaz festivali olarak başlamıştı. Giderek büyüyünce, ulusal şirketlerin olaya dahil olmasıyla gelecek vaat eden müzik gruplarının, bir karnavalın ve yerel halkın işlettiği standların yer aldığı bir haftalık bir etkinlik haline gelmişti. Angel’ın pansiyonu ufaktı, ama insanlara kalabilecekleri sade bir ev ortamı sunuyordu ve festival nedeniyle pansiyon ilk kez tamamen dolu olacaktı.

“O halde benimle aynı görüştesin. Fazla çalışıyor, çok stresli ve asıl meseleye odaklanamıyor.”

Rafe çenesini kenetledi. “Ah, hayır. Bana kalırsa gayet iyi idare ediyor. Öte yandan, sen sefil ve mutsuz herifin tekisin.”

Nick gözlerini kıstı. Yumruklarını sıkıp sertçe masaya koydu. “Taraf tuttuğuna inanamıyorum.”

“Sana ailede hiç kimsenin söylemeye yanaşmadığı doğruları söylüyorum. Hepsi Angel’ın tepesinde dolaşmakla meşguller, ona başarısız olup eve dönmesini bekledikle-

rini hatırlatıp duruyorlar.” Rafe derin bir nefes aldı. “Asıl canını sıkan şey ne? Çünkü ne olduğunu bulana kadar, hiçbir şey iyiye gitmeyecek.”

Nick yanıt vermedi. Sadece başka bir bira almak için elini kaldırdı.

Birasını bitiren Rafe eve dönmeye hazırdı. Nick’e kendisinden başka kimse yardım edemezdi.

Sandalyesinden kalkan Rafe, cebinden çıkardığı parayı masaya bıraktı. “Yarın akşam annemlerdeki yemekte görüşürüz, olur mu?”

“Orada olacağım,” dedi Nick.

“Angel da geliyor mu?” diye sordu Rafe, belki ikisinin konuşmaya fırsatları olabilirdi.

“Hayır. Artık ayrılmış bir çift gibi davranmamızın vakti geldiğini söylüyor. Yakın ailesi için (babası ya da Vı Hala gibi) düzenlenen aile toplantıları dışındaki davetlere katılmıyor. Benim ailem bu gruba dahil değil.” Nick gözlerini boş bardağa dikmişti.

“Haydi. Seni evine bırakayım,” diye teklif etti Rafe.

Nick kafasını salladı. “Ben iyiyim. Nasıl olsa araba kullanmıyorum. Bu son biradan sonra eve yürürüm.”

Rafe omuzlarını silkti. “Yarın gece görüşürüz.”

Sara her saat başı bacaklarını esnetmek için dursa bile, beş saat boyunca araba sürmenin zor olacağını biliyordu. Ancak ne kadar zor olacağını kestirememişti. Akşam yemeği vaktine yakın Hidden Falls’a vardığında bacağına kramp girmişti ve dizi ağrıyordu. Arabayı kenara çekerken reklam panosunda gelecek hafta düzenlenecek Hidden Falls Şarap Festivali’nin tanıtımını gördü. Rafe’i bulup onunla

konusana dek bu durumun kalabilecek bir yer bulmasını etkilememesini umuyordu.

Sanki yüce güçler iş başındaymış gibi, gördüğü bir son-raki tabela, “Angel’ın Pansiyonu” oldu.

“Güzel isim,” dedi Sara kendi kendine, keyfi yerine gel-miştı. Ve eğer konaklama hizmetleri cennetlikse, çok geç-medenden dizini dinlendirebilecekti.

İşaretleri takip ettikten sonra, Viktorya tarzı eve giden çakıllı yolda arabasını durdurdu.

Buraya kadar iyiydi.

Bavulunu bagajda bırakıp topallayarak verandaya gitti. Yürüyüşü biraz düzelmiş olmasına rağmen, uzun süre ara-ba kullanmaktan kaslarını kaskatı olmuştı.

Zili çalmasının üzerine kapkara saçları olan çok hoş bir kadın içten bir gülümsemeyle onu karşıladı. “Yardımcı olabilir miyim?”

Sara kafasını salladı. “Otobandaki tabelayı görünce boş bir odanızın olup olmadığını merak ettim.”

“İki gece kalabilirsiniz,” dedi kadın. “Ama ondan sonra, tüm odalar dolu. Şarap Festivali başlayacağı için aylar ön-cesinden tüm odalar ayrıldı.”

“İki gece yeterli.”

Zaten buraya Rafe ile kalacağımı düşünerek gelmişti. Olur da biri nereye gittiğini keşfederse, Rafe onu kollamak için yanında olacaktı. Yine de, kısa bir süreliğine de olsa Angel’ın pansiyonunda güvendedi. Şehirden ayrılırken kimsenin peşine düşmediğinden emindi. Son derece dik-katli davranmıştı, Manhattan’ın etrafında uzun bir daire çizerken ufak tefek işler için durup aynı yoldan geri dön-müş ve kimsenin onu takip etmediğinden emin olmuştu.

Dizini dinlendirecekti, Angel’ın odaya ihtiyacı olana

kadar Rafe'in bir ziyaretçi kabul edip etmeyeceğini ya da başka bir plan yapmak zorunda kalıp kalmayacağını öğrenmiş olacaktı.

“Pekâlâ, öyleyse içeri gir. Adım Angel Mancuso, buranın sahibiyim. Aşçı başı, hizmetçi ve arkadaş, hangisine ihtiyacınız olursa. Yalnız kalmak isterseniz, söyleyin yeter. Bavulunuzu arabadan almanıza yardım etmemi ister misiniz?”

Sara sözlerini doğru düzgün duymamıştı bile. Kadının soyadına takılmıştı. “Angel Mancuso mu demiştiniz?”

“Evet. Neden?” Kadının yüzünde meraklı bir ifade belirdi.

Bu bir tesadüf olamazdı. “Buraya bir arkadaşımı ziyarete geldim. Rafe Mancuso’yu?”

Durumu anlayan kadının gözleri kocaman açıldı. “Rafe benim kayınbiraderim!” dedi Angel. “Her zaman dünyanın çok küçük olduğunu söylerdim ama burada herkes birbirini tanır ve bir şekilde akrabadırlar.” Angel kahkaha attı. “Rafe’i şehirden mi tanıyorsun?”

Sara kafasını salladı. “Eskiden birlikte çalışırdık.”

Angel gözlerini kısarak ona baktı. “Aslına bakarsanız, bana bir yerden tanıdık geliyorsunuz.”

“Sanmıyorum. Daha önce buraya hiç gelmedim.”

Kadın bir süre durup düşündü. “Buldum!” Parmaklarını şıklattı. “Rafe yaralandığı gece seninle birlikteydi! Kayınvalidem rehine kriziyle ilgili fotoğrafları göstermişti. Yakından çok daha güzelsin.”

“Teşekkür ederim. Polis merkezine ait fotoğraflar pek gösterişli değil,” dedi Sara gülümseyerek.

“Tüm aile Rafe’le ilgilenip yanından bir an bile ayrılmadığın için sana minnettar.”

Sara'nın yanakları kızarmaya başladı. "Eskiden ortaktık. Benim yerimde olsa, o da aynı şeyi yapardı." Kafasını çevirip etrafına şöyle bir baktı. Duvarları tablolar süslüyordu ve girişteki parkelerin üzerinde bir kilim seriliydi.

"Eşinle birlikte burada mı yaşıyorsun?" Sara sevimli eve işaret etti.

Angel'ın gözlerindeki ışıltı titreyerek kayboldu. "Hayır. Biz ayrıldık," dedi, ses tonundan üzgün olduğu anlaşılıyordu.

"Özür dilerim." Angel'ın çok cana yakın bir hali vardı. Sara uzanıp rahatlıkla kadının omzuna dokundu.

"Teşekkür ederim. Neden içeri gelip eşyalarımı yerleştirmiyorsun?" diye sordu Angel.

Sara kafasını salladı. "Önce arabadan bavulumu almalıyım."

Birkaç dakika sonra, bavulu elinde, Angel'ın peşinden üst kattaki çiçek desenli duvar kâğıdı olan yatak odasına çıktı. Tuvalet masasının üzerindeki küçük vazo taze çiçeklerle doluydu ve komodinin üzerinde antika bir gece lambası vardı.

Sayvanlı karyoladaki limon renkli yorganın üzerinde elini gezdirirken, "Çok güzel," dedi Sara.

"Dinlen ve keyfine bak."

"Öyle yapmayı planlıyorum! Biraz kestirmeye ihtiyacım var," dedi Sara. "Mümkünse bana bir buz torbası getirebilir misin?" Acil serviste ona verilen ilk atelden daha hafif bir atel taktığı dizine işaret etti.

"Elbette!" Kadın odadan çıkmak üzere kapıya yöneldi.

"Angel?"

"Evet?" Angel kapı çerçevesine elini koyup arkasına döndü.

Sara güçlükle yutkundu. “Bana Rafe’i nerede bulabileceğimi söylemen mümkün mü? Geleceğimi söylemek için onu aramaya çalıştım, ama cep telefonundan ulaşamadım. Akşam yemeğinden sonra ona uğramak isterim.”

Angel gülümsedi. “Elbette. Sana onu bulabileceğin yerin adresini yazıp tarif ederim.”

“Güzel. Çok teşekkür ederim.”

“Akşam yemeği saat altıda. Umarım kızarmış tavuk ve patates püresi seviyorsundur,” dedi Angel.

Sara’nın ağzı sulanmıştı. “Harika.”

“Peki, öyleyse. Hemen buzu getiriyorum.” Angel dışarı çıkıp Sara’yı yalnız bıraktı.

Sara rahat yatağa yığılıp kaldı. Limonu andıran hafif bir koku odaya sinmişti, kendisini bırakıp vücudunun etrafını saran yumuşaklığı özümsemesine izin verdi, New York’ta olduğundan daha sakin ve güvende hissediyordu kendini.

Rafe’in ailesi hâlâ onun büyüdüğü cvde yaşıyordu. Birkaç değişiklik ve yenileme dışında her şey aynı kalmıştı. Ta ki aile dağılana kadar. O sırada ses debisi ve kaos bildiği ya da tahammül edebildiği her şeyi geçmişti. Rafe otuz bir yaşındaydı ve artık yuva kurmaya hazırdı. Evli olan kız kardeşleri ise Nick gibi ebeveynlerinden ve birbirlerinden birkaç kilometre mesafede yaşıyorlardı. Nick hariç, hepsinin çocukları vardı. Birçok insana göre, rakamlar kafa karıştırıcıydı. Ancak, Rafe normal buluyordu.

En büyük kız kardeşi, Joanne, ondan altı yaş daha büyüktü ve sürekli annesiymiş gibi davranıyordu. On üç yaşında bir kızı ve genelde buldukları yerde güreşme fırsatını kaçırmayan, deli dolu, on yaşında ikiz oğulları vardı. On-

dan sonra Nick, sonra da Rafe geliyordu. Carol, Rafe'ten üç yaş küçüktü ve kendi ailesini kurmak için hiç gecikmemişti. Sürekli uzayan boyları yüzünden Rafe'in Basamaklar dediği iki, dört ve altı yaşlarında üç sevimli kızı vardı. Andrea içlerinde en şımarık ve bencil olandı, ama yeni doğan oğlu sayesinde verici olmayı öğreniyordu.

Bunun yanında hepsi eğlenmeyi seven bekar amcaları Rafe'i çok seviyorlardı. Şehirde yaşayıp sürekli ailesi ile meşgul olmayıp, mümkün olduğunca onları ziyaret ederek bu statüsünü korumayı başarıyordu.

Oturma odasındaki ses düzeyi epidemi düzeyine ulaşınca, Rafe biraz huzur bulmak için verandaya kaçtı. Yaz havası sıcak ve nemli olsa da, en azından bulunduğu yerde ses azdı. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından on üç yaşındaki yeğeni Toni yanına gelmişti.

Açık kahverengi saçlı, sevimli bir çocuktü, annesinin ciddi bakışlarını ve küçük-yetişkin karakterini almıştı, hemen konuşmaya başladı.

"Merhaba, Rafe Amca." Ayaklarını ileri geri sallamaya başladı.

"Selam, ufaklık. Gürültü seni de mi rahatsız etti yoksa?" Rafe oturma odasına doğru işaret etti.

Kız kafasını salladı. "Ama seninle konuşmak istediğim bir şey de var."

"Anlat bakalım," dedi.

"Pekâlâ." Kız derin bir nefes aldı. "Sen bir erkeksin, değil mi?"

"En son baktığımda, öyleydim," diye ona takıldı Rafe. Çocuk gülmedi.

Rafe ona baktı. Düz saçları omuzlarına dökülüyordu ve

yüzüne kız kardeşi Joanne'inkine çok benzeyen ciddi bir ifade yerleşmişti.

Bu önemli bir şeye benziyordu.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Bir erkeğin beni fark etmesi için ne yapmam gerekiyor?” Kız onun gözlerine bakamıyordu, sadece salladığı ayaklarına odaklanmıştı.

Bu Rafe'in boyunu aşan bir konuydu. Onun çocuğu yoktu. Genç bir kıza ilişkiler hakkında nasıl bir tavsiye vereceğini bilmiyordu. Ama bir erkeğin bakış açısına ihtiyacı olduğu belliydi, ayrıca on sekiz yaşına kadar odasına kapatmasını istemiyorsa, babasıyla da konuşamazdı.

Böylece iş bekar amcası Rafe'e kalıyordu. “Ne düşünüdüğümü bilmek ister misin?”

Kız kafasını salladı ve bu kez dikkatle ona baktı.

Doğru bir şey söylemeye çalışmanın baskısı Rafe'in omuzlarına çökmüştü. “Bana kalırsa, seni şimdiye kadar fark etmeyen bir çocuk zaman ayırmaya değmeyecek aptalın tekidir.”

Çocuğun yüzü kızardı. “Böyle söylemek zorundasın. Çünkü benim amcamsın.”

“Evet, senin amcanım ama bunu doğru olduğu için söylüyorum. Sen özelsin.” Rafe uzanıp küçükkken yaptığı gibi onun saçlarını karıştırma isteğine karşı koydu. “Pekâlâ, belki bu çocuk da seni fark etmiştir, ama seninle konuşamayacak kadar utangaçtır?”

Kız omuzlarını silkti. “Belki... Buralarda yeni, aynı kampa gidiyoruz. Kızlar erkeklere karşı beysbol oynuyor ve o çok iyi!”

O sırada Rafe'in aklına bir fikir geldi. “Ondan topa nasıl vuracağını göstermesini iste.”

“Ama yardıma ihtiyacım yok ki...” Kız aptalca bir şey söylemiş gibi gözlerini devirdi. “Takımda en iyi vurucu benim zaten!”

Rafe sırtıtmamak için yanaklarının içini ısırdı.

Çocuk bir süre duraksayıp Rafe’in önerisini düşündü. “Evet, bu iyi fikir!” diye bağırdı en sonunda ve ardından, “Hey, eve doğru yürüyen kim?” diye sordu sokağa doğru işaret ederek.

Rafe, rahat bir nefes verdi. Görünüşe bakılırsa, konu kapanmıştı. O sırada büyüleyici bir şey dikkatini çekmişti.

Ne kadar da çekiciydi! Sara yavaşça verandaya giden arnavutkaldırım döşeli yolda yürüyordu. Toni ile sohbeti dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, arabanın park etmesini bile duymamıştı. Ama şimdi, yola park etmiş olduğunu gör-biliyordu.

Onu görmesine bundan daha fazla şaşıramazdı. Onu ilk Toni fark etmeseydi, Rafe hayal gördüğünü sanabilirdi. Koltuk değneklerinden kurtulduğunu ve topallamasının eskisi kadar kötü olmadığını görünce rahatladı. Rüya gibiydi. Beyaz kot pantolon ve fırfırlı bir bluz giymişti. Serbest bıraktığı uzun saçları yumuşak bir şekilde omuzlarına düşüyordu. Bir kez daha, işte tanıdığı üniformalı ortağı ve mesai dışında olduğu kadın arasında büyük fark vardı ve vücudunun buna verdiği ani tepki karşısında hayrete düşmüştü.

Tereddütlü bir gülümsemeyle ona el salladı, onu nasıl karşılayacağından emin olmadığı görülüyordu ve bu çok saçmaydı. Şaşırmış olabilirdi, ama hayal kırıklığına uğramamıştı. Hatta, vücudunda pompalanan adrenalini bek-lenti ve mutlulukla dolmasına neden oluyordu.

“O kim?” diye sordu Toni.

Sara yanlarına vardığı sırada, “New York’tan bir arkadaşım,” dedi. “Sara Rios, bu benim yeğenim Toni. Toni, arkadaşım Sara.”

Sesindeki meraklı tonu duyabiliyordu. *Neden burada?*

“Selam!” dedi Toni.

“Tanıştığımıza sevindim.” Sara kıza içtenlikle gülümsedi.

“Hey, neden içeri girip büyükanneme masaya bir tabak daha koymasını söylemiyorsun?” diye yeğenine öneride bulundu Rafe

Sara ile yalnız kalmak istiyordu.

Kafasını sallayan Toni dönüp içeri girdi.

Rafe’in konuşmaya başlamadan, içerideki gürültünün aksine yüksek ve net bir şekilde Toni’nin sesi duyuldu. “Büyükanne, Rafe Amca’nın kız arkadaşı yemeğe geliyor!”

Gülümsemesine engel olmayan Rafe, kafasını salladı. “On üç yaşında,” dedi, bunun her şeyi açıklamaya yeteceğini düşünerek.

Sara sıırtı. “Çok sevimli.”

“Bazen öyledir. İçeride yedi çocuk daha var,” dedi onu uyarmak istercesine.

Eğer ailesine dayanması gerekecekse, Sara’nın neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekiyordu.

“Davetsiz geldiğim için çok üzgünüm. Angel seni burada bulabileceğimi söyledi.” Alt dudağını ısırıldı. “Yemek yemiştım, o yüzden masaya fazladan tabak koymaya gerek yok. Aslına bakarsan, gitmeliyim. Sonra konuşuruz.” Utandığı ve ziyaretini tekrar aklından geçirmeye başladığı görülüyordu, gitmeye yöneldi.

Rafe uzanıp onu durdurdu. Beş saatlik yolu öylece çekip gitmek için gelmemiştir. “Bekle. Annem seni tekrar gördüğüne çok sevinecektir.” Aslında, Mariana Mancuso, hastanede baş ucundaki sandalyede uyuyan kızın kim olduğunu sormak için birçok bahane yaratmıştı.

Cevap vermekten kaçınmak için Rafe de bir o kadar bahane bulmuştu. Ama bu Sara’nın onun için yaptıklarını ya da bu davranışlarının ona karşı hisleri hakkında ne ifade ettiğini unuttuğu anlamına gelmiyordu. Ayrıca, işleri biraz daha ileri götürüp ortaklıklarının ilk günlerinden beri aralarında kaynayan bu şeyi test ederlerse neler olabileceği de merak konusuydu.

Ve işte karşısında duruyordu.

“Emin misin?” diye sordu Sara tereddütle. “Gürültüye bakılırsa içeride bir ordu dolusu insan olmalı.”

“Hemen hemen,” dedi Rafe abartılı bir ürpermeyle. “New York’taki hayatımın hoş bir hatırası olursun. O yüzden kal.”

“Pekâlâ. Keşke Angel bir aile toplantısına davetsiz gideceğimden ya da sizi böleceğimden söz etseydi.”

Rafe elini çıplak omzuna koyunca sıcak teni parmak uçlarını hafifçe yaktı. “Bizi rahatsız etmiyorsun. Angel, misafirlere kapımızın her zaman açık olduğunu bilir. Annem fazla yemek yapmaktan hoşlanır. Bir diğer deyişle, bir orduya yetecek kadar yemeğimiz var. Ama önce, söyle. Seni dünyanın bu ucuna getiren şey ne?”

Sara güzel gözlerini onunkilere çevirdi. “Aslına bakarsan, burada olmamın sebebi sensin.”

Rafe’in cevap vermesine fırsat kalmadan, ön kapı ardına kadar açıldı. “Toni bir arkadaşının olduğunu söyle-

di. Misafirimizle tanışmaya geldim,” dedi yanlarına gelen annesi Mariana Mancuso, her zamanki gibi zamanlaması mükemmeldi.

“Merhaba, Bayan Mancuso,” dedi Sara. “Sizi tekrar görmek çok güzel.”

“Sara! Ne hoş bir sürpriz!” Rafe’in annesi verandaya inip Sara’ya sarıldı.

Rafe’in aşırı derecede sevgi gösteren annesine sarılırken, Sara’nın gözleri kocaman açıldı, ama hemen rahatlayıp jestine karşılık verdi.

“Davetsiz çıkageldiğim için özür dilerim.”

“Saçmalama! Sana kapımız her zaman açık! Ayrıca az önce sana sarılırken çok sıska olduğunu anladım, içeri gel de ailenin geri kalanıyla tanışıp bir şeyler ye!”

Rafe, Sara’nın bluzunun yakasından görülen dekoltesine baktı, annesinin kocaman sarılması sayesinde yakası kaymıştı ve bir kez daha kıvrımlarının muhteşem olduğunu düşündü.

“Konuşmamız bitmedi,” dedi annesine. “Bir dakika sonra Sara’yı içeri alırım.” Öncelikle neden onu görmeye geldiğini ve onu isteyip istemediğini bilmek istiyordu. Bir kez beynine kazınan bu düşünceden kurtulamıyordu. Her açıdan Sara onun için yanlıştı, fakat bu kadını deli gibi istiyordu. Biriktirdikleri tutkuya kapılmalarına ve istedikleri şeyi almalarına izin verirlerse aralarında neler olabileceğini bilmek istiyordu.

Ama böyle bir şansı yoktu.

Annesi tek başına içeri girme teklifini duymazdan gelmişti. Kolunu Sara’nın omzuna dolayıp kapının önünde Rafe amcanın kız arkadaşıyla tanışmak için hevesle bekleyen ahalinin bulunduğu eve doğru yönlendirdi.

Toni sayesinde, bu sıfattan kolay kolay kurtulamayacaklardı.

Doğru olsun ya da olmasın...

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rafe'in kalabalık bir ailesi vardı. Gerçekten de büyük bir aileydi. Yemek masasında otururken aynı anda konuşan insanların bulunduğu türden bir aile. Sara'nın ailesindeki parçalanmışlıklar yüzünden, hiçbir zaman büyük bir ailenin parçası olmamıştı. Karşısında alışık olmadığı bir manzara vardı, ama bundan rahatsız olduğunu söyleyemezdi. Sara tabağına ne koyduğunu takip edemeyecek hale gelene dek tabaklar bir kişiden diğerine geçip durdu. Akşam yemeğini çoktan yemiş olsa da Bayan Mancuso'nun cömertliğini reddederse kendisini suçlu hissedeceğini biliyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, tüm yemekler nefis kokuyordu.

Rafe eğilip fısıldadı, "İstediklerini seçip geri kalanını kenara itebilirsin."

Kısık sesi ve kulağına çarpan sıcak nefesi yüzünden karın boşluğunda ılık bir çırpınma hissetmesiyle Sara, Rafe'ten ve tıraş losyonunun erkeksi kokusundan başka bir şeye odaklanamaz oldu.

"Aslen New York'lu musun?"

"Rafe gerçekten hayatını mı kurtardı?"

“Kadın polis olmak nasıl bir şey?”

Peş peşe gelen sorular nedeniyle Sara birine cevap vermesine fırsat kalmadan başka bir soruyla karşılaşıyordu.

“Manhattan’da yaşamaktan hoşlanıyor musun?”

“Gerçekten de Rafe’in kız arkadaşı mısın?”

Son soru onu adeta dondurmuştu. Ne yazık ki, masanın geri kalanı üzerinde de aynı etkiyi göstermişti, çünkü herkes sessizleşip ona dönerek cevap vermesini beklemeye koyulmuştu.

Araya girip onu bu utanç verici durumdan kurtarmak isteyen Rafe, “Sara ve ben arkadaşız,” dedi. “Çok iyi dostuz.” Elini aşağı indirip Sara’nın bacağına sıktı.

Onu rahatlatmak istemişti, ama Sara’nın bacağına kavrayan kocaman eli ve parmakları tam tersi bir etki göstermişti. Cinsel gerilim, arzu ve tutku vücudunun her köşesine dağıldı.

İçeri girdiklerinden beri yalnız kalamadıkları için neden buraya geldiğini ya da burada olduğu süre boyunca neden onunla kalmaya ihtiyacı olduğunu açıklama fırsatı olmamıştı.

Yeğeniyle birlikte verandada otururken, haşin ve çekici, aynı zamanda kibar ve anlayışlı halini bir kez görmesi bile, aralarındaki inkâr edilemez çekimi keşfetmeye yönelik çılgınca şeyler düşünmeye başlamasına neden olmuştu. Bu ihtiyacın onları nereye götüreceğini görebiliyordu. Artık her şey ortadaydı. Karşılık verip vermeyeceğini merak etmiyordu. Artık aralarında başka bir kadın yoktu.

Yutkunmaya çalıştı, ama ağzı kurumuştur. Kristal bardağı alıp soğuk sudan büyük bir yudum aldı.

Birinin onu dürttüğünü hissetmesinin üzerine aşağı bakınca bir çift meraklı kahverengi gözle karşılaştı.

“Rafe amcamdan hoşlanıyor musun?” Toni, yani verandada tanıştığı küçük kız Sara’ya sordu.

Sara yanağının iç kısmını ısırdı. “Ondan çok hoşlanıyorum,” dedi dürüstçe.

“Ben de. Rafe amcam çok akıllı. Hatta bugün bana bir erkekle ilgili tavsiye bile verdi.”

“Öyle mi?”

Toni kafasını salladı. “Erkeklerin kendilerine ihtiyaç duyulmasından hoşlandıklarını; dolayısıyla beysbol oynarken beni fark etmesi için sopayı düzgün savuramıyormuş gibi yapmamı söyledi.”

“Siz iki bayan neler konuşuyorsunuz bakalım?” Rafe Sara’nın sandalyesinin arkasında kollarını kavuşturup eğildi.

Vücudunun ısısı onu neredeyse yutacaktı. “Toni erkekler konusunda ona verdiğin öğütten söz ediyordu.”

Rafe sıırttı. “Kendimi biraz yabancı hissettim. Karşı cinsle oyun oynamayalı çok uzun zaman oldu.”

Sara, onun söylediklerinin gerçek mi mecazi anlamda mı olduğu merak etti. Nişanlısından ayrıldıktan sonra başka kadınlarda teselli aramış mıydı? Yoksa tek başına olmayı mı tercih etmişti?

“Ama en sevdiğim on üç yaşındaki yeğenim için elimden geleni yaptım.” Rafe kahkaha attı.

Toni de güldü.

Sara’nın dili tutulmuş gibiydi.

“Pazartesi günü kampa gideceğim. Neler olduğunu anlatırım. Gidebilir miyim? Yemeğim bitti,” dedi Toni, tam bir profesyonel gibi konuyu değiştirerek.

“Git!” Annesi masanın öteki ucundan elini salladı.

“Sen de duydun mu?” Rafe şaşkınlıkla kız kardeşine baktı.

Kadın kafasını salladı. “Anneler dikkat etseler de, etmeseler de çocuklarının sorduğu tüm soruları duyarlar. Sara, büyük bir aileden mi geliyorsun?”

“Hımm, hayır. Sadece ben ve babam varız.”

“Ah, özür dilerim. Annenin vefat ettiğini bilmiyordum.”

Sara zoraki bir şekilde gülümsedi, böyle bir tahmin yürütmesine şaşırmamıştı. “Vefat etmedi. Ben on dört yaşındayken bizi bırakıp gitti.”

Yanında oturan Rafe dikleştirdi. “Joanne, kişisel sorular sormayı bırak.”

“Özür dilerim. Sadece onu tanımaya çalışıyordum!” Joanne, Sara’ya özür dilercesine bir bakış attı.

“Sorun değil. Ben iyiyim, endişelenme,” dedi Sara, gerçekten böyle düşünmesine kendisi bile şaşırmıştı.

İnsanlar içindeyken normalde özel hayatı hakkında konuşmamayı tercih etse de bu rahat ortam onun için iyi bir değişiklik olmuş ve kendisini soruyu yanıtlamak isterken bulmuştu. “Annem bir polisle evli olmaktan hoşlanmıyordu. Babam isteyken telefon çaldığında hissettiği korku ve panik gibi şeylerden yani...” Sara omuzlarını silktiler. “Ona göre değildi.”

Doğrusu, kendisini *yeşil çayırlara* bırakan annesinin anne olmakla ilgili de sorunları vardı. Batıya, Los Angeles’a gidip bir daha ne arkasına bakmış ne de onu aramıştı. Ama Sara’nın babası yanındaydı, birbirlerine her zaman bağlı olmuşlardı. Hâlâ öyleydiler.

Joanne üzgün bir şekilde kafasını salladı. “Onun kaybı.”

Sara omuzlarını silktiler. “Belki de haklısın.”

“Yemeğini bitirdiysen, gitmek ister misin?” diye sordu

Rafe. Görünüşe bakılırsa, ailesiyle yeterince vakit geçirdiğini düşünüyordu.

“Sen ne zaman gitmek istersen.”

Herkese veda edip Sara’nın ne kadar süre ve nerede kalacağıyla ilgili sorulara cevap vermek yarım saatlerini almıştı. Angel’in pansiyonunun konusu açıldığında, Rafe’in erkek kardeşi Nick kapıyı sertçe çarparak evden çıkıp gitti.

Elini sırtına koyup, “Ona aldırma,” diye fısıldadı Rafe. “Zor bir dönem geçiriyor.”

Ayrılan çift adına üzülen Sara kafasını salladı. Polis olmayan iki insan evliliklerini yürütemiyordu. Sonsuza dek süren mutlu bir birliktelik beklememek için bu başka bir kanıttı.

En sonunda, o ve Rafe evden çıkmayı başarıp üstü açık Jeep Wrangler’ıyla Rafe’in evine yol almaya başlamışlardı. Bir buçuk kilometre bile gitmemiş olmalarına rağmen, ıssızlık onu şaşırtmıştı. Neredeyse kasabadan çıkıp aklında tutamayacağı kadar yola saptıktan sonra Özel Yol, İzinsiz Girilmez yazılı bir tabelaya gelmişlerdi. Sara’nın asla fark edemeyeceği asfaltız bir yola keskin dönüş yaptı. Oradan sonra ışıklandırılmamış, ağaçlar ve yeşilliklerle çevrili ormana benzeyen bir yolda ilerlediler.

Rafe sessiz kalıp yola odaklanırken, Sara saçlarının arasına giren rüzgâr ve etrafında yükselen müziğin tadını çıkarıyordu. Aralarındaki sessizlik her zamanki gibi huzur vericiydi.

En sonunda loş ışıklandırılmalı bir evin önünde arabayı durdurdu.

“Pekâlâ.” Sessizliği ilk bölen Sara oldu. “Her şeyden ancak bu kadar uzak olabilirdik.”

Kafasını salladı. “Tam sevdiğim gibi.” Bir kolunu direksiyonun üzerine koyup ona döndü. “Bacağın hâlâ sana sıkıntı veriyor mu, kumsala kadar yürümek ister misin?”

“Varım. Hafif yürüyüşler iyi geliyor,” dedi Sara.

“Peki, öyleyse.”

Birlikte mütevazı evinin arkasındaki gölün kıyısına gittiler. Kumlu kıyıda dururlarken zarif adımlarını izlemek için kendisini zor tutuyordu.

Rafe’in yakışıklı yüzünden gözlerini almak çok zordu. “Burası harika bir yer. Buradan nasıl ayrılabiliyorsun anlamıyorum,” dedi Sara.

Rafe gülümsedi. “Gölden mi? Evden mi? Onlardan ayrı kalmak zor. Ama aileden? Pek sayılmaz.”

Az önceki karışıklık ve gürültü aşırı olabilirdi, ama hepsinin onu sevdiği yadsınmazdı. “Çok samimi ve sevecenler. Seni önemsiyorlar. Üstelik eğlenceliler de!”

Yetişkin gibi konuşan çocuklar... Birbirlerine bağırarak yetişkinler... Büyürken yaşama şansı olmayan bir hayatın resmi gibiydiler.

“Eğlenceli mi?” Rafe, aniden durup ona doğru dönerek elini Sara’nın alınına koydu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Ateşinin olup olmadığını kontrol ediyorum,” diye yanıtladı onu Rafe.

Gülümsemesi onu çıldırtıyordu. Dokunuşu... Dokunuşunu sıcağı, sürekli düşünüp durduğu ve gerçek olduklarına inanmakta zorlandığı duygularını ve isteklerini harekete geçiriyordu.

“O halde, anlat bakalım. Neden buradasın?” Boğuk sesi vücut ısını da yükseltiyordu.

“Şehirden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı,” dedi Sara ve sonra ona şehirden ayrıldıktan sonra Bekar Günlükleri yazarının kendisini hedef almasından, yazdığı makalede onu cinayet davasıyla ilişkilendirmesinin ardından aldığı tehditlerden bahsetti.

“Seni ortada bıraktığım için üzgünüm. Blog yazarının senin peşine düşebileceği hiç aklıma gelmemişti.”

“Biliyorum. Sorun şu ki, güvenilebileceğim başka kimse yok. Burada yanında güvende olacağımı biliyordum,” dedi ve kalbinden yüzüne yansıyan saf özlemi okumamasını umarak Rafe’e baktı Sara.

Rafe elini uzatıp Sara’nın yüzüne düşen saç tutamını kulağının arkasına itti. “Kimsenin seni incitmesine izin vermem,” dedi sert ve kararlı bir ses tonuyla.

“Biliyorum,” dedi Sara, çünkü onu gerçekten iyi tanıyordu. “Biz iyi bir takımız. Çat kapı karşına çıktığım için üzgünüm, ama sana ulaşmaya çalışmıştım.”

“Buralarda telefon pek çekmiyor, ayrıca insanları bulmak kolay olduğu için cep telefonumu elimin altında tutmak konusunda endişelenmiyorum,” dedi Rafe.

“Mesaj bırakmıştım.”

“Telesekreterimi dinlemek konusunda tembellik ediyorum. Numaranı görmemiş olmalıyım, yoksa seni arardım.”

“Çünkü geçici bir hattan aramıştım,” dedi Sara.

“Akıllıca.” Rafe onaylarcasına kafasını salladı. “Konusu açılmışken, tanımadığım birkaç numaranın beni aradığını hatırlıyorum.”

“Yine de geldim. Umarım sürprizim seni rahatsız etmemiştir.”

“Evde tehlikedeysen, buraya gelmene sevindim.”

“Coop’un söylediği gibi, ikimiz de sakat olduğumuz için ancak sağlıklı bir insan edebiliyoruz.”

“Gururumu okşuyorsun,” dedi Rafe ve sırtıttı.

“Pek endişelenmiyorum. Egon oldukça sağlam. Geri kalanın nasıl?”

“Şaşırtıcı bir şekilde, kendimi iyi hissediyorum. Ya sen?” Rafe dikkatle Sara’ya bakıyordu.

Sara aşağıya doğru baktı. Ateli pansiyonda bırakmıştı. “Topalladığımı fark ettiğine eminim.”

“Peki ya ağrı? Esneklik? Geri...”

“Bilmiyorum,” diyerek Rafe’in sözünü kesti, kariyerinin geleceğini tartışmak istemiyordu. “Zaman gösterecek.”

Rafe başını eğdi. “Doğru.”

Rafe’in sevdiği yönlerinden biri de buydu. Ne zaman üstelememesi gerektiğini biliyordu. “Dinle, küçük bir sorun var.”

“Ne gibi?”

“Angel’ın sadece iki geceliğine boş bir odası var. Civar-daki otellere bakabilirim, ama buradaki festivalin büyük bir etkinlik olduğunu bilmiyordum. Kalacak bir yer bulamayabilirim.”

Rafe onun endişesinin önemsiz olduğunu gösterircesine elini salladı. “Aramana gerek yok. Benimle kalabilirsin.”

Sara, “Böyle söylemeni umuyordum,” dedi.

Aralarında sadece tek bir engel kalmıştı: Söylenmemiş, ama rüzgâr kadar belirgin sözler. Bazı şeyleri açıklığa kavuşturması gerektiğini bildiği için güçlükle yutkundu. “Peki ya biz? O gece çatıda söylediklerin?”

“O gece pek çok şey söyledim. Anlaşılmayan hiçbir şey kalmaması için, tam olarak hangisinden söz ediyorsun?” diye sordu Rafe. Ama derinleşen bakışlarına bakılırsa, hatırladığı çok açıktı.

Sara bütün cesaretini topladı. Söylediklerinin ne anlama geldiğini düşünmeden edemiyordu.

Ayrıca bilmeye ihtiyacı vardı. “Muhteşem olduğumu söylemişsin. Uğruna ölünesi vücut hatlarım olduğunu da. Blog yazarı sözlerinden alıntı yapınca, ciddi olup olmadığını ya da aşırı derecede kan kaybettiğin için böyle söyleyip söylemediğini bilemedim. Sonra da bizden bir çiftmişiz gibi bahsetmeye başladı, düşünmeden duramıyorum...”

“Neyi?” diye sordu boğuk bir sesle.

Seksi diye cevap vermek isterdi Sara.

Rafe’in bakışları onu delip geçiyordu.

Havada beklenti vardı. “Birlikte çalıştığımız dönemde aramızda olan çekimi. Ve konuşmadığımız şeyleri.”

Sara’nın yüzünü avuçlarının arasına alan Rafe, “Bunun gibi şeyleri mi?” diye sordu ve başını eğip dudaklarını onunkilere dokundurdu.

Hafifçe inleyince Sara’yı biraz daha sertçe öperek sohbetin geri kalanını dudaklarının yapmasına izin verdi. Etkili bir şekilde konuşuyordu, dili onunkine dolanırken hayalini kurduğu sıcaklığı hissediyordu. Aralarında nefis, tatlı ve inkâr edilemeyecek kadar sıcak kıvılcımlar uçuşuyordu.

Evet. Bu çekimi kendi kafasında uydurmamıştı. Üstelik kesinlikle tek taraflı değildi.

Kollarını boynuna dolayıp öpücüğüne karşılık verdi. Yaz sıcağı vücutlarının ısıyla karışmıştı. Bedeninden yoğunluk yayılıyordu, daha fazlasını isteyen Sara hafifçe yak-

laştı. Ona boyun eğdi, uzun ve tembel darbelerin yerini derin ve hızlı vuruşlar aldı, bütün bunlar az sonra olacakların başlangıcıydı.

Bir süre böyle devam etti. Ellerini saçlarının arasında dolaştırırken, parmaklarını tişörtünün yumuşak kumaşına geçirmişti, dudakları onu öperken ellerinin orada ne kadar kaldığını bilmiyordu.

Aniden bottan gelen motor sesi geldi onu korkuttu.

Sara geri çekilirken, motor sustu ve bir erkek sesi bağırdı. “Sanırım satranç tahtamı alıp eve gitsem iyi olacak!”

“Doğru bildin!” diye karşılık veren Rafe bottaki adama gitmesi için işaret etti.

Küfretmemek için kendini tuttu. Pirro amcasının böyle bir anda onları böleceği hiç aklına gelmemişti.

Rafe en sonunda, gardlarını indirdiklerinde aralarında neler olabileceğini nihayet öğrenmişti ve bu tahmin ettiğinden daha da şiddetliydi. Biri onları bölmeseydi, kaçınılmaz sona burada, kumsalda ulaşabilirlerdi. Sara’nın içinde olmanın, onun bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu artık biliyordu. Hayattaki tüm ironilerin arasında, bu en kötüsü olmalıydı. Hayalindeki kadının onun korumasına ihtiyacı vardı, onunla birlikte aynı çatının altında yaşayacaktı ve onu istediği de çok açıktı. Ama şu an düşünemediği birçok nedenden ötürü ikisinin de istedikleri şeyi elde etmeleri bir hata olurdu.

Motor tekrar çalıştı ve küçük bot dönüp geldiği yöne gitti.

Dalgalandan suya bakarak, “Kimdi o?” diye sordu Sara.

“Pirro amcam. Babamın kız kardeşiyle evli. Aslına bakarsan, Nick’in kayınpederi. Uykusuzluk çektiği için genelde satranç oynamaya ya da sohbet etmeye gelir.” Rafe

rüzgâr da dağılan saçlarında elini gezdirdi. “Buralarda işler böyledir, yakında onunla tanışacağına eminim.”

Gülümsedi. “Sabırsızlanıyorum.” Duraksadıktan sonra hafifçe yaklaştı, gözlerinde baştan çıkarıcı bir ışıltı vardı. “Ec...nerede kalmıştık?”

Sara kaldıkları yerden devam etmek istiyordu. O da öyle. Ama biri mantıklı düşünüp ikisini de kollamalıydı. Ne kadar zor olursa olsun, geri çekilen Rafe kollarını göğsünde birleştirip bilinçli bir şekilde aralarına mesafe koydu.

“Sorun ne?” Kafa karışıklığının peşinden alınganlık içeren bir ifade oturdu yüzüne.

Sara’nın sandığından daha üzgün olan Rafe kafasını salladı. İsteddiği en son şey onu incitmekti, ama hislerini açığa çıkaran oydu ve Rafe’in dürüst olmaktan başka seçeneği yoktu.

“Anlamıyorum. İkimiz de bekarız, öyle değil mi?” diye sordu Sara açıklamasına fırsat vermeden. Sesi çatlayınca Rafe kendisini daha da kötü hissetti.

“Evet,” dedi Rafe, hafifçe başını öne eğerek.

“Ve eğer işaretleri yanlış okumuyorsam, sen de o öpücüğün devamının gelmesini benim kadar istiyordun.”

Soruna doğrudan saldırıyordu. Sara’nın sevdiği yanlarından biri de buydu – doğrudan yaklaşımı. “Haklısın, istiyordum.”

Sara ellerini beline koyarak, “O halde, sorun ne?” diye sordu.

“Sorun biziz. Kısa bir ilişki ikimiz için de sadece acı verici olur,” dedi Rafe.

Erkek kardeşi hayattan beklentileri onunla aynı olan bir kadın yüzünden şimdi sıkıntı çekiyordu. Nasıl biteceğini

bile bile neden kendisini onun tamamen zıttı olan Sara ile böyle bir duruma sokmak istesin ki?

Derin bir nefes aldı, onun bluzunun altında göğsü yükselip alçalırken Rafe kendisini tartışmaya hazırladı.

“Haklısın,” dedi Sara ve yenildiğini kabul edercesine elini kaldırdı, “aynı şeyleri ben de düşünmüştüm.” Sonra Rafe’e arkasını dönerek kollarıyla kendisini sardı.

Teselli bulmak için mi, yoksa soğuktan korunmak için mi sarmıştı kendisini?

Rafe onu ısıtmak için kendisine doğru çekti. Son kez ona dokunduktan sonra, geceyi geçirmesi için onu Angel’ın pansiyonuna götürdü.

Suyun kokusu onun kokusuyla karışırken, Rafe tedbirli olmaktan vazgeçip onu öpmek istedi. Sonuçta, Rafe bir ilişkiye başlamaya hazırdı ve uzun zamandır böyle bir şey denememişti.

Kaldı ki Sara onun için çok değerliydi. Başından beri böyle olmuştu. O öpücük hiç şüphesiz ona neden karşı koyması gerektiğini kanıtlıyordu; çünkü içinden bir ses onunla geçireceği bu kısıtlı zamanın yeterli olmayacağını söylüyordu.

Bir de Sara’nın ancak kısa bir süreliğine onunla olmaya izin vereceğini tabi...

ALTINCI BÖLÜM

Rafe uyuyamıyordu. Gerçekleşemeyecek bir şeyin tadına baktıktan sonra uyuması nasıl mümkün olabilirdi ki? Sıradan, önemsiz şeylere odaklanmaya kararlı bir şekilde yataktan erkenden kalktı. Bir misafiri olacaksa, buzdolabını doldurması gerekecekti. Duş aldıktan sonra kasabaya gitmeye koyuldu. Kahve içmek için ilk durağı Hidden Falls'ın çörek dükkânı olacaktı. Çörek dükkânı için bu hiç sorun olmasa da, Rafe için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Ne de olsa ufak dükkân, hava iyi de olsa kötü de olsa her cumartesi halasının eşi Pirro'nun takıldığı berberin hemen bitişiğindeydi.

Yazın büyük bir bölümünde olduğu gibi, hava bugün de güneşliydi. Pirro kel kafasını güneşten korumak için Yankees şapkası takmış ve Vi Halası'nın hatrına beyaz yakalı bir gömlek giymişti. Arkadaşlarıyla birlikteydi.

"Rafe!" Konuşmasına fırsat kalmadan onu selamladılar.

Rafe, "Herkes merhaba," dedi ve saygıyla başını eğdi, "Acele var." Onu anlayacaklarını umdu.

"Dün gece böldüğüm için özür dilerim," diyen Pirro gizlemeye çalışmadan ona göz kırptı.

“Sorun değil.” Rafe kasabanın dedikodularına özel hayatıyla dahil olmayacaktı. Bu adamlar kuaförde toplanıp dedikodu yapan kadınlardan çok daha beterdiler. Çörek dkknına doğru bir adım daha attı, ama yakasını bu kadar kolay kurtaramayacaktı.

“Vi şehirden bir misafirin olduğunu söyledi?” Pirro eşi- nin ona verdiği bilgiden daha fazlasını edinmek için üste- ledi.

“Aile dedikodularının tüm hızıyla devam ettiğini duy- mak güzel.” Rafe’in annesi sabah erkenden Vi Halası’yla konuşmuş olmalıydı.

“Bu konuda konuşmak istemiyorsun, öyle mi?” diye sordu Pirro.

“Hayır.”

Ernie, Pirro’nun en yakın arkadaşı Rafe’in yanına yak- laştı. “Ağakakanınla sorun mu yaşıyorsun? Biliyorsun, bunun için kullanabileceğin ilaçlar var. Pirro sana onlar- dan bulabilir!” Yüksek sesle konuştuğu için sokaktan ge- en insanlar dönüp onlara baktı.

“Ernest, kapa enenini!” diye bağırdı Pirro.

Rafe de aynı fikirdeydi. Amcasının cinsel hayatı hak- kında gereğinden fazla bilgi sahibi olması ürpermesine neden oldu.

“Hiçbir sorunum yok, Ernie, yine de tavsiyen için te- şekkrler. Acelem var, o yüzden daha sonra görüşürüz.” Amcasına ve arkadaşlarına el salladıktan sonra nihayet - rek satan dkkna girebildi.

Birkaç dakika sonra elinde kahvesiyle dışarı çıktığında, adamlar not defterine bir şeyler karalayan Pirro’nun başı- na toplanmışlardı.

“Görüşürüz, Pirro!” diye seslendi Rafe.

Yaşlı adamın etrafını saran arkadaşları Rafe'in onu görmesini engelledi.

"Tuhaf," diye homurdanan Rafe, onların yaşlarına geldiğinde berber dükkânının önünde vakit öldürmekten daha iyi işlerinin olmasını umut etti.

Sara, küçük bir kasaba olan Hidden Falls'taki ilk gününü dükkânları gezip bölgeyi tanıyarak geçirdi. Ana cadde festival nedeniyle süslenmişti. Kaldırımlara şemsiyeli masalar ve sandalyeler atılmıştı, caddenin karşısındaki çimenlere şaraptan el yapımı eşyalara ve yiyeceklere kadar her şey için birer stand yerleştirilmişti. Uzak bir köşeye eğreti bir sahne kurulmuş ve sandalyeler dizilmişti, herhalde bir konser olacaktı, etkinlik için sabırsızlandığını fark etti.

Rafe'e rastlamadığı için hayal kırıklığına uğradı. Önceki gece Rafe de hislerini açığa vurmuştu ve her ne kadar zor da olsa Sara onu hâlâ istiyordu. Öpüşmelerinin ardından artık neyin eksik olduğunu biliyordu. Kendisini onu görmek umuduyla caddeye bakarken buldu. Göremeyince, yarın onun evine geçtikten sonra birlikte yeterince vakit geçirecekleri düşüncesiyle kendisini teselli etti.

Angel'in pansiyonuna dönmeden önce, e-mail'lerini kontrol etmek için bir internet kafeye uğradı. Hiçbirine cevap vermeyecekti, çünkü kimsenin IP adresinden onu takip etmesini istemiyordu, yine de birinin onu arayıp aramadığını bilmek istemişti. Her zamanki gibi alışveriş yaptığı mağazalardan gelen maillere ve bankasının gönderdiği günlük hesap bakiyesine şöyle bir göz attı.

Ama dikkatini çeken bir e-mail vardı. Bankası onu birinin hesabıyla ilişkili bankamatik kartının hareketlerini araştırdığı konusunda uyarıyordu. Sara bir dava üzerinde

çalıştığında veya göze batmaması gerektiğinde birinin onu takip edip etmediğini öğrenmek istediği nadir durumlar için güvenliğe fazladan para ödüyordu. Morley'nin adamlarının herhangi bir şey bulabileceklerini sanmıyordu. Cebinde yeterince nakit parası vardı ve geride hiçbir iz bırakmayacaktı.

Yine de gerilmişti. Şehirden ayrılmadan önce satın aldığı kullanıldıktan sonra atılan telefonlardan biriyle bankasını aradı, ancak kart hareketlerini takip edenin kim olduğunu öğrenemediklerini, sadece böyle bir durumun meydana geldiğini saptadıklarını öğrenebildi. Teşekkür edip sinirle telefonu kapattıktan sonra Rafe'e onu görmesi gerektiğini söyleyen bir mesaj bıraktı. Eğer ona arka çıkacaksa, onu bilgilendirmesi gerekiyordu.

Günün ilerleyen saatlerinde Angel'ın pansiyonuna döndüğünde, ev sahibini yirmili yaşlarında görünen bir kızla salonda konuşurken buldu. Konuşmalarını bölmek istemeyen Sara, el sallayıp odasına yöneldi.

"Sara, bekle! Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Sara yanlarına gitti.

"Sara, Joy'la tanış. Joy, bu Sara. Şimdilik burada misafirim. Joy, sonbahardaki düğünü için burayı tutmayı düşünüyor!" dedi Angel, böyle bir davete ev sahipliği yapma fikrinin onu ne kadar heyecanlandığı görülüyordu.

"Bu harika. Tebrikler," dedi Sara, Joy'dan çok Angel'a hitaben.

Ama diğer kadın fark etmiş görünmüyordu. "Teşekkürler. Burada kalamıyorum, çünkü son anda gelmeye karar verdim ve Şarap Festivali nedeniyle tüm odalar tutulmuş, yine de gelip bir görmek istedim. Nişanlımla basit bir tö-

renle evleneceğimiz ufak ve samimi bir pansiyon arıyoruz,” dedi dalgın dalgın.

Sara, romantizmin kadının gözlerinde yarattığı parlaklığı düşündü. Bu konu hakkındaki düşüncelerini belirtmek için yanaklarının iç kısmını ısırarak yetindi. Herkesin kendisi kadar kötümser olmadığını uzun zaman önce öğrenmişti. Sonuçta birçok insan kendi ailesine baktığında boşanmalar ve geçimsizliklerle karşılaşmıyordu.

“Her neyse, Joy festival süresince burada olacağı için sizi tanıştırmak istedim,” dedi Angel.

Sara gülümsedi. “Seni bulmaya çalışırım”

“Ben de seni.” Joy bakışları rahatsızlık verecek kadar uzun süre onunkilere dikmişti.

“Sara, Joy’la işim bittikten sonra festivaldeki standım için elma turtalarından bir parti daha pişireceğim. Yardım etmek ister misin?” diye sordu Angel.

Dikkatini Joy’dan almasına sevinen Sara, Angel’a bakıp kafasını salladı. “Elbette. Çok hoşuma gider.”

“Pekâlâ, yarım saat sonra aşağıda buluşalım öyleyse.”

“Anlaştık.” Odasının rahatlığına kavuşmak isteyen Sara dönüp merdivenlere yöneldi. Dizi sızlamaya başlamıştı, bu süreyi biraz dinlenerek geçirebilirdi.

Sara uykuya dalmış olmalıydı. Angel’ın ona verdiği yarım saatten daha uzun süredir uyuduğundan emin olduğu için yataktan fırladı. Saatine bakınca bir saattir uyuduğunu anladı.

Sara mutfağa girdiğinde, Angel’ın etrafı malzemeler, kaseler ve mikserle çevriliydi. Havaya sinen elmalı turtanın kokusu Sara’nın içinin sıcak bir hisle dolmasına ve annesiz

büyürken eksikliğini hissettiği şeyin bu olup olmadığını düşünmesine neden oldu.

Bu düşünce onu ele geçirince ürperdi, derin ve önemli bir şeyi atlamış olmanın verdiği rahatsız edici histen kaçamadı. Daha önceleri özlem, onun kendisine asla yaşatmadığı bir duyguydu.

“Turtalar çok ufak görünüyor,” dedi Sara masaya dizili mini tart hamurlarını fark edince.

Tüm gün boyunca kendisini oyalayarak birinin hesap hareketlerini takip etmeye çalıştığını aklından çıkarmaya çalışmıştı, şimdi de öyle yapıyordu. Havadan sudan konuşmak ve pasta pişirmek gibi basit şeyler onu rahatlatıyordu.

Hamur yoğurduğu için elleri una bulanmış Angel başını kaldırıp ona baktı. “Festival için tek kişilik turtalar yapıyorum. Şimdi sıra turtanın kabuğunda. Bir oklava kap. Hamur birazdan hazır olur.”

Yanındaki sandalyeye otururken, Sara karımarışık masaya baktı. “Yıllardır hiçbir şey pişirmedim.”

Babası için kendisini küçük bir aşçıya dönüştürdüğünden beri hiçbir şey pişirmemişti. Uzmanlık alanı doğum günü pastasıydı. Ama tek başına yaşamaya ve uzun saatler boyunca çalışmaya başladığından beri, izinli olduğu günlerde alışveriş yapmak ya da şehirde dolaşmakla meşgul oluyordu. Rahatlayıp kendisini meşgul etmek için eski aşçılık yeteneğini kullanmak hiç aklına gelmemişti.

Yarım saat sonra, yemek pişirmenin büyüsunü yeniden keşfetmiş gibiydi. Üstelik arkadaşı da oldukça ilginçti. Angel, Sara gibi özgürlüğüne düşküncü ve iyi bir espri anlayışına sahipti.

“Dün geceki yemek nasıldı?” diye sordu Angel.

Sara ona baktı. “Senin hazırladığın yemek harikaydı, ama sanırım ondan bahsetmiyorsun, değil mi?”

Yüzünde suçlu bir gülümsemeyle Angel kafasını salladı. “Seni uyarmadığım için özür dilerim, davetsiz gitmekten hoşlanmayacağımı anlamıştım. Ama Mancuso ailesini tanırım. Misafirlere bayılırlar.”

Sara kafasını salladı. “Beni çok sıcak karşıladılar, ama yine de beni uyardırmış olmanı dilerdim.”

“Bir dahaki sefere,” dedi Angel rahatça omuzlarını silerek. Görünüşe bakılırsa, onu eve davetsiz gönderdiği için kendisini pek de kötü hissetmiyordu.

“Rafe’i hastanede ziyaret etmek için geldiklerinde Bay ve Bayan Mancuso ile tanışmıştım,” dedi Sara. “Onları sevdim.”

Angel hamurun yapışmaması için Sara’nın masaya un serpmesi gerektiğini belirtti.

Sara, Angel’ı dikkatle dinliyordu.

“Mancusolar iyi insanlar. Sadece Nick ve benim tekrar bir araya gelmemiz için uğraşmamalarını istiyorum. Bu sandıkları kadar kolay değil.”

Turtanın kabuğunu nasıl hazırlayacaklarını tarif ederken, Angel Sara’ya düşük yaptığını ve evliliklerinin bitmesinin ardındaki sebebin bu olduğunu itiraf etti. Angel hayatına devam edip enerjisini pansiyonunu kurmaya adanmak istemişti. Nick ise sürekli olanlar hakkında konuşmak ve bunun ikisi için de ne anlama geldiğini irdelemek istemişti. Ama Angel başına gelen en üzücü olay hakkında konuşmanın, asla bir anne olamayacağı gerçeğini değiştirmeyeceğini düşünüyordu. Seçenekleri düşük ihtimaline karşı yeniden denemek ya da evlat edinmekten ibaretti. Daha

fazla hayal kırıklığıyla uğraşmak istemediği için, kendi işi-
ni kurmayı tercih etmişti.

Pansiyonun verdiği meşguliyete ihtiyacı vardı. Ve Angel'a göre, işinin en iyi yanı, yaşadığı kaybı ve çocuk sahibi olamayacağını düşünmesi için ona zaman bırakmamasıydı.

Nick bir zamanlar sahip oldukları hayatı istiyordu.

Angel ise artık geri dönemezdi.

Sara her şeyi çok iyi anlıyordu.

"Ama Rafe neden buna ihtiyacım olduğunu anlıyor görünüyor." Angel ufak mutfak gösterdi, "ama Sara aslında tüm evi ve girişimini kastettiğini biliyordu. "Keşke Nick de anlayabilse."

Sara kaşlarını kaldırdı. "Rafe kardeşinin tarafını tutmuyor mu?"

Angel kafasını salladı. "Bizim tarafımızda olduğunu söylüyor." Sonra hamurun yarısını kalıba yayarken duraksadı. "Şaşırmış gibi görünüyorsun."

"Rafe'in hep geleneksel bir adam olduğunu; evlilik, aile ve beyaz çitlerle çevrili bir ev istediğini düşünürdüm," dedi Sara, sanki aralarındaki engel buymuş gibi.

Angel dudaklarını büzüştürdü. Düşünmeye ihtiyacı olduğu görülüyordu. Birkaç saniye sonra, derin bir nefes verdi. "Pekâlâ, seninle özel bir şey paylaşacağım. Ama dedikodu yaptığımı düşünmeni istemiyorum. Sana bunu söyleyeceğim, çünkü hiçbir kadın sırf bir erkeğe merhaba demek için kalkıp beş saatlik yol gelmez. Rafe'e karşı bir şeyler hissetmeseydin, burada olmazdın."

Sara yanağının iç kısmını ısırdı. "Aslına bakarsan, ona ihtiyacım var. Onun... Uzmanlığına ihtiyacım var..." 'Korumasına' demekten son anda vazgeçti. Tehlikeli bir

durumla karşı karşıya olduğunu itiraf ederek Angel'ı endişelendirmesine gerek yoktu.

“Sana inanabilirdim, ancak bir şey daha var. Annesi hastanede olduğu süre boyunca yanından ayrılmadığını söyledi. Bu onu önemsedğin anlamına gelir; kabul etsen de etmesen de.”

Sara kafasını sallayıp kahkaha attı.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Bana kendimi hatırlatıyorsun.” Sara da Lexie'yle Coop'a dair duyguları hakkında konuşurken onun kadar açık sözlü olmuştu. Angel'ın dürüstlüğüne hayran kalan Sara ona biraz daha açılmaya karar verdi. “Pekâlâ, Rafe'i önemsiyorum,” diye itiraf etti. Bunu yüksek sesle dile getirmek ona tuhaf geldi.

Angel'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Sezgilerim iyidir,” dedi kahkaha atarak. “O halde, sana Mancuso erkeklerinin evlilik ve aile kurma düşüncelerinin nereden geldiğini söyleyeyim. Belki böylece Rafe'i daha iyi anlarsın.”

Sara oklavayı masaya bırakıp eğildi. “Beni meraklandırıyorsun.”

“Çocukluk dönemlerinde, Rafe'in babasının bir ilişkisi varmış.” Angel ellerini nemli havluya sildi. “Tek gecelik bir şey değilmiş; gerçi öyle başlamış ama...”

Sara kısık bir ısıklık çaldı. “Şaka yapıyorsun.” Angel'ın itirazları onu hayrete düşürmüştü, küçük Rafe'in böyle bir şeyle nasıl baş edebildiğini hayal bile edemiyordu.

Elini burnuna götürüp kaşıdı, gözleri Angel'dan bir an olsun ayrılmamıştı.

“Bu çok uzun bir zaman önceydi. Ofiste çalışan bir kadınla birlikte olmaya başlamıştı. Joanne daha büyük ve tek

başınaydı, ama çocuklarla Carol henüz küçüktü. Mariana ise o zamanlar evdeydi, daha aile şirketinde çalışmaya başlamamıştı, o nedenle her gün orada değildi. Anladığımı kadarıyla, Frank bir süre sonra bu kadına âşık olmuş.”

“Ah-a.”

Angel ona katılırcasına kafasını salladı. “Ama Frank iyi bir adamdır, suçluluk duygusu içini kemiriyormuş. Ailesini kurtarabilmek için kadından ayrılmış. Mariana’ya olanları itiraf etmiş ve sonra evliliklerini kurtarıp tekrar denemeye karar vermişler. Ama kendisini aldatılmış gibi hissedene diğer kadın ilişkiyi ortaya dökmüş. Çocukların bile bu durumdan haberi olmuş. Ne kadar kötü, değil mi?”

Önceki gece gördüğü sevgi dolu çifti hatırlayan Sara, “Ama görünüşe bakılırsa birbirlerine kenetlenip evliliklerini yoluna koymuşlar,” dedi.

Angel kafasını salladı. “Hiç olmadıkları kadar iyiler. Ama kaçamağı ilişkilerinde derin bir yara izi bıraktı. Bazen Nick’in beni görebileceği ve kontrol edebileceği bir yerde olmamı istemesinden vazgeçemediğini düşünüyorum. Ona göre, evin dışında çalışmam, özellikle de yabancıları kabul etmem, bizi potansiyel tehlikelere karşı hedef haline getiriyor.”

Sara duraksayıp Angel’ın söylediklerini düşündü. “Belki de, sorun aldatılma düşüncesi değildir. Belki de, sadece seni kaybetmekten korkuyordur. Bu tür bir iş büyük bir bağlılık ister. Bir bakıma benim işime benziyor. Bunu herkes anlayamaz. Ama ben biliyorum. Ailemden bir polisle evli olan ya da ayrılan herkesin evlilik problemleri oldu.”

“Ama bizi ayıran onun davranış biçimiydi, bu ev değil!” Angel hüsrarla hamura vurdu.

“Seninle konuşmak istediğini söylemiştin. En azından bunu yapamaz mısın?” diye sordu Sara kibarca.

“Ve her şeyi baştan mı yaşayayım?” Angel kafasını salladı. “Hayır, kalsın. Bak, bunu binlerce kez düşündüm. Eğer yanlış anlamazsan bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Kadının gözlerindeki acı görülebiliyordu. Yarası henüz kapanmamıştı.

“Elbette yok. Seni anlıyorum.” Sara konuyu değiştirip kendisine daha yakın bir şey hakkında konuşmaya karar verdi. “Bahse girerim, Rafe’in güvenilir bir evlilik istemesinin nedeni çocukken yaşadıklarıyla bağlantılıdır. Tüm bunlar olduğunda çocuklar kaç yaşlarındaymış?”

“Nick on sekiz yaşındaymış, üniversiteye gidiyormuş. Rafe ise on beş. Carol on iki yaşındaymış, henüz küçükmiş, ama çocuklar olanların farkındalarmış.”

“Bu da Rafe’in olanları çok iyi anladığını gösterir.”

“Kesinlikle,” dedi Angel. “Bir ilişkinin yürütülebilmesi için nelerin gerekli olduğunu çok iyi biliyor.”

Ama o bile mucize yaratamıyor, diye içinden geçirdi Sara.

Angel sandalyesinden kalkıp masanın üstündeki pişirildikten sonra doldurulmayı bekleyen mini turtalara baktı. “Harika bir iş çıkardın,” dedi Angel.

“Teşekkürler!” dedi Sara, kendisinden ve Betty Croker rolünü üstlenme girişiminden gurur duyuyordu.

“Belki yarın sabah bunları doldurmama da yardım edersin? Festival başlamadan önce taze taze pişirmek istiyorum.”

Sara kafasını salladı. “Çok hoşuma gider.”

O sırada yan kapı tıklatıldı.

“Umarım her işten anlayan erkek rolü yapmak için ba-

bam ya da Nick gelmemiştir,” diye homurdandı. “İzninle.” Dönüp kapıya giderek diğer tarafta kimin olduğunu görmek için perdeyi çekti.

“Rafe, içeri gel!” dedi ve Sara’ya herhangi bir uyarı ya da kendisini hazırlaması için fırsat vermeden kapıyı açtı.

Lacivert tişörtü ve yıpranmış kot pantolonuyla fazla çekici görünen Rafe içeri girdi. Onun yanında olduğu zamanlarda olduğu gibi karnı büzüldü.

“Selam!” Sara ona el salladı.

“Hey.” O da elini kaldırarak karşılık verdi.

Angel kardeşçe bir sarılmayla onu selamladı. “Seni buraya getiren şey ne?”

“Sara ile bir şey konuşmalıyım,” dedi Rafe, bakışlarını onun yüzünden bir saniye bile ayırmadan.

“Ben içeri gidip temizleneyim. Siz ikinizi baş başa bırakıyorum,” dedi Angel.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Sara.

Rafe, Angel ortadan kaybolana dek bekledi, adımları merdivenleri gıcırdatıyordu. Mutfak sandalyelerinden birini ters çevirip oturdu. “Yüzüne un bulaşmış.” Sırıtarak alnını sildi.

Rafe’in ona hafifçe dokunması bile Sara’nın tenini yakıyordu.

Gözleri içten içe yanıyor olsa da, aralarındaki inkâr edilemez arzunun farkında değil gibiydi. “Mesajını alır almaz geldim. Sorun ne?” diye sordu.

“Bankamdan bir uyarı mesajı aldım. Biri hesabıma girip yaptığım harcamaları takip etmeye çalışmış.”

Kaşlarını çattı. “Bu iyi bir haber değil. Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?”

Sara kafasını salladı. “Hayır. Ama şchirden ayrıldığı-

dan beri sadece nakit kullandım. Beni bu şekilde bulmalarına imkân yok.”

“Ama eğer seni bulmaya kararlılırsa, bu sadece an meselesi.”

Rafe’in midesi düğümlenirken Sara derin bir nefes verdi.

Beyaz şortu ve sarı bluzuyla gün ışığı gibi görünen kadının artık en yakın arkadaşını kaybeden biri gibi görünüyordu.

Elini uzatıp omzuna koydu. Çıplak teni avucunun içini yaktı. “Bildığımız kadarıyla, seni henüz bulamadılar. Ama bana kalırsa, artık benimle kalmalısın. Güvende olman için.”

Kafasını salladı. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Senin evin ıssız bir yerde. Angel’in pansiyonu ise merkezi bir yerde. Sorun şu ki...” Sara çenesini ovdu.

“Ne?” diye sordu Rafe.

“Angel’a yarın turtaları pişirmesi için yardım etmek istiyordum.” Masanın üzerinde henüz pişirilmemiş turta hamurlarına baktı.

Rafe kahkaha attı. “Sara Rios, bana evcilleştirilmekten hoşlandığını mı söylüyorsun?”

Sara’nın yanakları sevimli bir şekilde kızardı, dudaklarında neşeli bir gülümseme belirdi.

“Arada bir oluyor diyelim,” dedi Sara, çocuksu bakışlarını şimdi Rafe’e dikmişti.

“Endişelenme. Yine yardım edersin. Ama senin başında beklememden kurtulamazsın. Böylece biri burada olduğunu keşfetse bile yalnız başına yakalanmazsın.”

Ona katılırcasına kafasını salladı. “Bebek bakıcılığı yapmayı sorun etmezsen?”

“Elbette etmem. Nasıl olsa festivalde olacağım.” Rafe’in artık sürekli onun yanında olup uzun bacaklarına, çekici kalçalarına ve muhteşem yüzüne hayran hayran bakmak için bir bahanesi vardı....

“Harika! Teşekkürler.” Rahatlamasıyla birlikte Sara’nın yüzü aydınlandı. “Önce bavulumu toplayayım.”

“Bu sırada, baş komiseri arayıp bölge savcısından haber alıp almadığına bakarım.”

“Çok memnun olurum. Ben aramaya çekiniyordum. Böcekleri temizlemekle uğraştıklarını biliyorum, ama yine de...” Sara içini çekti. “Teşekkürler, Rafe. Böyle bir şeye bulaşmak istemediğini biliyorum.”

Bunu istemediği doğru olabilirdi, ama onu yüz üstü bırakmayacaktı.

Sara yukarıda bavulunu toplarken, Rafe Angel’in telefonundan baş komiseri arayıp adama onu cep telefonundan aramasını söyleyen bir mesaj bıraktı.

Dolaptan bir şişe soda almak üzereyken lavabonun üzerindeki pencereden dışarıda bir gürültü koptuğunu duydu. Ses kendisini bir kez daha tekrar etti.

Rafe dikkatle dışarı çıktı; evin yan tarafındaki musluğa bahçe hortumunu takmaya çalışan ağabeyine az kalsın çarpacaktı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu Rafe. Neyse ki, kardeşine silah çekmemiştir.

“Sızıntı yapan hortumu yenisiyle değiştiriyorum. Burada ne işin var?”

“Sara’yı almaya geldim. Angel burada olduğunu biliyor mu?”

Nick kafasını salladı. “Ona söyleme. Pirro hortumun

sızıntı yaptığını ve Sara'nın bahçeyi sulamakta zorlandığını söyledi.”

“Seni burada görürse, öldürür.”

“Bu yüzden ona söylemeni istemiyorum.”

Rafe tek kaşını kaldırdı. “Hortumun değiştirildiğini fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?”

Angel yardım istemiyordu. Ama erkek kardeşinin şikâyet etmek yerine yardım etmesi iyiye işaretti. Yine de, Angel hayatına müdahale ettiğini fark ettiğinde patlayan havai fişekler kasabanın her yerinden duyulacaktı!

“O fark edene kadar, hortumu düzeltip gitmiş olacağım. En azından, eskisiyle uğraşmak zorunda kalmayacak.”

“Çok nazıksın.” Rafe duraksadı, tavsiye verip vermemekte kararsızdı. Ama Nick onun kardeşiydi ve onu mutlu görmek istiyordu. “Belki Angel... Projesine ilgi göstermenden hoşlanır. Bazı şeyleri kendi başına halledemeyecem gibi gizlice evin etrafında dolaşmak yerine, belki onun bu mesleki girişimini kabullenmeye başladığını söyleyebilirsin. Bahse girerim, barışmanız konusunda çok işe yarar.”

“Belki de Angel kendi adına konuşabilir!”

Homurdanan Rafe, Angel’a döndü.

“Merhaba.” Rafe gülümseyerek Angel’ı selamladı.

Kaşlarını çatan Angel, Rafe’in arkasındaki kocasına bakıyordu.

Rafe şu an kesinlikle Nick’in yerinde olmayı istemezdi. “Sizi konuşmanız için baş başa bırakacağım,” dedi Rafe ve aile dramına daha fazla bulaşmadan tekrar eve girdi.

İçeri girer girmez Sara'nın mutfakta onu beklediğini gördü, topladığı kocaman tekerlekli bavulu onu eve götürmek üzere olduğuna dair açık bir hatırlatmalıydı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Rafe, Sara ile birlikte yaşayacak olmasının getirdiği samimiyete henüz hazır olmayabilirdi, ama eşyalarını bu kadar çabuk toparlayabilen bir kadını takdir ediyordu.

“Çok hızlısın,” dedi Rafe, Sara’nın bavuluna bakarak.

Sara omuzlarını silkti. “Birkaç gün içinde ayrılacağımı biliyordum, o yüzden bütün eşyalarımı boşaltmamıştım.”

“Ne dersin, gidelim...” Kapı çalınca Rafe’in sözü yarım kaldı. “Burası gerçekten Merkez İstasyon’a benziyor,” diye homurdandı.

Rafe, ilk kez kardeşine Angel’ın pansiyonu tek başına işletmesi hakkındaki endişelerine hak veriyordu, dikkatini sürekli dağıtan bir şeyler vardı. Yine de mesele eninde sonunda ya Angel’ı böyle seveceği ya da eşini kaybedeceği gerçeğine geliyordu.

Rafe, bu konu hakkında daha fazla düşünmeyi bıraktı ve kapı tekrar çaldı.

Sara, Rafe bakıp, “Angel nerede?” diye sordu.

“Nick’le birlikte dışarıda. Kapıyı ben açarım.”

Dışarıda iki yabancı vardı. Festival kalabalığı çoktan kasabaya akın etmeye başlamıştı. Rafe’in tanımadığı ya-

bancılar dükkânları ve restoranları geziyorlardı. Bu ülke ekonomisi için iyi bir haberdi belki, ama aynı şeyi Rafe'in tehlikeyi sezme yeteneği için söylemek mümkün değildi.

Rafe kollarını göğsünde bağlayıp tel kapının öteki tarafında duran adamları süzdü. İkisi de mavi gözlü olan adamların biri esmer diğeri sarışındı, düzgün giyimliydiler. Gösteriş yoksunu kasabada göze batacak temiz pak tiplerdi. Hatta sarışın olanın üzerinde baklava desenli bir süveter vardı.

Rafe'in yanından dolaşıp sorumluluğu üstlenerek, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Sara.

"Rezervasyon yaptırmıştık," dedi sarışın adam.

"Neden içeri girmiyorsunuz?" Sara tel kapıyı açtı ve adamlar içeri girdiler.

"Bayan Mancuso?" Görünüşe bakılırsa, koyu renk saçlı adam Sara'nın Angel olduğunu ve buranın sahibi olduğunu sanmış olmalıydı.

"Müessesenizin ismi kadar güzelsiniz." Adamın her yerinden yalakalık akıyordu.

Rafe'in çenesi kasıldı. "O Bayan Mancuso değil," dedi sinirli bir şekilde. Adamın Sara'ya ya da Angel'a asılmasını istemiyordu.

Sara ona meraklı bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar adamlara verdi.

"Bayan Mancuso arka bahçede bir şeyle meşgul, lütfen içeri gelip oturun." Angel'ın misafirlerin giriş işlemlerini yapmak için kullandığı bir kanepeyle masanın bulunduğu küçük dinlenme alanına işaret etti. "Bayan Mancuso arka tarafta," dedi Rafe kısaca.

"Siz de burada mı kalıyorsunuz?" diye sordu sarışın olan umutla. Rafe'e aldırış etmeden, Sara'nın vücuduna

dikkatle bakan adam utanmadan onun ince bluzunun yakasından görünen dekoltesine dikti gözlerini.

“Hayır, kalmıyor,” dedi Rafe dişlerinin arasından.

Neyse ki, Sara’yı aşınmaya önceden ikna etmiş, Sara da eşyalarını toplamıştı. Bu iki adam onun canını çok sıkmıştı, az önce düşündüğü kardeşinin dikkati dağınık bir eş tercih edeceği fikrine olan inancını bir kez daha gözden geçirdi. Özellikle de başka erkeklere hizmet ettiği için akli karışan bir eş. Konukların aldıkları hizmet karşısında para ödemelerinin önemi olmaksızın, Rafe artık kardeşinin neden eşinin yeni mesleğinden rahatsız olduğunu anlayabiliyordu.

Sara birden Rafe’i dirseğiyle dürttü. “Sana Angel’ı çağırarak mısın, yoksa ben çağırayım mı diye sordum.”

Rafe, Angel’ı Nick’in yanından ayırmayacaktı. Bu vakti dışarıda pozitif bir şekilde baş başa konuşarak geçirmelerini umuyordu.

“Şu an meşgul.” Rafe misafirlere döndü. “Neden bayanın söylediği gibi içeri gelene kadar antrede beklemiyorsunuz?”

Birbirlerine çekingen bir bakış attıktan sonra iki adam ufak bekleme alanına geçtiler.

Güzel. Rafe onların temkinli olmalarını istiyordu.

Bu beklenmedik düşünce onu rahatsız etti. Angel’ı korumaya isteği mantıklı görünüyordu. Erkek kardeşinin eşini ve onların hassas evliliğini kolluyordu. Ama Sara’ya sahip çıkmak istemesi tamamen farklıydı. O ailesinin bir parçası değildi. Onunla birlikte de değildi. Hatta, birliktelikten kaçan da kendisiydi. Ayrıca, onun korumasına ihtiyacı yoktu. Rafe ve New York Polis Departmanı’ndaki herkes Sara’nın kendi başının çaresine bakabileceğini bilirdi. Sakatlanma-

saydı, burada olmazdı. Kuvveti yüzde yüz yerinde olmasa da, Sara'nın ne kadar önemli bir yeri olduğunun herkes gibi o da farkındaydı. Hayran olduğu özelliklerinden biri de buydu ve buna başka hiçbir erkeğin hayran olmamasını istiyordu.

Adamların duymaması için, "Senin neyin var?" diye fısıldadı Sara.

Cevap vermesine fırsat kalmadan arka kapı sertçe kapandı ve duvarlardaki resimler sallandı. Görünüşe bakılırsa, Nick'le Angel'in arasında doğru düzgün bir konuşma geçmemişti.

"Angel, misafirlerin var!" diye seslendikten sonra Sara tekrar Rafe'e döndü. "Eee? Sorun ne?" Ellerini beline koyup bir ayağını sabırsızca yere vurmaya başladı.

Sorunu kıskançlıktı. Ona ilgiyle bakan iki yabancıyı kıskanmıştı.

Henüz itiraf edebileceği bir şey değildi.

"Haydi gidelim," dedi. Kendisini daha fazla utandıracak bir şey söylemeden ya da yapmadan gitmek istiyordu.

Sara arabasını Angel'in pansiyonunun önüne park etmişti. Arabasını daha sonra almayı düşündüğü için Rafe'in arabasıyla gitti. Rafe, Angel'in misafirleri geldiğinden beri huysuz; daha doğrusu kaba ve kötü davranıyordu. Belki de sadece kardeşinin evliliğini korumaya çalışıyordu... Ama bu hâlâ keyifsiz olmasına neden olabilir miydi?

Evine giden uzun araba yoluna yaklaşırlarken, cebinden telefonunu çıkarıp aramaya cevap vermeden önce numaraya baktı.

"Merhaba, Vi Hala." Rafe sessizce dinleyip kafasını salladı. "Efendim? Daha yüksek sesle konuşabilir misin? Cı-

zırtıdan seni zar zor duyabiliyorum.” Sara’ya bir bakış attı. “Burada telefonun çekmediğini söylemişim.”

Sara kafasını sallayıp beklemeye devam etti.

Halasını duymakta güçlük çekmesine rağmen sakin kalmayı başaran Rafe cipi yolun sonunda durdurdu.

“Hemen oraya geliyorum, tamam mı? İki dakika sonra görüşürüz.” Telefonu kapatıp Sara’ya döndü. “Özür dile-
rim, ama Vi Halam bir çeşit kriz geçiriyor. Ne olduğunu anlayamadım, o yüzden birkaç dakikalığına onlara uğra-
malıyım.”

“Sorun değil.” Sara için önemi yoktu.

Biraz sonra ana yoldan tamamen çıkıp bir sokağa sap-
tılar. Cape Cod tarzı ufak bir evin önüne yanaşıp arabayı
durdurdu.

“Arabada bekleyebilirim,” dedi Sara. Halası üzgünse
araya girmek istemiyordu.

Rafe kafasını sallayarak onu şaşırttı. “İçeri gel. Ama Vi
Halamın histeri krizine yatkın olduğu konusunda seni
uyarmalıyım. Arkadaşımın olduğunu görürse, belki daha
çabuk sakinleşir.”

Sara omuzlarını silkti. Cipten inip onu takip etti. Bir
kez kapıyı tıklattıktan sonra içeri girdi.

Küçük bir kasabada yaşamının ilginç yanlarından biri
de buydu: Kilitlenmeyen kapılar ve bu kapılardan rahatça
içeri girebilmek, herkesin başkalarının evine ve hayatına
kolayca dahil olması... Bu yaşam tarzı şehirdekinden çok
farklıydı. Komşuluk ve stressiz bir hayat, Sara’nın büyük
bir şehirde bulamadığı samimi arkadaşlıklar yaratıyordu.
Sara, evine girer girmez kapısını kilitleyip ruh haline bağlı
olarak saatler, günler ya da haftalarca kimseyi görmeyebi-
lirdi.

“Vi Hala?” diye seslendi Rafe.

“Oturma odasındayım!”

Rafe Sara’yı sıcak bir oturma odasına açılan antreye yönlendirdi. Yanında bir kutu mendil olan kır saçlı yaşlı bir kadın el örgüsü bir Afgan battaniyesine sarınmış, kanepede oturuyordu.

“Ah, Rafe, geldiğin için çok iyi bir çocuksun.” Burnunu çekip Rafe’e güçlükle gülümsedikten sonra bakışlarını Sara’ya çevirdi. “Ah! Arkadaşını getireceğini bilmiyordum!”

Kadın kanepeden fırlayıp kusursuz bir şekilde toplanmış saçlarını düzeltmeye başladı. Sadece bir kuaförde yapılabilecek ve tonlarca saç spreyiyle tamamlanabilecek bir saçtı.

“Vi Hala, New York’tan arkadaşım Sara Rios ile tanışmanı istiyorum. Sara, bu, halam, Vi.”

Sara kadının elini sıktı. “Tanıştığımıza sevindim.”

“Ne oldu?” diye soran Rafe, Vi Halasının yanına gidip güçlü elini teselli edici bir şekilde omzuna koydu.

Vi Hala elindeki mendili sıktı. Bir süredir ağladığı belliydi.

“Ben arabada beklerim.” Kendisini davetsiz bir misafir gibi hissedenden Sara gitmeye yeltendi.

“Hayır, hayır. Rafe yaralandığında yanından ayrılmayan kadın sendin, değil mi? Kardeşim kasabada olduğunu söyledi. Sen de aileden sayılırsın, lütfen kal.”

Sara Rafe’in halasının onu hemen sahiplenmesi üzerine tek kaşını kaldırdı. Kendi babası olsa Rafe’ten hoşlanıp hoşlanmadığına karar verebilmek için onu soru yağmuruna tutardı.

“Teşekkür ederim,” dedi Sara. Bir sandalye seçip otur-

du ve Rafe halasıyla konuşurken onları rahatsız etmek istemeyerek sessiz kaldı.

“Otur.” Rafe orta yaşlı kadına kanepeye oturması için işaret etti. “Neler oluyor? Neden Janice ya da Judy’yi aramadın?”

Vi Hala samimi bir şekilde, “Onlar benim kızlarım,” diye açıkladı Sara’ya. Sonra Rafe’e döndü. “Seni aradım, çünkü sen bir polissin. Biri hakkında bilgi sahibi olmak için ne yapılacağını bilirsin.”

Rafe gözlerini kıstı. “Ne tür bir bilgi mesela? Ve kim hakkında?”

“Pirro.” Kadın burnunu çekti. “O... Onun... Onun bir ilişkisi var!” Ağlamaya başlayıp kutudan bir mendil alarak gürültülü bir şekilde burnunu sildi.

Vi Halasının histeri krizlerine yatkın olduğunu söylerken Rafe haklıydı. Dramatik davranışları Sara’nın sözlerine inanmakta tereddüt etmesi için yeterliydi.

Ama Rafe böyle söylediğini duyunca kaskatı kesildi. Ona doğru eğilip elini elinin üzerine koydu. “Ne oldu?” diye sordu nazıkçe.

Birden Sara’nın aklına Angel’in Rafe’in babasının yaşadığı gizli ilişkiyi tarif edişi geldi. Görünüşe bakılırsa, Vi Halanın sözleri onu etkilemişti. Rafe ailesinden her ne kadar şikâyet etse de onları sevdiği belliydi.

“Pirro geceleri ortadan kayboluyor.” Vi Hala burnunu çekti.

“Peki nereye gidiyor?” diye sordu Rafe.

Kadın omuzlarını silkti. “Her seferinde farklı bir hikâye anlatıyor. Dün gece poker oynayacağını söyledi, ben de diğer kadınları aradım, hepsinin kocaları evdeydi!”

Rafe ona güven verircesine, “İyi bir açıklaması olduğu-

na eminim. Belki yürüyüşe çıkmıştır. Belki bir sigara içmek istemiştir, hem sigara içtiğinde üzüldüğünü biliyor,” dedi.

Hala kafasını salladı. “Olamaz, çünkü dışarıda çok uzun kalıyor. Kesin başka bir kadın var. Biliyorum!”

“Belki de botla açılıyordur. Dün gece satranç oynamayı umarak benim evimin önünden geçti.” Konuştuğu sırada Rafe’in bakışları Sara’nınkiyle kenetlendi.

Önceki gece tam o sırada ne yaptıklarını ikisi de hatırlıyordu ve Sara bunun tekrarlanmasını istiyordu. Kalbi hızla atmaya başladı.

Derin ve sabit bakışlarından, Sara Rafe’in de aynı şeyi istediğini görebiliyordu. Aksini iddia etse bile...

“Satranç oynamak için dışarı çıkmıyor.” Vi Hala onun dikkatini tekrar kendisine çekti.

Kadın yine hızla solumaya başlamıştı, Sara tekrar ağlamaya başlayacağından endişe ediyordu.

“Dinle, Angel ve Nick ayrıldıkları için herkesin gergin olduğunu biliyorum, ama bunun seninle ya da Pirro amacıyla hiçbir ilgisi yok.”

Vi Hala kafasını salladı. “Benim yüzümden beni terk etti ve şimdi de başka bir kadınla birlikte!”

Ağlamaya başlayınca Sara bazı şeylerin kaçınılmaz olduğuna ikna oldu.

“İmkansız. Pirro seni başka bir kadınla asla aldatmaz.”

Vi Hala oturduğu yerde doğruldu. “Bunu biliyorum! O anlamda aldatmaz. Kastettiğin şekilde değil.”

“Başka nasıl aldatabilir ki?”

Sara da aynı şeyi merak ediyordu.

“Az önce söylediğimi duymadın mı? Başka bir kadınla birlikte oluyor!”

Rafe gözlerini kısıtı. “Özür dilerim, ama aklım karıştı.”

Halası ona değil yere baktı. “Bunu söylemek benim için kolay değil, ama bana yardım edeceksen, bilmen gerekiyor.” Derin bir nefes aldı.

“Bende nemfomani var,” diye fısıldadı.

Rafe boğulurcasına bir ses çıkardıktan sonra kontrol-süzce öksürmeye başladı.

Gülüyor muydu? Yoksa kendinden mi geçmişti, Sara merak etti. Dudağını ısırıp sessizliğini korudu.

Vi Hala, “Su ister misin?” diye sordu sırtına vurarak.

Rafe sadece, “Ben iyiyim,” diyebilirdi.

“O halde kendini topla ve bana yardım et!” Vi Hala mendili gözlerinin iç kısmına bastırıp gözyaşlarını sildi. “İnternette bu konuda her şeyi araştırdım, sanırım David Duchovny gibi bir seks bağımlısıyım. Rehabilitasyon merkezlerinden birine kapatılmalıyım. Zavallı, Pirro!”

Rafe içini çekti. Neden kendi çocuklarından birini aramamıştı? Çünkü o bir polisti, hiçbir kötülüğü cezasız bırakmazdı.

Sanki Sara’ya bakarsa kahkaha atmaktan korkuyormuşçasına bakışlarını kucağından ayırmadı. Halası bunu komik bulmuyordu. Çılgınca bir sebep yüzünden söylediği şeye inanıyor görünüyordu. “Bence çok fazla Dr. Phil izliyorsun,” dedi Rafe ona.

Vi Hala ellerinin arasındaki mendili büküp parçalara ayırdı. “İlk eşim, amcan Ralph, çok doyumsuzdu. Öncele-ri biraz zorlandım ama sonra alıştım, hem de çok! Pirro ve benim birçok ortak yanımız var, üstelik bana ayak uydurmaya çalıştığını da biliyorum ama ne yazık ki Ralph gibi dayanıklı değil. Bu yüzden gecelerini geçirmek için başka bir yere gittiğini düşünüyorum.”

“Ağaçkakanınla sorun mu yaşıyorsun? Biliyorsun, bunun için alabileceğin ilaçlar var. Pirro sana onlardan bulabilir!” Ernie’nin bu sabah söylediği sözler zihninde yankılandı. Eğer Pirro eşine ayak uydurmakta zorlanıyorsa, cinsel gücü artırıcı bir ilaca başvurması mantıklıydı. Ayrıca eğer Pirro tek bir kadına yetebilmek için ilaç almaya gerek duyuyorsa, neden başka bir kadın arayışına girsindi ki?

Tanrı yardımcısı olsun, Rafe hâlâ halasının aklından geçenlere anlam veremiyordu. “Açıklamaya devam et,” dedi ona.

“Geçen pazar kilisede Agnes Parker’ı ona kur yaparken gördüm. Onca yer dururken, kilisede!”

Rafe ondan ne istediğini anlayana kadar saçma sapan sözlerine teslim oldu.

“Ralph onun ilk eşiyle arkadaşı ve onun frijit olduğunu biliyordum, bu yüzden ondan cinsellik beklemeyeceğini bildiği için endişe etmesine gerek yok! Evde benimle birlikte olmak yerine ona gidiyor!” Vi Hala tekrar ağlamaya başladı.

Sara boğazını temizleyince Rafe’le göz göze geldi. Rafe’in yüzüne acıma duygusuyla neşe karışımı bir ifade yerleşmişti.

“Belki Rafe bir dahaki sefere onu takip edip nereye gittiğini öğrenebilir?” dedi Sara, ilk kez konuşuyordu.

Rafe güçlkle yutkundu. Pirro’yu takip etmek... Kafası ağza alınamayacak görüntülerle o kadar doluydu ki, böyle bir şey aklına bile gelmemişti.

“Bunu yapar mısın?” diye sordu Vi Hala.

Sara’ya minnettarlıkla dolu bir bakış attı. Ona bir çözüm yolu bulmuştu.

“Bir dahaki sefere evden çıktığında, beni ara. Gece ya

da gündüz fark etmez. Onu takip edip neler olduğunu öğrenirim.”

“Sen harikasin!” Vi Hala ona sıkıca sarılıp onu ne kadar sevdiğini söyledi. Kızları vardı, bu yüzden Rafe’le erkek kardeşi hiç sahip olamadığı çocukları gibiydiler.

Rafe’in halası, annesi ve babasıyla birlikte futbol ve beysbol maçlarına, bir de mezuniyetine gelmişti. Bazen de Rafe okuldan eve döndüğünde hep orada olup annesinin izin vermemesine rağmen akşam yemeğinden önce ona gizlice kurabiye vermişti.

Sıcak hatıralara hazırlıksız yakalanınca Rafe halasına daha sıkı sarıldı. “Endişelenme,” diye ona güven verdi.

Her ne kadar halasının bu kadar özeline girmek istemese de onun için rahatlatmak için elinden geleni yapacaktı. Rafe’in kendi babasının yaşadığı yasak ilişkiyle olan deneyimlerine rağmen, Pirro’nun (seks olsun ya da olmasın) Vi Halasını aldattığına inanmıyordu, adam ona sadıktı. Güneşin eşinin üzerinde doğup battığına inanıyordu.

Yine de Pirro’nun bir işler karıştırdığına dair Rafe’in en ufak bir şüphesi bile yoktu. Not defterine yazı yazışı, Rafe çörek dükkânından çıktığında arkadaşlarının onun etrafında toplanması...

Vi Hala dramatik davranışlar sergilemeye eğilimliydi, ama adamın bir iş üzerinde olduğu aşikârdı. Rafe’in tek yapması gereken bunun ne olduğunu bulmaktı.

Rafe arabasını eviyle cadde arasındaki yola park etti. Sara onunla cipin arkasında buluştu, bavulunu bagajdan çıkarmaya hazırdı. Bu arada, Rafe de bavulun tutma yerini kavramıştı.

“Ben hallederim,” dedi Rafe.

“Yardımanın için teşekkürler, ama ben alırım.” Aynı anda ikisi de bavulun tutma yerini kavramışlardı, ama Rafe yeni ameliyat olduğu için Sara onun ağır kaldırmasına izin veremeyecekti.

Boğazını temizleyip ona en sert “ben ciddiylim bakışları”ndan birini attı. “Annemi arayıp doktorun tavsiyelerini dinlemediğini söylemem mi gerekiyor? Belki gelip seni denetleyebilir?”

Rafe, bavulun tutma yerini hemen bıraktı. “Pekâlâ. Kendin taşı.”

“Taşırım.” Sana dizinin ağrısına aldırmadan sırtarak bavulu çekti. Uzun bir gün olmuştu ve sakatlığı onu rahatsız ediyordu.

Rafe önden gitti, alarmı kapatıp kilidi açtı. Sıra sıra ağaçların olduğu gizli yolun yanı sıra, güvenlik sistemi kendisini daha da güvende hissetmesini sağlıyordu.

“Eve hoş geldin,” dedi onun için kapıyı tutarken.

“Teşekkürler.” Sara bavulunu kapının eşiğinden kaldırarak yanından geçip içeri girdi. Etrafına bakınarak evim dediği sıcak ve samimi ortamı inceledi. “Çok hoşuma gitti. Burası tam senlik bir yer.”

Hoş bir şekilde son derece erkeksi ve gösterişsizdi.

“Teşekkürler.” Gülümserken yüz hatlarından Rafe’in gurur duyduğu anlaşılıyordu. “Burası çok uzun yıllardır aileme ait. Arsayı büyük büyükbabam satın almış. Araziyi dönümlere bölüp bu kısmı oğullarına bırakmış, onlar da daha sonra oğullarına devretmiş ve bu böyle gitmiş.”

“Böyle devam etmiş. Anlıyorum. Peki baban burada yaşamak istememiş mi?” diye sordu Sara.

“Burada yaşamak isteseydi bile, annem asla gizlenmek

istememezdi. Kasabada, her şeyin merkezinde olmayı seviyormuş. O yüzden Joanne evlenene kadar babam balık tutmak için eski bir kulübeyi kullanmış. Araziyi bölümlere ayırınca hepimiz payımıza düşen kısma erkenden sahip olduk. Joanne kasabaya birkaç kilometre daha yakın. Ben en ücra köşeyi aldım.” Rafe omuzlarını silkti.

“Ve işte buradayız.”

Kollarını önünde bağladı. “Ailenin böylesine derin bir sevgi ve geleneğe sahip olması çok güzel. Bunun etrafını sardığını hissedebiliyorsun.” Özlem duyduğu bir şey olduğu belliydi; belirli bir yere ait olma hissi gibi...

“Benim ailemde bir sonraki nesle aktarılan tek şey polislik oldu,” diye devam etti Sara. Nedense, bu düşünce ona Rafe’in bu topraklarda yaşayan ailesini hayal etmek kadar mutluluk vermiyordu.

Rafe karşılık vermedi.

Sanki ailesini bu küçük evde ikisinin arasına sokmayı istemiyordu. “Pekâlâ, kaç yatak odası var?” diye sordu koyduğu sınıra saygı göstererek.

“İki.”

“Harika!” Yan yana görünen diğer odalara açılan küçük koridora baktı.

“İkincisi kanepenin bulunduğu çalışma odam.”

Sara kafasını salladı. “Güzel. Orada yatabilirim.”

Rafe hayır dercesine kafasını salladı. “Kanepede ben yatarım. Sen de benim yatağımda yatarsın. Orası daha rahat.”

“Hayır. Ameliyat geçiren ve iyileşmekte olan kişi sensin. Davetsiz çıkagelen ise benim. Kanepede ben yatacağım.”

“Benimle yine tartışma.” Rafe, Sara’nın bavulu alıp çekmeye başladı.

“Ama...”

“Aması yok. Devam edersen annemi arar, ben kendi yatağında yatarken, misafırımı kanepede yatırdığımı söyleyim ve eminim hiç vakit kaybetmeden buraya gelip bana bir kadına nasıl davranmam konusunda nutuk çeker. Bizi böyle bir şeye maruz bırakmak istemezsin, değil mi?” dedi Rafe, tehdidi çok etkiliydi doğrusu!

Sara tartışmamaktan yanaydı. “Pekâlâ, senin yatağında yatarını. Teşekkürler.” Bu arada, onun çok yakınında olduğunu hayal ederken nasıl uyuyabileceğini bilmiyordu.

Rafe’in çıplak yatıp yatmadığını merak ediyordu.

Sara derin bir nefes aldı. Onun yan odada olduğunu bildiği halde uyuyabileceğinden emin değildi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rafe uyuyamıyordu. Delicesine arzuladığı kadın bitişik odada yatarken nasıl uyuyabilirdi ki? Varlığı bile onu çıldırtmaya yetiyordu. Nefes alışını duyduğunu hayal ederek yatakta debelenip durdu. Yatarken, üstelik kendi yatağında yatarken ne giydiğini merak ediyordu.

Birden yerinden fırlayıp saate baktı. Saat biri gösteriyordu. İçi geçmiş olmalıydı. Diğer odadan gelen sesler ona mutfakta birinin olduğunu söylüyordu. Sara olmalıydı, yine de yataktan kalkıp üzerine eski bir eşofman geçirdikten sonra emin olmak için diğer odaya gitti.

Elbette, Sara lavabonun başındaydı. Ne var ki Rafe, onu kendisini son derece çekici gösteren iki parçalık, ipek ve dantel geceliğin içinde görmeye hazırlıklı değildi.

Uykusunda karışan saçları omuzlarına dökülüyordu. Dolgun göğüsleri düşük kesimli V yaka bluzundan taşıyor ve göğüs uçları neredeyse şeffaf olan ipekten belli oluyordu.

Güçlü kuvvetli bir erkek buna daha ne kadar dayanabilirdi ki?

Gözlerini ona diktiğini fark edince, boğazını temizledi.

Sara yerinden sıçrayıp ona baktı. “Geldiğini duymadım!”

“Özür dilerim. Gürültü çıkaran kişinin seni ele geçirmek isteyen biri değil sen olduğundan emin olmak istedim.”

Sara anladığını belirtircesine kafasını salladı. “Seni uyandırdıysam özür dilerim. Sadece bir bardak su içmek istemiştin.” Elindeki bardağı kaldırdı.

Rafe başını eğdi. “Beni uyandırmadın. Zaten uyuyamamıştım.”

“Ben de uyuyamadım.”

Sessizlik çöktü; buzdolabının uğultusu ve duvardaki saatin tıklaması dışında hiç ses yoktu.

“Biraz oturup sohbet edebiliriz,” diye önerdi Rafe. Sanki yarı çıplak değilmiş gibi. Ve Rafe hiç tahrik olmamış gibi, kulaklarına ve başına hücum eden kan vücudunun malum bölgesine yerleşiyordu.

Bu durumu Sara’nın fark etmemesine imkân yoktu. “Ya da kumsalda bıraktığımız yerden devam edebiliriz.”

Şaşkınlıkla gözlerini açtı. “Bunun kötü bir fikir olduğunu söylediğini sanıyordum?”

Başını eğdi. “Muhtemelen öyle.”

Hayata birbirine tamamen zıt açılardan bakıyorlardı. Rafe her şeyin mümkün olabileceğine inanmak istiyordu. Sara ise kötümserdi, her zaman olabilecek en kötü şeyi düşünürdü. İlişkiler konusunda fikrini değiştirmeye ikna olamayacağını biliyordu.

Yine de kısa süreli birliktelikler konusunda kendi bakış açısını değiştirebilirdi.

Önceki gün Rafe’in yaptığı gibi elini uzatıp alınına koydu. “Hasta olmadığına emin misin?”

“Eminim.” Yanıyordu, ama ateşten değil. Rafe ona doğru yaklaştı. “Hâlâ ilgileniyor musun?”

Sara geri çekilmedi. “Fikrini neyin değiştirdiğini bilirim, ikna olabilirim.”

Rafe ona iyice yaklaştı. Gözlerinin içine bakarken uzun saçlarından bir tutam alıp parmağına doladı. “Angel’in pansiyonundayken o iki adamın sana asılmalarından hoşlanmadım.”

Sara’nın gözlerinin rengi koyulaştı. Kahverengi derinlikleri arzuyla ışıldadı ve dudaklarına memnun bir gülümseme kondu. “Bu o anki kibirli davranışlarını açıklıyor.”

“Hoşuna gitti sanırım.”

Sara omuzlarını silkti. “Olabilir. Kimse reddedilmek istemez, mantıklı bir sebebi olsa bile.” Durup alt dudağını ısırды.

“Bu kez seni reddetmiyorum,” dedi Rafe ona.

Sara anladığını belirtircesine kafasını salladı. “Ama...”

“Ne?”

“Buna dayanabileceğinden emin misin?” Sara, Rafe’in göğsündeki hâlâ iyileşmekte olan yarasına hafifçe dokundu.

Rafe ise hastanede uyanır uyanmaz karşısında Sara’yı bulduğu zamanı hatırladı. Sandalyede uyuyakalan, ona göz kulak olan ve ona bakan Sara... Evet, duygusal olarak çoktan birbirlerine bağlanmışlardı, ve onu önemseydiğini bilmesi atacakları bu adımın doğru ve *gerekli* olduğunu gösteriyordu.

Rafe bunun onun için nefes almak kadar gerekli olduğunu düşündü; çünkü ondan uzaklaşmasına imkân yoktu.

“Peki şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu.

“Bunu.” Rafe saçlarından tutup hafifçe onu kendisine doğru çekti.

Sara kendi rızasıyla ona yaklaştı.

Dudakları buluşunca odadaki tüm oksijen çekildi. Sara’nın bunca zamandır olmasını beklediği, açlık duyduğu şey buydu. Rafe ağzının içinde dilini gezdirirken kokusu ve tadı etrafını sardı, aceleci ve ısrarcı bir şekilde onu öpen dudaklarından tahrik oluyordu.

Rafe, Sara’ya biraz daha sokulup çıplak gövdesi göğüsleriyle buluşuna dek vücudunu bastırdı. Teni tenine değiyordu. Aralarında hiç boşluk yoktu. Aralarına hava bile girmiyordu.

Dudaklarından çenesine doğru öpücükler kondurmaya başladı, sıcak nefesi yanağına değiyor, yaramaz dili tenine fısıldıyordu.

Bitmesini hiç istemediği bu duygu Rafe’in ürpermesine neden oldu.

“Beni yatağa götür,” diye fısıldadı Sara.

İsteklerini dile getirmesi hoşuna gidiyordu.

Rafe elinden tutup onu yatak odasına götürdü. Komedinin yanında durup çekmeceyi açtı ve bir kutu prezervatif çıkardı.

“Hazırlıklı erkekleri severim.” Sara, yatağa oturup yastıklara yaslandı, baştan çıkarıcı ve tahrik edici bir duruşu vardı:

Rafe’in daha önce istemesine izin vermediği her şey alması için karşısında duruyordu. Kalbi hızla çarpıyordu. Paketi yatağın ucuna bırakıp yanına oturdu, manzaranın tadını çıkarmak için loş ışığı bilerek açık bırakmıştı. Sara’nın saçları yastıkların üzerine dağılmıştı, gözleri aralık ve gözbebekleri kocamandı. Göğüs uçları sertleşip ince kumaşın

altında belirginleşerek onu sessizce çağırırken hayranlıkla onu izliyordu.

Rafe, Sara'nın bluzunun ince askısının altına elini soktu, bilerek tenini parmağıyla sıyırıp geçti. "İpek ve dantel sevdiğini bilmiyordum," diye mırıldandı. Ama böyle olmasından çok memnundu.

Sara tek omzunu hafifçe silkti. "İş dışında birlikte pek vakit geçirmediğimizdendir," dedi seksi bir ses tonuyla.

"Sana dokunmadan duramayacağımı bildiğim içindir," dedi Rafe, Sara'nın kulağına doğru.

"Ve şimdi, durmak zorunda değilsin."

Gözlerini ona dikti, ne istediği çok netti, askıları kollarından aşağı indirmesiyle kamisolü göğüslerini tamamen açıkta bırakarak belinde toplandı.

Rafe onun bu kadar dolgun ve hazır olduğunu bilmiyordu, kendisini başka ne tür sürprizlerin beklediğini merak etti. Gitgide heyecanlanıyor, Sara'ya sahip olmak için tutkuyla yanıyordu. "Çok güzel."

Üstünü kapatmak için hiçbir çaba göstermeyip ellerini arkasında birleştirerek bir sonraki hareketini beklerken Sara nefis göğüslerini öne çıkararak ona sataşp baştan çıkarmaya devam etti.

Onun göğüslerini avuçlayıp ağırlıklarını ellerinde hissededen Rafe, Sara'nın sertleşen göğüs uçlarını hissedebiliyordu. Hissetmek yeterli değildi; dikkatini o sert noktalara verip göğüs uçlarını parmaklarının arasında sıkıştırırken başını geriye atıp dokunuşlarıyla kıvrınmasını keyifle izledi.

Memnuniyetle onun hassas noktasını bulduğunu anladı ve onu tahrik etmeye devam etti.

Sara'nın nefes alışığı giderek düzensizleşiyordu, birden-

bire Rafe kendisini bu şekilde onu nereye kadar götürebileceğini görmek isterken buldu. Başını eğip dudaklarını göğüslerinden birine kenetledi ve şişen göğüs ucunu ağzına aldı. Öbür eli diğer göğsünü hiç bırakmamıştı, ikisine de eşit ölçüde ilgi göstermeye devam etti.

Nefes alış hızlanmıştı, nefesini her verişinde Rafe biraz daha gerilirken, Sara'nın vücudu kasıldı ve genç kadın zevkle inledi.

Sara baştan çıkarıcı bir gülümseme ile, "Kendini zorlamamı istemiyorum. Ne de olsa, henüz iyileşmedin," dedi.

Onun kontrolü eline almasından hoşlanan Rafe ellerini başının arkasına koyup sırttı. "Öyleyse, benimle ilgilen, bebeğim."

"Hiç istemeyeceksin sanmıştım." Sara bağcıklarını çekip eşofmanı yavaşça indirince Rafe'in iç çamaşırı giymediğini keşfetti.

Rafe'in erekte olmuş organına bakarken güçlkle yutkundu.

Rafe eşofman altını çıkartıp karşısında tüm ihtişamıyla çırılçıplak kaldı. "Sıra sende." Dikkatle onu izliyordu.

Sara normalde utangaç değildi, ama Rafe'in hayran hayran ona baktığını görünce gerilmişti, belki de uzun zamandır bunu istediği içindi. Yine de tüm düşüncelerini aklından atıp anın tadını çıkarmaya karar verdi. Ne de olsa, bu Rafe'le geçireceği tek gece olabilirdi.

Bluzu zaten beline sarılı olduğundan her iki parçayı da bacaklarından sıyırmak pek vaktini almadı.

"Şimdi eşit şartlardayız." Gözleri arzuyla karardı, yüzünde hayranlık dolu saf bir ifade vardı.

Sağlam bacağı kalçalarının üzerinden atıp Rafe'in üstüne oturdu. Sıcak teni onunkine değiyordu, üzerine doğ-

ru eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdiğinde kendisini harika hissetti.

Rafe'in başının arkasından tutup sabit durmasını sağlarken dilini ağzına soktu. Yaptıkları her şeyde olduğu gibi müthiş bir uyum içindeydiler, Rafe'in temposu ve onun kavrayışı kusursuzdu. Her öpücük, kalçalarını her hareket ettirişi ve hassas göğüslerinin tüylü gövdesine dokunuşu aynı anda gerçekleşiyordu.

Rafe'in tenine değen penisi ona sataşarak, daha önce hiç hissetmediği bir çaresizlikle inlemesine neden oluyordu. Vücudunda dolaşan inanılmaz hisler şimdi de onunla bütünleşmek için yalvarıyordu.

Sara yatağın kenarındaki prezervatif paketini almak için durdu sadece, sonra da geriye çekilip dizine dikkat ederek prezervatifi geçirdi.

İnce ve yumuşak deriyle kaplı sertliğine dokunurken Sara'nın elleri titriyordu. Parmakları oyalandı, ona dokunup ezberliyordu ama Sara birden kalçalarını yukarı kaldırıncı Rafe irkildi.

"İşe koyulmanı öneririm, yoksa başlamadan bitecek," dedi Rafe sert bir sesle. Yanındaki çarşafı sıkıca kavradığı için eklemeleri beyazlaşmıştı.

Görünüşe bakılırsa, Sara ikisine de yeterince eziyet etmişti.

Kendisini üzerine kaldırmak için bacaklarını kırdı. Dizine bir ağrı girince eğildi. "Seninle ilgilenmem buraya kadarmış," dedi. Acının etkisiyle böyle söylese de, az sonra dineceğini biliyordu.

"Belki ikimiz de birbirimizle ilgilenmeliyiz," dedi Rafe, gözlerinin önüne düşen saçlarını itip ona baktı.

"Ne düşünüyorsun?"

Yataktan kalktı. Muhteşemdi, bronz ve atletik bir vücudu vardı. Köşedeki masanın önünde duran sandalyeyi çekip çevirerek oturdu.

Sonra parmağıyla ona işaret etti. "Buraya gel," dedi Rafe, seksi ve ihtiyaç dolu bir ses tonuyla.

Sara kalkıp yanına gitti. "Düşünme biçimini sevdim."

İncinen bacağına üzerinden geçirirken Rafe kalçalarını kavradı.

Birleşmelerinin şoku Sara'nın bir an için durmasına neden oldu. Rafe'in gözlerine bakınca yakışıklı yüzünde aynı şaşkınlık ve hayranlık dolu ifadenin olduğunu gördü. Sonra gözlerini kapatıp yaşadığı hislere odaklanmaya çalıştı, ama ilk kez duygularını ihtiyaçlarından, tutkuyu özlemekten ayıramıyordu.

Saçını çekince gözlerini açtı. İzlemesini istiyordu. Bunu yüzünde görebiliyordu ve ona karşı koyamayacak kadar zayıftı.

Ve sonra birlikte hareket etmeye başladılar, aynı anda, kalçalarının hareketine karşılık yaptığı darbeler onu gidecek yükseklerle taşıyordu. Öylesine derine gömülmüştü ki, vücutlarının birleştiği noktada tüm kalınlığı ve sertliğini hissedebiliyordu.

Rafe daha sert ve hızlı hareket ederek Sara'yı yükseklerle götürüyordu.

Aldığı derin nefesleri verirken kulağına erotik bir şekilde inliyormuş gibi geliyordu.

Kalçaları tekrar tekrar onunkilerle buluşurken her hamlesinde nefesi kesiliyor, dalgalar her tarafından ona çarpıyordu. Sara'nın yanakları kızarmış, gözbebekleri büyümüştü, her inilti erişilmez ve şiddetli orgazma onu biraz daha yaklaşıtıyordu.

Sara ona daha sertçe dayanabilmek için kollarını Rafe'in boynuna dolayıp daha da derinleşmesine izin verdi. Sonunda duygu patlaması yaşadı, bitmek bilmeyen dalgalar onu sanki güzel bir yolculuğa çıkarmıştı. Rafe'in son inlemesi kulağında yankılanırken şok dalgaları Sara'nın vücudunda dolaştı.

Kasılmaları dindikten sonra bile, Sara ona tutunmaya devam etti, kolları hâlâ boynuna sarılıydı. Ama yavaşça gerçek dünyaya geri dönerken ellerini çözüp onu bıraktı, sakatlanan dizine pek fazla ağırlık vermemeye çalışarak kalktı.

Arkasında bir şeylerin hışırdadığını duydu ve sonra Rafe onu şaşırtarak kolunu beline dolayıp yatağa çekti.

Çıplak bir şekilde arkasından ona sıkıca sarılıp uykuya dalarken tek kelime konuşmadılar.

Sara onun kadar çabuk ve kolayca rahatlayamamıştı, en sonunda Rafe ile sevişmiş olması onu çok etkilemişti.

Uzun süredir bunun hayalini kurmuştu, ama gerçek hayal ettiğinden çok daha yoğun ve heyecan vericiydi. İkisi de yüzde yüz güçlerine sahip olmasalar da, Rafe onu şimdiye kadar hiçbir erkeğin yapmadığı şekilde tatmin etmişti. Çünkü kalbinin etrafına ördüğü duvarları yıkmayı başarmıştı. Artık birlikte neler yapabileceklerini bildiğine göre, bu duvarları daha yüksek örmesi gerekecekti.

Ne kadar inanılmaz olursa olsun, söz konusu ilişkiler olduğunda, Sara her güzel şeyin bir sonu olduğundan emindi.

Rafe uyandığında yatağın boş olduğunu fark etti, banyodan gelen duşun sesini duyabiliyordu. İyi haber: Sara hâlâ buradaydı. Kötü haber: Yatağında değildi.

Gerindi, kaslarının kasılması hâlâ hayatta ve iyi olduğunu gösteriyordu. İyiden de iyi, hatta harikaydı!

Suyun sesi kesilince bakışlarını banyonun kapalı kapısına çevirdi.

Yatakta doğrulup kolunu başının arkasına atarak beklemeye başladı.

Birkaç dakika sonra, kapı açıldı ve dışarı yayılan buharın peşinden, yardımına ihtiyacı olacağından emin olan annesinin taşındığında getirdiği bej renkli havlulardan birine sarılmış bir şekilde Sara dışarı çıktı.

“Günaydın,” dedi.

Sara irkildi, şaşırdığı belliydi. “Uyandığını fark etmedim.”

“Artık uyanığım.” Pırıl pırıl, kaymak gibi tenini ve ıslak saçlarını gördükten sonra her açıdan uyanmıştı.

“Umarım seni uyandırmamışımdır.”

Rafe kafasını salladı. “Bunun tek bir suçlusu var, o da güneş.” Önceki gece kapatmayı unuttuğu güneşliğe işaret etti. “Nereye gidiyorsun?”

“Kıyafetlerimi almaya. Angel’in pansiyonuna gidip festivalde açacağı stand için turtaları pişirmesine yardım etmeliyim.”

“Seni ben bırakırım. Arabanı alıp buraya park ederiz, böylece kimse fark etmez. Sonra Angel’in pansiyonuna gideriz.” Rafe onu yatağa geri dönmesi için ikna etmeye çalışıyordu, ama Sara bu sabah erkenden Angel’in pansiyonunda olması gerektiğini ona zaten söylemişti. “Hemen duşa giriyorum, sonra mutfakta buluşuruz.”

Sara kafasını sallayıp kapıya yöneldi.

Birlikte geçirdikleri ilk sabah olduğu düşünülürse, pek de tuhaf sayılmazdı.

Önceki gece hakkında konuşmamışlardı, ama Rafe'e göre bu iyi bir şeydi. Onu korkutup kaçırmak istemiyordu, ayrıca eğer onunla birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığını ve onunla tekrar sevişmeyi ne kadar istediğini bilirse, kesinlikle böyle yapardı. O nedenle bu konu hakkında sessiz kalmaları onu rahatsız etmiyordu.

Genel anlamda sessizlik ise hiç hoşuna gitmiyordu. "Sara."

Sara ona doğru döndü. "Evet?"

"Neden eşyalarını buraya getirmiyorsun?"

Sara gözlerini kısarak ona baktı.

"Burada kalacağın süre boyunca yatağında tek başına yatmana izin vereceğimi mi sandın?" diye sordu Rafe.

Sara'nın dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. "Hımm..."

"Elbette, eğer yalnız kalmak istiyorsan..."

"Eşyalarımı alıp dönerim," dedi Sara. O kapıdan koşarak çıkarken Rafe kahkaha atıyordu.

Halinden memnundu.

İlk sabah için hiç de fena sayılmazdı. Ona istediği yerde sahip olmuştu.

Gerisi zamanla yerine oturacaktı.

Sütlü mısır gevreğinden oluşan hızlı bir kahvaltı edip pansiyona gittiler. Rafe, Sara'nın arabasını kendi evine getirip tekrar Angel'ın pansiyonuna dönerek ona ve Sara'ya turtaları kamyonete yerleştirmelerine yardım etmeyi planlıyordu. Ne var ki ancak önceki gün pansiyona yerleşen iki misafirin çoktan bu işi hallettiklerini gördü. Turtalar,

fıyat tabelaları ve broşürlerle birlikte emniyetli bir şekilde kamyonetteydiler.

Sırnaşık adamlardan ve baklava desenli yeleklerinden iz yoktu. Rafe her ihtimale karşı festivalde Angel'a göz kulak olup olmayacağından emin olmak için ağabeyini aradı.

Sara cipten indi, topallamasına Rafe'in önceki geceyle ilişkilendirdiği bir canlılık gelmişti. Rafe de adeta süzülüyordu.

"Özür dilerim, geciktik," dedi Sara kamyonetin yanında duran Angel'a doğru yürürken.

Rafe onun upuzun bacaklarını açığa çıkaran kısa, fırfırlı eteğinden, ufak askılı bluzundan ve boncuklu parmak arası terliklerinden gözlerini alamıyordu. Bacağındaki ateli çıkarmıştı ve onun bakmadığı bir sırada Rafe ateli arabanın arka koltuğuna atmıştı. Tüm gün standda çalıştıktan sonra, destek almaktan memnun olacaktı.

"Sorun değil." Angel özür dilemesine gerek olmadığını gösterircesine elini salladı. "Yorulmamamız için ağır işlerin hepsini Biff ve Todd yaptı." Önceki günkü kadar temiz pak kıyafetleriyle verandaya çıkan iki adama minnettar bir bakış attı. İkisi de son derece tuhaftı, dolayısıyla Rafe tetikteydi.

"İyi insanlara benziyorlar," dedi Sara.

Rafe kaşlarını çatı. "Biff ve Todd ne biçim isimler böyle?"

"Şişşt!" Sara dirseğiyle onu dürttü. "Angel'a yardım etmişler, adamları rahat bırak!"

Rafe kafasını salladı, o iki adamı savunmaları onu rahatsız ediyordu. Canını neden sıktıklarını bilmiyordu, ama durum böyleydi. İçgüduları çok nadir yanılırdı.

Angel saatine baktı. "Gitmeliyim. Neden benim stan-

dında buluşmuyoruz, bir şeyler satmam için belki yardım edersiniz?” diye sordu Sara’ya.

Sara hevesle onayladı.

Rafe turta standında çalışmanın onu neden bu kadar çok heyecanlandırıldığını anlamıyordu, ama yüzündeki gülümsemenin kaybolmasına neden olacak değildi. Günü ailesinin açtığı baharat standında akrabalarıyla birlikte geçirip uzaktan ona göz kulak olabilirdi.

Onu endişelendiren yabancılar Biff ve Todd ile sınırlı değildi. Ziyaretçi akını özellikle Sara için gelen birini kamufle edebilirdi. Ama peşinde biri varsa, öncelikle Rafe’i geçmesi gerekiyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Hidden Falls'daki ana cadde New York'ta her yıl düzenlenen San Gennaro Festivali'ndeki *Küçük İtalya* kadar yoğundu. Sara bunun belki biraz abartılı bir tasvir olabileceğini düşündü, ama burası yine de Kanada sınırına yakın küçük bir kasabaya göre oldukça kalabalıktı. Sabah boyunca, ailesini çok sevdiği görülen, mutlu ve kibar bir beyefendi olan Rafe'in amcası Pirro da dahil olmak üzere birçok kasabalıyla tanışmıştı. Pirro, eşi dışında başka bir kadının avuntusuna ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Ama Sara görünüşte birçok şeyin yanıltıcı olabileceğini çok iyi biliyordu. Boş zamanlarında Pirro'nun ne yaptığını kim bilebilirdi ki?

Ancak bugün, o ve Angel'in her hareketini izleyen Rafe ve kardeşi de dahil olmak üzere herkes bir araya toplanmış, güneşin ve festivalin tadını çıkarıyordu. Bu arada, Biff ve Todd hiç uzaklaşmamışlardı, sürekli turta stoğunu yenilemeyi ya da onlara başka bir standdan yiyecek-içecek bir şeyler getirmeyi teklif ediyorlardı. İlgipleri Sara'yı rahatsız ediyordu. Adamların rezervasyonlarını çok önceden yaptırdıklarını bilmeseydi, onları John Morley'nin gönderdi-

ğinden endişelenebilirdi, ama rezervasyonlarını o buraya gelmeden önce yapmışlardı. Belki fazla yapışkan ve sulu tipler olabilirlerdi ama kiralık katil değillerdi.

Önceki gün Angel'in pansiyonunda tanıştığı kadın, Joy, yanlarına uğrayıp elmalı turta aldı. Sara gün içinde onu birkaç kez daha görmüştü. Genelde tek başınaydı, Sara onu Biff ve Todd ile tanıştırmayı bile düşünmüş, ama sonra Joy'un nişanlı olduğunu hatırlamıştı. Onu kendi haline bırakması daha iyi olacaktı.

"Bayanlar!" Tanıdık bir ses onlara seslendi.

Of, diye içinden geçirdi Sara. Biff standın önünde duruyordu, Todd da yanındaydı.

"Merhaba," dedi Sara, özellikle sakın olmaya çalışarak.

Bu ikisinden uzak durmaya çalışıyordu, çünkü Rafe'i sinirlendirdiklerini biliyordu ve bir sorun çıkmasını istemiyordu. Fiziksel açıdan zarar görmemesi için onu kolluyordu. Duygusal problemlere ihtiyacı yoktu.

"Festival hoşunuza gidiyor mu?" Her zamanki gibi sıcak davranan Angel adamlara sordu.

"Evet. Ayrıca güzel bir kasabanız var," dedi Biff.

"Sizi şehir dışına çıkaran şey nedir?" Sara meraklandığında, yersiz sorular sormaya başladı.

Adamlar birbirlerine baktıktan sonra Todd ona döndü. "New York'taki bir şarap dağıtımıcısı için çalışıyoruz ve yeni bağlantılar bulma arayışındayız."

"Anlıyorum," dedi Angel. "Bölgede çok sayıda üzüm bağı var ve birçok insan festival döneminde işbirliği yapmakla ilgileniyor."

"Şimdiye dek başarılı oldunuz mu?" diye sordu Sara.

"Birkaç iyi insanla tanıştık, ama henüz birlikte çalışmak istediğimiz asıl kişiyle karşılaşamadık," dedi Todd.

“Yakında o da olacak.” Biff kendinden emin bir şekilde konuştu. “Ama standa geri dönmemizin sebebi bu değil.”

“Ne peki?” diye sordu Angel.

“Sadece siz bayanlara limonata ikram etmek istedik. Hava giderek ısınıyor, susamış olabileceğinizi düşündük.”

Sara sabahın büyük bir bölümü boyunca hayır, teşekkür ederim deyip durmuştu, ama Rafe karşıdan öfkeyle ona bakıyordu. “Çok iyi olur,” dedi, içecekleri almak için gidip dönmemelerini umarak.

“Bence de,” dedi Angel. “Teşekkürler.”

Adamlar gülümsedi, onlara ihtiyaç duymalarından hoşlandıkları belliydi, limonata standına yöneldiler.

Arkalarında oluşan kuyruk Angel’in turtalarından alabilmek için hevesle ilerliyordu. Özellikle de ortamın tadını çıkarırken yiyebilecekleri minik turtaları tercih etmelerini Sara anlayabiliyordu. O kadar çok turta yemişti ki Angel’in kârını düşürürse hiç şaşırmasdı. Beli esneyen bir etek giydiği için son derece memnundu.

Görünüşe bakılırsa, önceki geceki seks bugün iştahını açmıştı.

Özel biriyle yaptığı, inanılmaz ve ateşli seks...

Kalabalık caddenin öteki ucunda duran Rafe’le göz göze geldi.

Dışarıdan bakıldığında ağabeyiyle birlikte ailesinin baharat standının başında durup Mariana’nın yemeklerinde ünlü İtalyan baharatlarını tatmaya gelen insanlarla sohbet eden biriydi. Ama Sara yüzündeki ifadeyi tanıyordu, o sert ve kararlı ifade polis moduna geçtiğini gösteriyordu, komşular ve yabancılardan oluşan kalabalıkta sıra dışı bir şeyin olup olmadığını görmek için tetikteydi. Korumacı tavrı gerginliğinin azalıp festivalin tadını çıkarmasını sağlı-

yordu. Ama sadece ona özel olan bu önemseyen, duygusal bakışlar sürekli iinin karıncalanmasına ve beklentili bir ruh haline girmesine sebep oluyordu.

Sara onunla geçirdiği geceyi düşünmeden duramıyordu. Nefes kesici, alışılmışın dışında bir seksti. Hayalini kurduğu her şeye, hatta daha fazlasına sahip olmuştı. Bunun aralarındaki bağla daha çok ilgisi vardı aslında. Vücutlarının birleşmesinden daha önemli, çok daha duygusal bir bağdı bu.

Bir zamanlar bir takımdılar, bundan daha fazla uyum içerisinde olamayacaklarını sanmış; ancak yanılmıştı.

Rafe ile sevişmek kusursuz bir dans gibiydi. Çatıdayken yere yat kelimeleri muhteşem ağzından dökülmeden önce söyleyeceklerini tahmin etmesi kadar kusursuzdu.

Angel, “Neye gülümsüyorsun?” diye sorunca düşünceleri bölündü. “Gözlerinin içi gülüyor!”

“Turtaların ne kadar lezzetli olduğunu düşünüyordum. Bir de sen fark etmeden bir tane daha aşırabilecek miyim merak ediyordum.” Çoktan bir tane daha turta için guruldamaya başlayan midesini sıvazladı.

Angel kafasını salladı. “Hayır, her ne kadar son günlerde yanaklarımın kızarmasını yiyeceklere borçlu olsam da senin yüzünün yemekten parlamadığına eminim. Yüzünün ışıldamasının sebebi kesinlikle Rafe.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

Angel ona imalı bir bakış attı. “Ona bakış tarzından. Sana bakmaktan bir an olsun vazgeçmemesinden.”

“Ah. Pekâlâ.” Kendi kendini ele veren Sara, teslim olan suçlu gibi ellerini yukarı kaldırdı.

“Evet. İşte.” Angel sırtıttı. “Nick’in bu şekilde gülümse-

meme neden olduğu günleri hatırlıyorum.” Özlemle içini çekti.

“Onu özlüyorsun.”

“Elbette, onu özlüyorum.” Yavaşça tezgâhın arkasındaki sandalyeye oturdu. “Diğer yarını kaybedersen, onu elbette özlersin.”

“Onunla konuştun mu?” diye sordu Sara; çünkü gördüğü kadarıyla Nick de Angel’a aynı şekilde bakıyordu. Eşine geri dönmeyi çok istediğı görülüyordu.

Angel başını bir yana eğdi. Yüzünde gülümsemeyle, “Rafe’e aklını başından aldığını söyledin mi?” diye karşılık verdi.

“Lafı hiç dolandırmıyorsun. İşte bu yüzden çok iyi anlaşıyoruz.” Sara kahkaha attı. “Ee, ona söyledin mi?”

Angel kafasını salladı. “Hayır. Anlamı yok. Beni, kariyerimi ve her şeyi kabullenene dek olmaz. Özlemek yeterli değil.”

“Anlıyorum.” Ne de olsa o ve Rafe’in en başta birlikte olmamaya karar vermelerinin sebebi de bu değil miydi?

Birbirlerine ve inançlarına dair bazı şeyleri kabul edemediklerinden mi? Sara’nın onunla ertesi sabah sohbeti yapmamasının sebeplerinden biri de buydu.

“Pekâlâ... Sıra sende. Rafe’e neler hissettiğini söyledin mi?”

“Bir anlaşmamız var,” dedi Sara belirsizce.

Sessiz bir anlaşma: Eve dönüş vakti gelinceye kadar seks yapmak gibi.

Bununla yaşayabilirdi.

“Rahatça seviştiğimiz günleri hatırlıyorum,” dedi Angel dalgın dalgın.

“Eğer aradığın şey buysa, Biff ve Todd bu rolü üstlenmek için hevesli görünüyorlar.”

“İyy, hayır!” dedi Angel kahkaha tarak. “Ayrılmış olabilirim, ama çaresiz değilim! Üstelik, tam olarak bekar sayılmam. Hem başka adamlarla görüşmek isteseydim bile, o gerizekalılar asla benim tipim olamaz.”

Sara kafasını salladı. “Ben de daha erkeksi tiplerden hoşlanırım.”

Bir kez daha gözleri Rafe’e doğru kaydı.

Bakışları kenetlenince son derece çekici bir şekilde Rafe başını eğdi. Sara sonsuza dek onun gözlerine bakabileceğini düşündü.

Biff’in, “Limonatalarınız geldi!” demesi üzerine suratı asılan Rafe’yle bakışmaları kesildi.

Kardeşi sinirli bir şekilde standdan çıkmaya kalktı ama Rafe adamı omzundan yakalayıp durdurdu.

Sara, bir karı-koca krizinin önlendiğini düşündü, en azından şimdilik...

Rafe kariyeri boyunca pek çok insanı sakinleştirmek zorunda kalmıştı, ama kardeşi bunlar içinde ilkti. Nick’i bu iki adamın suratını dağıtmak istemesine iten sebebi anlıyordu, ama bu hiç hoş olmazdı.

“Rahatla,” dedi Nick’e. “Tüm kasabanın karşısında olay çıkarıp Angel’ı sinirlendirmek istemezsin, değil mi?”

Ağabeyinin omuzları gevşedi, ama Rafe onu henüz bırakmamıştı. Nick’in adamların peşine düşmeyeceğinden emin olana dek bırakmayacaktı.

“İyi misin?” diye sordu Rafe.

Hâlâ öfkeyle soluyan Nick kafasını salladı.

“Düşüncesizce bir şey yapmayacaksın, değil mi?”

Nick kafasını salladı.

Rafe elini gevsetse de ağabeyini zaptetmek için hazırda bekliyordu.

“Onlara bu kadar kibar davranmak zorunda değil,” diye homurdandı Nick. Eğreti standın tezgâhına ellerini koydu.

“Sadece oda ve aldıkları hizmet karşılığında para ödeyen kişilere böyle davranıyor,” dedi Rafe anlamlı bir şekilde.

“Lütfen hatırlatma.”

“Ama birinin hatırlaması gerekiyor. Sorunun bir kısmı da pansiyon değil mi?”

Nick iç çekti. “Onlarda ne buluyor, anlamıyorum!” diye yakındı Nick, bakışları Biff’le Todd arasında gidip gelirken.

Anlaşılan, kardeşinin kalın kafasına mantıklı bir şeyler sokmasının vakti gelmişti. “Bir bakalım... Genç ve yakışıklılar,” dedi Rafe öğürmemeye çalışarak, “üstelik Angel’ın etrafında dolaşıp kendini iyi hissetmesini sağlıyorlar. Bir kadın kendisine ilgi gösterilmesinden neden hoşlanmasın ki?”

Peki aynı şeyden Sara’nın hoşlanmaması için bir sebep olabilir miydi?

Bu gerçeği fark eder etmez, Rafe’in içi kıskançlıktan düğümlendi. Ancak onu kardeşinden ayıran şey, Rafe’in sahip olduğu kadına bir başkasının yaklaşmasına asla izin vermeyecek olmasıydı.

Sahip olduğu kadını...

Ah-a.

Seksin sahiplik yaratmadığını düşündü; özellikle de Sara’ya göre, yine de Rafe Sara gibi düşünmüyordu.

“Ona bakmaya hiç hakları yok. O evli,” dedi Nick, öfkesi hissedilebiliyordu.

“O eşinden ayrı yaşayan bir kadın,” diye düzeltti Rafe. “Ve eğer bazı şeyleri bir an önce yoluna koymazsan, senden boşanıp istediği kişiyle dilediğini yapmakta özgür olacak.”

“Ve bu da beni öldürür,” dedi Pirro onlara katılarak.

“Sen de nereden çıktın?” diye sordu Rafe.

“Eve gidip Vivian için biraz daha pide getirdim.” Vivian ve Rafe’in annesinin İtalyan yemekleriyle birlikte baharat kavanozları sattıkları standın öteki ucuna doğru başını eğdi. “Vivian’ın pideleri çok lezzetlidir!” Parmaklarını öpüp havaya kaldırdı. “Hayır, iyi demek yetmez; onunkiler en iyisidir!”

Pirro’nun eşine ne kadar düşkün olduğu belliydi, ayrıca ona hâlâ aşığı.

Halasının iddia ettiği şeyleri düşünen Rafe, eşinin başka bir yerde teselli aradığını hayal edemiyordu. Ama Pirro ile şu an bu konu hakkında konuşamazdı. Etrafta çok fazla insan vardı ve Nick hâlâ olay çıkarabilecekmış gibi duruyordu.

“Pekâlâ, boşanma saçmalığı da ne oluyor?” diye sordu Pirro kolunu Nick’in omzuna atarak. “Meleğim başına buyruk bir kadındır, ama ikinizin işleri yoluna koyaması için hiçbir sebep yok.”

“Şu an iki misafirin onlara biraz fazla ilgi göstermesine kızdın,” diye açıkladı Rafe.

“Ve bu durum onun fazla hoşuna gidiyor,” dedi Nick.

Pirro anlayışla kafasını salladı. “Ahh... Şimdi anladım! Nick, bir kadının aklının nasıl çalıştığını bilmelisin. Eğer evinde ilgi göremezse, ilgi görmeye açlık duyar. Başka er-

kekler ona baktığında elbette gururu okşanır. Esas istediği eşinden ilgi görmek olsa bile.”

Nick herkesin ona söylemeye çalıştığı şeyi anlayamıyor muydu? “Geç olmadan bir şeyler yap,” dedi Rafe kardeşine.

Ve şimdiden daha iyi bir zaman olamazdı. “Nick, haydi Angel’ın standına gidelim. Seni bilmem ama benim canım elmalı turta çektir.”

Nick kardeşinin haklı olmasından nefret ederdi. Bazı şeylerin değişmesi gerekiyordu ve Nick bunun farkındaydı. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Eşiyle tartışmamak konusunda kararlı bir şekilde, Angel’ın standına gidip değişiklik yapmak için doğru adımı attı. Aynı yerde oldukları her an onunla inatlaşarak hiçbir yere varamadığı açıktı.

Angel’ın standındaki kalabalık azalmıştı ve taburelerinde oturan iki kadın limonatalarını içip gülüşüyorlardı. Angel uzun ve güzel, simsiyah saçlarıyla, Sara ise omuzlarının üzerinde hale gibi duran kumral saçlarıyla birbirlerinden çok farklıydılar. Görüşüne bakılırsa, Sara’nın kasabada geçirdiği kısa süre içinde iki kadın dost olmuşlardı. Nick onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kendi problemlerine o kadar kapılmıştı ki, kardeşinin eski ortağını tanımaya ya da neden burada olduğunu öğrenmeye fırsatı olmamıştı. Ama Rafe’in Sara’ya nasıl baktığı düşünülürse, ziyaretinin sebebi son derece özel olmalıydı.

“Açlıktan ölen bu iki adam için birer elmalı turta nasıl olur?” diye sordu Rafe kadınların dikkatini çekerek.

Sara ona bakıp kocaman bir gülümsemeyle onu selamladı.

Nick'i gören Angel'ın yüzünde ise daha temkinli bir ifade vardı. "Elmalı kurabiye mi yoksa elmalı turta mı istersiniz?" diye kibarca sordu Angel.

Lanet olsun, neyi tercih ettiğini Angel zaten biliyordu. Nick'in sıradan bir müşteriymiş gibi davranmasına gerek yoktu.

Ama tartışma çıkarmayacağına dair kendisine söz vermişti. "Turta," dediler Rafe ve Nick aynı anda.

Sara yerinden fırladı. "İki elmalı turta hemen geliyor." Sara turtaların olduğu arka tarafa geçti.

Rafe hemen yanına gidip Angel ve Nick'i baş başa bıraktı.

Nereden başlayacağını bilemeyen Nick ağırlığını bir ayakından diğerine verip duruyordu. "Standda işler iyi miydi?" diye sordu en sonunda.

Angel kafasını salladı. "Bir sürü turta sattık ve sonbahar için pansiyona rezervasyon aldık."

Elbette işinden bahsetmek zorundaydı. Onu test ettiğini düşündü.

Nick hemen cevap vermeyince Angel gözlerini ona dikip yerinden kıpırdamadan cevap vermesini bekledi.

Nick bu sefer başarısız olmamaya kararlıydı. Angel'ın pansiyon işletmesi ve çok yoğun olduğu için bebek sahibi olmamasıyla ilgili sorunları çözmesi gerekiyordu. Ona karşı açılıp konuşmasını sağlamaya çalışmak başlı başına bir mücadeleliydi.

"Bu harika!" dedi en sonunda.

Angel, umutla dolu mavi gözlerini kocaman açarak, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Hayır. "Evet." Nick, onun dişlerini gıcırdattığını fark

etmemesini umdu. “Bu geceki dansa gidecek misin?” Daha basit bir konuya geçti.

Angel’ın omuzları ve duruşu gevşedi. “Aslına bakarsan, evet.”

Nick’in keyfi yerine geldi. “O halde, orada görüşürüz,” dedi, uzun zamandır ilk kez kendisini neşeli hissediyordu. “Peki ya yarın akşamki şarap tadım gecesine?” diye sordu.

“Ona da gidiyorum.”

Kaybedecek hiçbir şeyinin olmadığını düşündü Nick. “Bu gece bana da bir dans ayırır mısın?”

“Elbette,” dedi Angel, ama sesi pek emin çıkmamıştı.

“Hey, kavgaya etmeden iki dakika geçirdik. Şansımızı neden biraz daha zorlamayalım ki?”

Angel kahkaha attı, bu rahat ve özgür çıkan sesi duymayı özlemişti. “Çok hoşuma gider.”

“Benim de.” Bir süre nefes alışları dışında hiçbir ses duyulmadı. Aslında ne tartışma vardı ne de çekişme. Herhangi bir pot kırmadan gitse iyi olacaktı. “Öyleyse bu gece görüşürüz?”

Angel şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Peki ya turta?”

Başıyla standın arka tarafına doğru işaret etti, Rafe ve Sara baş başa vermiş fısıldaşıyorlardı, görünüşe bakılırsa turtayı unutup kendi dünyalarına dalmışlardı.

“Ahh,” dedi Angel gülerek.

“Evet.” Nick de güldü. “Pekâlâ, daha sonra görüşürüz?”

Angel kafasını salladı. “Elbette.

Ellerini ceplerine sokup bir adım geri çekildi. “Dans edecek miyiz?”

Yine kafasını salladı. “Edeceğiz.” Bu kez kendinden daha emin konuşmuştu.

“Güzel.” Ateşkesi bu geceden sonra da sürdürebilmele-
rini umarak dönüp kendi standlarına doğru gitti.

Pirro hayatı severdi, ama mutluluğu ailesinin mutlu-
luğuna bağlıydı, fakat ne yazık ki ailesindeki herkes mut-
suzdu. Kızı eşinden ayrılmıştı, ama karısını hâlâ seven eşi
kendi acısı yüzünden ona nasıl geri döneceğini bilmiyor-
du; ayrıca Pirro’nun son günlerde tuhaf davranmaya baş-
layan Vivian sorunun ne olduğunu söylemiyordu. Son za-
manlarda stresli olmayan tek şey yan işiydi.

Öte yandan, Pirro önemsemediği şeylere değer veren bi-
riydi ve Vivian’a çiçek alarak onu şaşırtmaya karar vermişti.
Belki bu onun keyfini yerine getirirdi. Caddenin sonun-
daki dükkânının önüne tezgâhını açan çiçekçi Manny’de
bulabildiği en güzel buketi aldı.

Pirro parasının üstünü aldıktan sonra baharat standına
geri dönmeye koyuldu, ama daha önce kasabada gördüğü
iki adam tarafından durduruldu. İsimlerini bilmiyordu,
ama yazın bu sıcaklığında onlardan başka kimse baklava de-
senli süveter giymediği için kasabadaki yabancılar arasında
daha çok göze çarpıyorlardı.

“Pirro DeVittorio?” diye sordu sarışın olan.

“Ta kendisi! Sizin için ne yapabilirim beyler? Yoksa şir-
ketimin bahçesinde yetiştirdiğim fesleğenlerle mi ilgile-
niyorsunuz?” Bütün gün Vivian’ın yaptığı pidenin tadına
bakan ve içindeki gizli malzemenin ne olduğunu soran
kişilerle bizzat ilgilenmişti.

Sarışın olan, esmer adamı süzüp bir kahkaha patlattı.
“Evet, fesleğen.”

“Sizi Nick’le tanıştırayım, o size ürünle ilgili bilgi vere-

bilir. Ben sadece dağıtımdan sorumluyum,” diye açıkladı Pirro. “Ve fesleğenle ilgili görüşürken, lütfen diğer ürünlerimize de göz atın. Baharatlarımızın piyasadakilerden çok daha iyi olduğunu düşüneceğinize eminim.”

“Fazla söze gerek yok. Çoktan ikna olduk.”

Pirro sırtıttı. “Pekâlâ, bu işimizi kolaylaştırır, ama kurallar aynı. Nick standda, siparişleri almakla meşgul. Daha sonra, gönderi tarihi ve zamanlarını konuşmak için iletişime geçeriz.”

Koyu saçlı adam bir adım daha yaklaştı. “Hayır, nasıl olacağını biz söyleyelim. Tedarikçiniz ve dağıtımcınızı istiyoruz.”

Pirro tek kaşını kaldırarak, “Sanırım kafanız karıştı. Şirketim Spicy Secret tedarikçi. Baharatlarımızı kendimiz yetiştiriyoruz,” dedi gururla. Lisedeyken teslimatçı olarak çalışmaya başlayıp şirkette giderek yükselmiş; büyümelelerinin ve başarılarının bir parçası olmuştu.

“Bizimle kelime oyunu oynamana gerek yok, babalık. İlaç işinde olduğunu biliyoruz. Biz de bu işin içindeyiz.”

“İlaç işi mi?” Pirro gözlerini kıstı. Yan işini kastediyor olamazlardı. Yakın arkadaşları dışında hiç kimsenin bundan haberi yoktu.

“New York’taki patronumuz Kanada’daki tedarikçinle iletişime geçmek istiyor. Ona daha sert maddeleri taşımaya hazır olduğunu söyle, gerisini biz hallederiz.”

Biliyorlardı.

Pirro’nun ağzı kurudu. Yan işi Vivian ile evlendikten sonra tesadüfen ortaya çıkmıştı. Vivian’ın eski eşiyle çok iyi dost olan Pirro, o vefat ettikten sonra Vivian’la arkadaşlık etmeye başlamıştı. Arkadaşlıkları romantik bir boyuta geçince birbirlerine âşık olmuşlardı ve çok geçme-

den Pirro eski dostunun Vivian'ın nemfomani durumu ile ilgili anlattığı hikâyelerin doğru olduğunu keşfetmişti. Doktoruna danışması üzerine, cinsel gücü artırıcı bir ilaç alan Pirro bu küçük ilacın sihirli olduğunu anlamıştı. Ama onun cinsel performansının reçeteye aldığı ilaca bağlı olduğunu Vivian'ın öğrenmesini göze alamazdı.

Bir arkadaşı, bu ilacı Kanada sınırında yaşayan bir arkadaş aracılığıyla çok ucuza getirebileceğini söylemişti. Adamla iletişime geçen Pirro, kısa bir süre içinde onunla her ay buluşup ilaçları almaya başlamıştı. Berber dükkânında birlikte takıldığı arkadaş grubu keyifli hâlini fark edince, Pirro neşesine neyin sebep olduğunu itiraf etmişti. Çok geçmeden Hidden Falls'daki arkadaşlarına bu ilacı tedarik edip onların cinsel hayatlarına tek başına yardım eden Pirro resmen kasabanın yaşlı erkek nüfusunun özel hayatını yönetiyordu. Neticede, bu zararsız bir yan işti. Ama bu iki adamın ondan istediği şey kulağa *tehlikeli* geliyordu.

“Size bu durumdan kim söz etti?” diye sordu Pirro.

“Bunun önemi yok. Asıl mesele, tedarikçinle bağlantıya geçip ilaçları New York’a senin kamyonlarınla taşımak istiyor olmamız.”

“Kasabama gelip benden bu şekilde talepte bulunarak kim olduğunuzu sanıyorsunuz?” Pirro omuzlarını dikleştirdi, boyu her iki adamdan da kısa olsa olmasına rağmen, gözlerini korkutacak kadar iri yarıydı.

“Hayır diyemeyeceğin türden adamlarız,” dedi sarışın olan hiç istifini bozmadan.

“Ama az önce dedim.”

“Üzgünüm. Yanlış cevap,” dedi koyu saçlı adam.

“Dinle. Birkaç günlüğüne burada olacağımıza göre, bu konuyu düşünmek için yeterince vaktin olacak. Doğru

olanı yapacağından eminim.” Arkadaşına döndü. “Haydi gidip bir şeyler yiyelim.”

Ürken Pirro onların uzaklaşmalarını seyrederken, kendine kendine festivalden sonra şehre döndüklerinde her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Kendisini tam olarak ikna edememişti, ama yasadışı ilaçlar ticaretine bulaşamazdı.

Standlara uğrayıp birçoğunu yıllardır tanıdığı arkadaşlarına el sallayarak kasabada dolaştı. Çoğu artık müşterisiydi. Pirro, bu ilacın kasabadaki ereksiyon problemi yaşayan insanların sorunlarını gidermelerine yardımcı olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu.

Bu ilaç, Birleşik Devletler’de reçeteye satılsa da, Pirro gibi arkadaşlarının çoğu eşlerinin bu küçük problemlerini bilmemelerini istiyordu. İlacı Kanada’dan satın aldığıında, sigorta veya hiçbir resmi işleme gerek kalmıyordu ve en güzeli de eczanedeki her şeye burnunu sokan, siparişlerini alır almaz eşlerine haber veren Gertrude’la uğraşmak zorunda kalmıyordu. Pirro bu ilacı arkadaşlarına yardım etmek amacıyla tedarik ediyordu. Ne hapların fiyatını yükseltiyor ne de haplardan kâr ediyordu. Sadece kasabadaki erkeklerin ve kadınların mutlu olmalarını sağlıyordu.

Ama işin içine sert ilaçları sokarak her şeyin kötüye gitmesine neden olmak isteyen o iki adam hakkında ne yapacaktı, belli ki şehre dağıtım yapabilmeleri için ondan ilaçları New York’a şirketin kamyonlarıyla göndermesini istiyorlardı.

Kafasını salladı, terlemeye başlamıştı. Ondandır istedikleri şey en az beş ağır suç içeriyordu. Pirro’nun böyle bir şeyi kabul etmesi mümkün değildi; hem de hiçbir şekilde.

ONUNCU BÖLÜM

Sara duşa girdi, su vücuduna çarparken günün yorgunluğu üzerinden akıp gidiyordu, bu geceki dans için sabırsızlandığını fark etti. Küçük kasabayı ve insanları sevmesi, Rafe'in ailesinin eski bir dostlarıymışçasına onu kabul etmesi onu şaşırtmaya devam ediyordu. En çok da farkında olmadığını düşünerek Rafe'in ona bakmasından hoşlanıyordu. Onun koyu renk gözleri vücudunun tadını çıkarırken Sara bu ilgiden çok hoşlanıyordu.

Suyun yüzüne çarpıp kendini ılık suya bıraktı. Banyonun kapısının açıldığını zar zor fark etmişti, ama Rafe'in duşun perdesini kenara itip yanına girdiğini kesinlikle anlamıştı.

“Merhaba,” dedi gözlerine giren suyu silerken.

Rafe sırttı. “Merhaba.” Islak lifi elinden alıp ayaklarının dibine çöktü. Bilinçli bir hassasiyetle ayak parmaklarından başlayıp sabunlu lifi acele etmeden önce bileklerine ve sonra baldırlarına götürdü. Sabunun birikmesine izin verip su alıp götürürken bekledi. Yavaş ve kendinden emin bir şekilde yükseliyor, bacaklarının birleştiği noktaya yaklaştıkça ona sataşıyordu.

Bu duyumsal saldırı karşısında Sara titredi ve Rafe devam ederken gözlerini kapattı. Yumuşak ve sert bir materyalden yapılan lif, olabildiğince yükseğe çıktı ve en sonunda eklemleri ıslak tenine değdi. Sara ürperdi ve destek almak için fayansla kaplı duvara tutundu.

Rafe ona dokunmaya başladı, bu duygunun güzelliğinden neredeyse ölecekti. Sara inleyerek geriye çekildi.

“Evettt.” Kelime tiz bir fısıltı gibi döküldü Sara’nın dudaklarından. Sonra eğilip Rafe’i sertçe öptü.

Sara bu kez Rafe’in içinde olmasını istiyordu.

Rafe onu kendisine doğru çekti, sertleşen organı Sara’nın karnına değerken arzuyla kıvranıyordu. “İçine girmek istiyorum.” Rafe, her zamanki gibi Sara’nın aklını okumuş görünüyordu.

Sara ellerini ıslak saçlarında gezdirdi. “O halde, ne bekliyorsun?”

Suyu kapatıp duş perdesini açtı. Askıdan aldığı havluyu etrafına sardı ve bir şekilde yatağa dönmeyi başardılar.

Havlu yere düştü. Birlikte yatağa girdiler. Rafe inanılmaz derecede sıcak vücuduyla onunkini örtüyordu.

Rafe, Sara’nın gözlerinin içine bakıyordu. Sanki tüm dünya durmuştu ve sadece ikisi vardı. Yüzüne düşen saçlarını kenara itip Sara’yı dudaklarından öptü.

Sara elini uzatıp usulca Rafe’in yanağını okşadı. “Seviş benimle.”

Rafe’in gözleri istekli bir şekilde ışıldadı. “Hiç istemeyeceksin sandım.”

Rafe, yavaşça geri çekilip içine girdi, çok sert olmasına rağmen kadife kadar yumuşak, ısrarcı olmasına rağmen nazikti. Tüm vücudu kasılırken nabız atışlarını içinde hissedebiliyordu Sara ve gözlerini kapatıp onun ağırlığını,

kalınlığını ve birleşmelerinin kusursuzluğunu aklına kazı-
maya çalıştı.

Rafe içinden çıkıp tekrar girdi, yavaşça çıkıp sertçe gir-
di, her hamleyle birlikte hızlanıyor ve bedenleri uyum
içinde sarsılıyordu. Sürtünme ve gerilim arttıkça, Sara gi-
derek bütünlüğe yaklaşıyordu. Ama nedense doyumunu onu
hazırlıksız yakalamıştı, gözlerinin önünde yıldızlar uçuşu-
yordu, büyük bir zevk dalgasına kapılmıştı. Sara vücudu-
nun altında gevşedi.

Rafe nefes nefese üstünden kalktı. “Vay canına,” dedi
kesik kesik nefes alırken.

“Bence de.” Sara, Rafe’in gözlerine baktı. Yanakları kı-
zarmıştı.

Rafe güldü. “Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.”

Bunun üzerine, Sara bir kahkaha attı. “Lütfen, kabul
et.”

Rafe, güçlkle yutkundu. Sara çok ateşli ve çekiciydi.
Her alanda olduğu gibi yatakta da çok uyumluydular.

Ama anın büyüüne kapıldıkları için ikisinin de unut-
tuğu bir şey vardı: “Korunmadık.”

“Hap kullanıyorum. O yüzden sorun yok,” diye mırıl-
dandı Sara.

Rafe’in endişelenmemiş olması onu daha çok endişe-
lendiriyordu. Rafe’in cep telefonu çalınca düşünceleri bö-
lündü, arayan numaraya baktı. “Baş komiser.”

Rafe, yatakta doğruldu. “Selam, patron.”

Hattın öteki ucundaki adam öyle kuvvetle bağırıyordu
ki Sara bile sesini duyabiliyordu. “Ona dikkat çekmemesi-
ni söylediğimi sanıyordum. Lanet olası Bekar Günlükleri
onu Hidden Hell’de (Gizli Cehennem) nasıl bulabildi?”

“Hidden Falls,” diye düzeltti onu Rafe.

Durumun ciddiyeti ve gerçekliğini henüz kavrayamayan Sara kıkırdamaya başladı.

“Tüm dünya burada olduğumu biliyor mu?” diye sordu, dehşete kapılmıştı.

“Günlükte Angel’ın pansiyonu diye bir yerde kaldığı yazıyor,” dedi baş komiser.

Aşağılık – “Artık orada kalınmıyor. Benim yanımda kalıyor. Burası çok daha güvenli.”

“Öyleyse, ona dikkatli olmasını söyle!” diye bağırdı baş komiser.

“Ona göz kulak olacağım, patron,” diye söz verdi Rafe bakışlarını bir an olsun Sara’dan ayırmadan.

Belki çıplak vücuduna, muhteşem göğüslerine ve kocaman göğüs uçlarına bakabilmek için bir anlığına gözlerini ondan ayırabilirdi...

Ne var ki, baş komiser, “Morley hakkında herhangi bir şey öğrenebilirim, sana haber veririm,” deyince Rafe’in fantezisi yarım kaldı. “Yine de, her zamankinden daha dikkatli olmanızı öneririm. Adamlarının onu takip etmiş olma ihtimaline karşı.” Adam bir küfür homurdanarak görüşmeyi bitirdi.

Rafe telefonu şifoniyere bıraktı. Sara’ya doğru uzanmak için döndüğünde, onu çoktan yanında, kucığına çıkarken buldu.

“Biri blog yazarına burada olduğumu mu söylemiş?” diye sordu Sara.

Rafe kollarını etrafına dolayıp ona sıkıca sarıldı. “Görünüşe bakılırsa, evet. Ama aslında buradakiler senin saklandığını bilmiyordu.”

Sara dudaklarını büzüştürdü. “Kasabada, tehlikeli görünen herhangi bir yabancı dikkatimi çekmedi.”

Rafe kafasını salladı. “Yabancıları kasabalılardan ayırmazsın,” diye gülerek ona hatırlattı, sonra da hemen ciddileşti ve “Bu gece evde kalmalıyız,” diye ekledi.

“Hayır, kalmamalıyız! Hayatımı yaşamaktan vazgeçmeyeceğim,” dedi Sara.

“Biliyorum. Yine de, teklif etmek istedim.”

Sara, kararlı bir şekilde, “Eğer biri benim peşimdeyse, beni burada da, kasabada da bulabilir; o nedenle evde korku duyarak oturmayacağım. Ayrıca, kalabalık içinde olmak güvenli,” dedi.

“Yanından bir saniye bile ayrılmayacağım. Bu gece kimse yanına yaklaşamayacak,” dedi Rafe ve Rafe her zaman sözünde dururdu.

Her yıl düzenlenen festivalin bir parçası olan dans gecesi, dükkânların sıralandığı sokağın karşısında bulunan ana caddedeki geniş çimenlikte yapılıyordu. Bu sene iyi bir şöhreti olan bir pop müzik grubu sahne alacağı için çimenler tıka basa doluydu. Sara’nın aksine, Rafe kimlerin kasabalı kimlerin yabancı olduklarını biliyordu. Yine de, eğer öyle biri varsa, hangi yabancının, onu incitmek isteyebileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Rafe etrafına dikkatle bakıyordu. Orta yaştakiler müziği dinlerken oturmak için sandalyelerini getirmişti, gençler geçici kurulan sahnenin yanında toplanmışlardı, kasabanın geri kalanı ise kaynaşmak ya da dans etmekle meşguldü.

Rafe ve Sara çalmakta olan pop müziği dinliyorlardı. Sara, Rafe’in elini tutup kalabalığa aldırmadan oldukça yakına çekti.

“Haydi dans edelim,” dedi Rafe, kollarını onun boynuna dolayarak.

“Yanından ayrılmamam için bir seçenek de bu.” Rafe ellerini beline doladı ve müziğe göre hareket etmeye başladılar.

Hafifçe içini çeken Sara ona biraz daha sokulup başını omzuna dayadı. İçindeki duygular giderek güçleniyordu.

“Bu çok hoş,” diye mırıldandı.

“Kesinlikle.” Rafe derin bir nefes alarak onun parfümünün hafif ve seksi kokusunu içine çekti.

Sara kıvrak bedenini baştan çıkarıcı bir şekilde ona doğru hareket ettiriyordu. Kaslı ve formda olsa da, hâlâ yumuşak ve kadınsıydı, Rafe onun belinin çukuruna dokundu. Müzik eşliğinde dans ederken tamamen tahrik olmuştu.

Verdiği fiziksel tepkinin farkında olmayan Sara, “Festival döneminde hep kasabada mı olursun?” diye sordu.

“Mümkün oldukça... Genelde her yaz bir iki haftalığına buraya gelirim, ancak zamanlamam doğru olursa festivale katılabilirim.” Rafe yazları gölün kenarındaki evinde vakit geçirmek için sık sık buraya gelmeye çalışırdı.

“Peki ben burada olmasaydım, kiminle dans ediyor olacaktın?” Sara lafı dolandırmaya gerek duymadan sordu.

Rafe kahkaha attı. “Genellikle ailem ve eski arkadaşlarımla takılırım.”

Eski nişanlısını kastederek, “Kim’i buraya, festivale hiç getirmedi mi?” diye sordu.

Sara’nın sesinde bir kıskançlık belirtisi mi vardı, yoksa Rafe öyle olmasını mı istiyordu, bundan emin değildi. En sonunda bu konunun açılması onu hiç şaşırmadı. Daha önce hiç bu konu hakkında konuşmamışlardı. Gerçi, daha önce hiç sevişmemişlerdi. Daha kişisel konuların bu anlaşmanın bir parçası olduğunu düşündü. Hayatının o kısmını çoktan geride bırakmış olsa da.

Sara'nın sorusuna dikkatini verdi. "Kim'i buraya hiç getirmedim."

"Nedenini sorabilir miyim?" diye sordu Sara.

"Elbette." Sadece ona bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Sara ellerini başının arkasında birleştirip günahkarca kalçalarını ona doğru hareket ettirdi.

Kollarının arasında Sara varken başka bir kadına konsantre olamıyordu, ama sorduğu için kendisini hatırlamaya zorladı. Kim çok çekici bir kadındı ve Rafe ona çok çabuk âşık olmuştu. Ne var ki, Rafe Kim'i ailesiyle tanıştırmak istememişti. Sara'ya beslediği hislerin Kim'e beslediklerinden tamamen farklı olduğunu anlayınca Rafe küçük bir şok geçirdi. Sara'nın burada, onun yanında olmasından hoşlanıyordu.

Ama bu düşünceye takılıp vakit kaybedemezdi. Sara ondan bir cevap bekliyordu. "Kim'le çıkarken, SWAT"taki görevimle burayı ziyaret edemeyecek kadar meşguldüm," dedi en sonunda. "Ve onu ailemle tanıştırmadım."

Şimdi, Kim'i sevdiğini sandığı o günleri düşünürken, aslında ilişkilerinin sadece cinsellikten ibaret olduğunu, aralarında hiçbir duygusal bağ olmadığını anlıyordu. Sara sayesinde farkı şimdi görebiliyordu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Sara.

Bu soruyla Sara'nın, Rafe'le Kim'in nasıl ayrıldıklarını merak ettiği belli oluyordu.

Rafe, derin bir nefes aldı. "Emin değilim. Onunla birlikte olmaktan ve sadık bir ilişki yaşamaktan keyif aldığımı

* SWAT (*Special Weapons and Tactics*): Özel Silahlar ve Taktikler Birimi. Rehine kurtarmak, riskli tutuklamalar yapmak ve terörle mücadele gibi zorlu görevleri takım.

biliyorum. En başta, o da böyle düşünüyordu.” Aynı tür filmlerden ve televizyon programlarından hoşlanıyorlardı; üstelik oldukça yoğun çalışmalarına rağmen ikisi de bir aileye sahip olmak istiyordu.

Ancak bu zaman dilimi, en azından Kim için giderek uzaklaşmaya başlamıştı. Bundan Sara’ya bahsedip aralarındaki farklılıkları ortaya çıkarmayı göze alamazdı. Kim’e gelince, hiçbir zaman evlilik tarihi belirlememişlerdi, ve ilk adımı o atmış olsa da, Kim direnmişti. Çünkü henüz gençti, ve kariyerine odaklanmak istemişti. Onu anlıyordu ve onu özgür bırakmakta hiç zorluk çekmemişti. Hatta çok kolay olmuştu. Çünkü heyecan geçtikten sonra, yeterince önemsememeye başlamıştı ve bu durum Kim için de geçerliydi.

“İkimizin de nadiren kesişen aktif ve paralel hayatları vardı,” diye özetledi Sara için.

Kim’le romantizm yaşayamayacak kadar işle meşgulse, o da onunla vakit geçiremeyecek kadar New York’taki reklam ajansındaki kariyerine odaklanmış olmalıydı. Ve ikisi de buna aldırış etmemişti.

Sara saygılı bir şekilde sessizliğini koruyarak düşüncelerini toplamasını bekledi, ama gözlerini kocaman kahverengi gözlerinden ve öpmeyi çok istediği dudaklarından alamıyordu.

Ve bu sohbet biter bitmez öpecekti. “Sanırım Kim ve ben ikimiz de bir diğerinden pek fazla şey beklemediği için birlikteydik. Sonuçta birbirimizin yanında rahattık, ama birbirimize âşık değildik.”

Sara ensesindeki saçlarıyla oynuyordu, en önemli yerinde bir çekiş hissedince Kim’i gerçekten sevmiş olsaydı, partnerine olan ilgisinin azalacağını hatırladı. Aralarına

mesafe koyup vardiyalarını değiştirme gereği duyacak kadar Sara'dan etkilenmezdi.

Derin bir nefes aldı. "Sanırım Kim de rahatlığın aşk olmadığını benim kadar iyi biliyordu. Gayet medeni ve rahat bir ayrılık oldu."

Sara yavaşça kafasını salladı. "Üzgünüm."

Gözlerinin içine baktı. "Ben değilim."

Aralarında sessiz bir anlayış vardı, cinsellik yüklü ve karşı koyulmaz derecede ateşli, bakışlarını omzunun üzerinden başka bir yere kaydı, anlaşılan inkâr edemediği duygusal bağ onu germişti.

Onu memnun eden şey Sara'yı korkutuyordu.

Her dakika ona biraz daha kapılırken, Sara etrafına duvarlar örüyordu.

Bu da mühim bir noktada olduğu anlamına geliyordu. Bir arabulucu olarak, *istediği* ne olursa olsun ne zaman zorlaması ve ne zaman geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Ve Rafe, Sara ile sevişmenin ona asla yetmeyeceğini artık biliyordu.

Savunmasını geçmeyi istese bile, yavaş ve emin adımlarla hareket etmesi gerekiyordu. Tedirgin ve ürkekken onu korkutmanın anlamı yoktu. Yine de, gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. Her şeyi doğru yapsa bile, kazanamama ihtimali her zaman vardı. Bunun farkında olmasına rağmen, bilerek gardını indirip kalbini ortaya koymaya razı olup olmadığını kendisine sorması gerekiyordu.

"Bak!" diye bağırdı Sara düşüncelerini bölerek.

Gözlerini takip ederek kardeşi ve eşinin dans ettiği yere baktı. İkisi de konuşmuyorlardı, sadece dans edip birlikte olmanın tadını çıkarıyor görünüyorlardı. "Kavga etmiyorlar."

Rafe sıırttı. “İşte bu bir mucize.”

“Angel onu hâlâ seviyor,” dedi Sara mutlulukla içini çekerek.

Rafe başını eğdi. “Nick de onu seviyor. Umarım farklılıklarını bir kenara bırakırlar.”

Sara başını yana eğince uzun saçları omuzlarına değdi ve ona içine gömülüyken uzun buklelerine ellerini dolamanın nasıl bir his olduğunu hatırlattı.

“Nick’in Angel’ı olduğu gibi kabul etmesi gerekiyor,” dedi Sara, Rafe’in aklından geçenlerin farkında bile değildi. “Evlendiği günkü kız gibi olmasını bekliyor, ama o artık farklı biri. Bebeğini kaybetti ve bu onu değıştirdi.”

Sara’nın edindiği bilgiler karşısında Rafe şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Tüm bunları bir buçuk gün içinde Angel’dan mı öğrendin?”

Sara omuzlarını silkti. “Ne diyebilirim ki? Angel ve ben çabucak kaynaştık ve bana açılmayı uygun gördü.”

“Anlıyorum,” dedi Rafe, üzerine doğru bir his çöktü.

Sara ailesiyle çok iyi anlaşıyordu. Ona dair sevdiği şeylerden biri de buydu.

Rafe çifte baktı. “Sanırım Nick’in Angel’ın ona karşı daha açık olmasına ihtiyacı var.”

Sara kafasını salladı. “Yakın zamanda böyle bir şeyin olacağını sanmıyorum,” dedi tekrar içini çekerek. Bu kez o kadar memnun görünmüyordu.

“Bu durumda, umarım kardeşim değışebilir. Nick çok ınatçıdır.”

“Eğer Angel’a gerçekten değer veriyorsa, aklı başına gelecektir,” dedi Sara kendinden emin bir şekilde. “Ve aynı şey Angel için de geçerli.”

Rafe için bir şok daha geldi. Görünüşe bakılırsa Sara

gerçekten de kardeşi ve Angel'ın geleceğinden umutluydu. "Dikkat et, yoksa iyimser olduğumu düşünmeye başlayacağım," diye Rafe ona takıldı.

Hiçbir şey söylemeyen Sara parmaklarını gömleğine geçirip dans etmeye devam etti.

Rafe'in cevap vermekten kaçınmasına aldırış etmesi, Sara'nın içinde bir yerlerde istemediğini iddia ettiği sadakate inanan bir kadın olabileceği fikri onu mutlu etmişti.

"Rafe Amca!"

Toni'nin sesini duyan Rafe, Sara'dan ayrıldı. "Selam, ufaklık! Nasıl gitti?"

"Tavsiyen mi? Pek iyi değil."

"Ne oldu?" diye sordu Sara.

"Rafe Amcam Pete Goodfriend'in beni fark etmesi için topa nasıl vurmam gerektiğini bilmiyormuşum gibi yapmamı söyledi."

Pete Goodfriend mi? Rafe Toni'nin arkasından ismi içinden tekrarladı.

Sara kafasını salladı.

Rafe boğazını temizledi.

"Yaptın mı?"

Toni kafasını salladı. "Bana topa nasıl vuracağımı gösterdi. Ben de yaptım. Sonra sıra topa vurmaya geldi"

"Ve?"

"Tüm gücümle vurdum ve topu parkın dışına gönderdim!"

"Peki ne oldu?"

Kafasını eğdi. "Atıcı Pete'ydi."

Rafe ve Sara aynı anda suratlarını buruşturdular.

"Bundan hiç bahsetmemişti," dedi özür dilercesine.

Sara kahlkaha attı. “Toni, dinle, seni fark etmeyen birinden hoşlanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

Genç kız umutla ve hayranlıkla Sara’ya baktı. “O halde, ne yapmalıyım?”

“Hımm.” Rafe onu fark etmiyorken Sara ne yapmıştı?

Hiçbir şey, çünkü birlikte olduğu başka bir kadın vardı. Peki bekar olsaydı ne yapardı? “Toni, tatlım, bence olduğun gibi davranmalısın. Spor yapmaktan hoşlanıyorsa, Pete ile spor hakkında konuş. Müzikten hoşlanıyorsan da o konu hakkında konuş. Dürüst ol. Ona ilgi göster. Eğer olacağı varsa, o da senden hoşlanır.”

Toni tüm sevimliliğiyle burnunu kaşıdı. Rafe yaklaşp kollarını omzuna doladı. “Sana söylediklerimi unutma. Sen harika bir çocuksun, bahse girerim, seni çoktan fark etmiştir.”

“Rafe amcan haklı. Belki de utamyordur, ya da bir kızdan hoşlanırsa arkadaşlarının onunla dalga geçeceğini düşünüyordur. Güçlü olmalısın. Önce sen ona ilgi göster ve işe yarayıp yaramayacağına bak.”

“Harika! Sen gerçekten bu tür konularda çok zekisin, Sara!”

Sara gülümsedi, küçücük bir kızın yaptığı iltifat onu sevindirmişti.

“Şimdi deneyeceğim. Görüşürüz!” Toni kalabalığa karıştı.

Sara uzun bir nefes verdi. “Vay canına. Ele avuca sığmıyor.”

“Onu tam bir profesyonel gibi idare ettin.” Rafe ona hayranlıkla bakıyordu.

Bu bakış daha önce, eğitimdeyken ya da suçluları yere devirirken de görmüştü. Ama kişisel sebepler nedeniyle

ona hayranlık duyduğunu hiç görmemişti. Gözlerindeki sıcaklık Sara'nın tüylerini diken diken ediyordu.

Yeğeniyle iletişim kurmasını izlemek de. Verdiği tavsiye iyi, ya da bu durumda... kötü olsa da, adamın çocuklarla doğal bir uyumu vardı. Birlikte çocuk sahibi olmak için mükemmel bir adamdı.

Tabii, böyle bir şey arıyor olsaydı. Ancak aramıyordu. Çünkü ilişkilerini yürütemeyeceklerdi, ve sonra annesi onları terk ettikten sonra perişan olan babası gibi olacaktı.

Titreyerek nefes aldı. "Teşekkürler ama Toni harika bir çocuk olduğu için kolaydı."

"Sara..." Rafe elini ona uzattı. Bir şey söylemek istediği açıktı.

Duymayı istemediği bir şeydi, çünkü burada geçireceği süre bittiğinde ondan ayrılmak yerine onu daha erken bırakmak zorunda kalacaktı.

"Yangın!" diye bağırdı kalabalığın içinden biri.

Bu tek kelime ikisinin de dikkatini çekti. Sara anacadeye ve önlerinde dizilen binalara ve tezgâhlara doğru döndü. Dumanlar havaya yükseliyordu.

"Aman Tanrım!"

Rafe elinden tutup neler olduğunu görmek için onunla birlikte koşmaya başladı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Angel'ın turta standı tamamen yanmıştı ve itfaiye departmanı vakit kaybetmeden olayın kundaklama olduğunu saptamıştı. İtfaiyeciler Angel'ı sorgularken Pirro yanında duruyordu, ama gün içinde sıra dışı bir şey görmemişti ve yangın başladığı sırada turta standının yakınında değildi. Kimsenin canı yanmadığı için Pirro sessizce şükretti.

İtfaiyeciler herkesin alanı boşaltmasını isteyince, Rafe herkesi sakinleşene kadar Nick, Angel, Pirro ve Vivian'ı evine davet etti. Pirro kısa bir süre sonra onlarla Rafe'in evinde buluşacağına söz vererek Vi'yi Angel'la birlikte gönderdi. Güçlü ilaçlar satın almak için bugün onunla konuşan adamları unutamıyordu. Tekliflerini kabul etmemesinin ardından kötü şeylerin olmaya başlaması bir tesadüf olabilir miydi?

Adamları bulmak için aramasına gerek kalmamıştı. Ailesi arabayla uzaklaşır uzaklaşmaz adamlar onu bulmuştu.

"Kızımın turta standının yanması çok kötü oldu," dedi sarışın adam Pirro'nun yanına yaklaşırken. "Çok iyi satış yaptığı ve insanlar turtalarını sevdiği için oldukça gurur duruyordu."

“Yangın başladığında standda olmaması büyük şans,” diye araya girdi diğer adam. “İtfaiyecilerin kullanılan kimyasal maddenin miktarı sebebiyle standın o şekilde havaya uçtuğunu söylediklerini duydum.” Pirro’nun kulağına doğru parmaklarını şıklattı.

“Böyle bir yangın evinde çıksaydı, dışarı çıkma şansı olmazdı,” dedi sarışın adam – Pirro onu bir beyefendi olarak görmeyi reddediyordu.

Üstü kapalı bir şekilde tehdit edilmesinin üzerine Pirro ürperdi. “Benden ne istiyorsunuz?” diye sordu, ailesinin güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

“Tedarikçinle konuş ve onunla buluşmamız için zemin hazırla.”

“Pekâlâ,” dedi Pirro, bunu kabul etmek bile midelerini bulandırıyor. Ama kabul etmezse, kendini daha kötü hissedecekti. “Ama onunla konuşmuyorum. Her birkaç haftada bir kararlaştırdığımız bir yerde ve zamanda buluşuyoruz. O nedenle zamana ihtiyacım var.”

Düşünmek için ona zaman kazandıran bir yalan olabiliirdi, pantolonunun cebine sokarken elleri titriyordu.

“Yılın en güzel dönemi, şehre dönmek için acelemiz yok. Doğruyu söylediğin ve harekete geçtiğin sürece, güzel kızın güvende olur. Anlaştık mı?”

“Evet. Ama şunu unutmayın. Kızıma herhangi bir şey olursa, onun çatısı altında kalan iki yabancı olduğunu için polislerin peşine düşeceği ilk kişiler sizler olacaksınız,” dedi Pirro yetkili olanın o olduğuna ikna olduğu sarışın adama.

“Bizim için endişelenme. Biz başımızın çaresine bakarız. Ama sanırım ne yapman gerektiğini iyi anlayan gerektiriyor.”

Öteki adam Pirro'nun sırtına vurdu. "Rahatla, babalık. Her şey kontrol altında. Angel'in pansiyonuna geri dönüyoruz. Seni bilmem ama, bu geceki tüm heyecandan sonra, doğru düzgün bir uyku çekmek için sabırsızlanıyorum."

İki adama ona veda edip yanından uzaklaştılar.

Pirro'nun midesi kalkmıştı ve hâlâ Rafe'e gitmesi gerekiyordu. Adam polisti ve yalanın kokusunu bir kilometre öteden alabilirdi. Pirro ona her şeyi anlatabilmeyi çok istiyordu ama önce düşünmeye ihtiyacı vardı. Adamların planına uyacağını söylediğine göre, en azından şimdilik ailesi güvendedi. Ayrıca, bulaştığı pislikten kendisini nasıl kurtaracağını çözmesi için biraz zaman kazanmıştı.

Rafe'in ailesi panik halinde olduğundan kontrolü ele alması gerektiğinin farkındaydı. Ebeveynlerini ve kız kardeşlerini yardım edebilecekleri hiçbir şey olmadığına ikna edip eve gönderdi. Sonra Angel'in turta standıyla yakından ilgili insanları evine topladı. Ailedeki tek polis o olduğu için, ondan bir cevap bekliyorlardı, ama onlara söyleyebilecek hiçbir şeyi yoktu.

Tüm ahalinin toplandığı küçük evine göz gezdirdikten sonra, ellerini çırparak hepsini susturdu.

Kafalarını ona doğru çevirdiler.

"Öncelikle, herkesin sakin olmasını istiyorum. Standın sahibi Angel olduğu için itfaiye departmanı ve polis ifadesini çoktan aldı. Soruşturmaya devam edecekler ama benim de birkaç sorum olacak." Rafe odaya bakınırken bakışları Sara'yla kenetlendi.

"Bildiklerimizle başlayalım," diye öneride bulundu Sara.

Rafe kafasını salladı. “İtfaiye departmanı kesinlikle kundaklama olduğunu söyledi. Kimyasal madde kullanılmış.”

Konuşurken, Sara mutfaktan aldığı panonun üzerinde not alıyordu.

“Gaz yağı,” diye ekledi Nick. “Şef her yerin benzin koktuğunu söylüyordu.”

Sara kafasını sallayıp bir not daha aldı. “Suç hakkında bu bilgiler yeterli.”

“Şimdi de potansiyel hedeflere geçelim,” dedi Nick.

Angel öne çıktı. “Sizce de gayet açık değil mi? Yanan benim standımdı, o halde peşinde oldukları kişi ben olmalıyım.”

Nick onun yanına gidip güven verircesine kolunu omzuna doladı. Angel destek almak istercesine ona yaslandı. Rafe en azından, bu kabusun iyi bir şeye sebep olacağını düşündü.

Rafe geç gelen Pirro ve halası Vi’ye baktı. Halası endişeli ve gergin görünüyordu, ter içinde olan Pirro ise bir iler bir geri yürüyüp duruyordu.

“Standımı kim yok etmek isteyebilir ki?” diye sordu Angel. “Tek yaptığım, insanlara elmalı turta satmaktır.”

Rafe henüz onu sakinleştirecek kadar şey bilmiyordu, ama ihtimalleri azaltmasına yarayacak birkaç hassas sorusu daha vardı. “Ayrıca rezervasyon da alıyordun. İşini sabote etmek isteyen biri olabilir mi?” Kendi kardeşim dışında herhangi biri, diye alaycı bir şekilde Rafe içinden geçirdi.

Angel kafasını salladı. “İnsanlar başarılı olmamı istediklerini söylüyorlar. En azından, yüzüme söyledikleri bu.” Tedirgin bir şekilde güldü.

“Ben hariç.” Nick gerçeği yüksek sesle dile getirerek hepsini şoke etti.

“Nick!” dedi Angel dehşete düşmüş bir halde.

Nick savunmacı bir şekilde ellerini kaldırdı. “Hey, ben sadece başka biri yapmadan ortada olan gerçeği söyledim.” Nick Rafe’in imalı bakışlarına yakalandı. “Pansiyon açma girişimine karşı olduğunu söyleyen kişi bendim.”

Nick utanmış görünüyordu.

“Ama kalkıp standımı yakmazsın!” Angel eşini savundu. “Üstelik dans boyunca yanımdaydın.”

“Angel’a katılıyorum. Nick şüpheli değil,” dedi Rafe. “Ailede başka kimin düşmanı olabilir?”

Angel bir kez daha öne çıktı. “Hedef olmayı istemem, ama yangın aileye ya da şirkete yönelik olsaydı, bu kişi turta standı yerine baharat standını hedef almaz mıydı?”

“Ne kadar dikkat çekmek istediklerine bağlı. Bazen belli bir planı olan bir kişi, asıl hedefi vurmaktansa ufak bir uyarıyla başlayabilir,” diye açıkladı Sara.

Pirro şiddetli bir şekilde öksürmeye başladı.

“Sana bir bardak su getireyim, baba.” Mutfağa koşan Angel babası için bir bardak su alıp döndü.

Rafe kafasını salladı. “Sara haklı,” dedi Angel geri dönünce. Odaya bakındı. “Pirro, iyi misin?”

Yaşlı adam kafasını salladı. “İyiyim.” Biraz daha öksürdü, ama ses önceki kadar sert değildi.

Yine de, bu gece hiç olmadığı kadar sessizdi, muhtemelen Angel’ın güvenliğinden endişe ediyordu.

“Dağıtımla ilgili bilmem gereken bir sıkıntı var mı? Kin tutan birileri?” diye sordu Pirro’ya.

Adam kel kafasını ovuşturdu. “Hayır, hayır, hiç sorun yok. Her şey yolunda. Neden olmasın ki?” diye sordu, üzüntüden boş konuşmaya başlamıştı.

“Rasgele bir saldırı olabilir mi? Belki de sorun çıkaran gençler işidir?” diye sordu Angel.

“Her şey mümkün,” dedi Sara.

Ama Rafe tesadüflere inanmazdı ve içgüdüleri bunun sıradan bir olay olmadığını söylüyordu.

“Birinin Angel’a zarar vermek istediğini düşünmekten yoruldum. Bu doğru değil,” dedi Pirro.

Vivian Hala ona katılırcasına kafasını salladı. “Angel, tatlım, yabancılarla birlikte o evde tek başına olmamı istemiyorum. Bu gece bizde kalırsın.” Çoktan karara varılmış gibi konuşmuştu.

Angel, Nick’e bakıp hafifçe kafasını salladı.

“Sorun değil. Geceyi pansiyonda geçiririm,” dedi Nick. “Angel yalnız kalmamış olur.”

Pirro derin bir nefes verdi, rahatladığı görülüyordu. “Benim oğlum sayılırsın, Nick. Sen iyi bir çocuksun. Teşekkür ederim.”

“Uzun bir gün oldu. Çok yorgun ve gerginim, eve gitmek istiyorum,” dedi Vi Hala.

Rafe kafasını salladı. “Pirro, onu eve götür. Burada yapabileceğiniz başka bir şey yok, ayrıca Nick Angel’a göz kulak olacak.”

“Bu iyi bir fikir, baba. Sen de yorgun görünüyorsun. Eve git ve dinlen,” dedi Angel. “Ben iyiyim.”

“Pekâlâ.” Yaşlı çift evdekilere veda etmeye başladı.

Her zamanki gibi, toplanmaları yarım saatlerini aldı. Rafe yangının ciddiyetinin Vi Halasının eşinin onu aldatma ihtimalini ya da her ne düşünüyorsa onu aklından çıkarmasını umuyordu. Ama Rafe onları kapıya kadar geçirirken, Vi Halası ona son kez sarılıp Pirro yalnız başına

dışarı çıktığında Rafe’i onu takip etmesi için arayacağını fısıldadı.

Oturma odasına döndü, Sara herkese birer bardak buzlu çay doldurmuştu. Üçü sohbet ederken bir arada oldukça rahat görünüyorlardı. Görünüşe bakılırsa, Sara kendini onlara bir şekilde sevdirmeyi başarmıştı. Kendi evindeymiş gibi rahat davranıp evin sahibesiymiş gibi erkek kardeşi ve Angel’a hizmet ediyordu. Ve Rafe gördüklerinden memnundu.

Ama bu anın tadını çıkarmaya fırsatı yoktu. “Pirro ve Vi artık gittiklerine göre, ikinizle konuşmalıyım,” dedi Rafe kardeşi ve Angel’a.

“Ne oldu?” diye sordu Nick.

Rafe Sara ile göz göze geldi. “Bir şey söylemeden önce, şirkete yönelik herhangi bir şikayet olup olmadığından haberiniz var mı? Ya da Angel’ı hedef alarak senden intikam almak isteyen biri olabilir mi?”

Kardeşi kafasını salladı. “Buraya gelirken babama aynı şeyleri ben de sordum, o da hiçbir şey bilmiyor. Kimsenin aklına bizi hedef alabilecek biri gelmiyor.”

Rafe bu kadarını biliyordu. “Angel’ın değil de, Sara’nın hedef olma ihtimali oldukça yüksek.” Ve Sara, Angel’la birlikte standda çalışıyordu.

“Ne? Neden?” diye sordu Angel.

Sara boğazını temizledi. “Özetlemek gerekirse, New York’ta birine karşı tanıklık etmem gerekiyor ve o eve dönüp tanıklık etmemem için beni korkutmaya çalışıyor.”

“Ah.” Angel’ın gözleri kocaman olmuştu.

“Hâlâ anlamıyorum,” dedi Nick. “Eğer buraya saklanmak için geldiyse, buraya geleceğini herhangi birine söy-

lediğini sanmıyorum, o halde neden yangının onu hedef aldığı düşünüyorsun?”

“Çünkü New York’taki Bekar Günlükleri yazarı Rafe ile kasabasında buluşmak için şehirden kaçtığımı yazdı,” dedi Sara dalgın dalgın dizini ovuştururken.

“İnanılmaz,” diye homurdandı Nick. “Rafe hastane-deyken bana lanet olası günlükten bahsetmişti. Ama New York’ta hiç kimse nereye gittiğini bilmiyorsa, o halde nerede olduğunu rapor eden kişi buradan biri olmalı.”

“Ben de böyle düşünüyorum.” Bunun dışında, Rafe’in aklı tamamen durmuştu. Nerede olduğunu kimin rapor ettiğini düşünemiyordu.

“Sara’nın nereye gittiğini kim ispiyonlayabilir?” Nick aynı soruyu sesli bir şekilde dile getirdi.

“Ben.” Angel elini havaya kaldırdı.

Tüm gözler ona çevrildi.

“Özür dilerim! Rafe ile birlikte olmak için buraya geldiğini sanıyordum. Tehlikede olduğunu bilseydim, asla böyle bir şey yapmazdım!”

Şaşkına dönen Sara, Angel’a baktı. “Neden yaptın? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum?”

“Arkadaşız! Lütfen kişisel olarak algılama. Pansiyona ilk gelip benden kalacak bir oda istediğinde, seni gazetedeki rehine krizi haberlerinden tanıdım. Ama Bekar Günlükleri’nde olduğunu da biliyordum. İşimi büyütme için New York gazetelerine reklam veriyorum ve onları buraya göndermelerini istiyorum.”

“Yine de, bu onu neden ispiyonladığını açıklamıyor,” dedi Nick öfkeyle.

Rafe kurmaya çalıştıkları tüm dostluğun bozulmak üzere olduğunu düşündü. Kardeşinden daha diploma-

tik bir şekilde, “Neden böyle bir şey yaptın?” diye sordu Angel’a.

“Aynı sebep yüzünden. Pansiyonun isminin gazetede çıkması ve işlerimin artması için.” Pişmanlık dolu gözlerle önce Sara’ya sonra Nick’e baktı. “Ama Sara’nın güvenliği işimden önce gelir. Bilmiyordum!”

Sara derin bir nefes verdi. “Senin suçun değil,” dedi Sara ve Angel’ı bu zor durumdan kurtardı. “Aslında, bana kalırsa, tam bir iş kadını mantığıyla hareket etmişsin.”

“Çok nazıksın.” Angel yerinden kalkıp banyoya koştu ve kapıyı sertçe arkasından kapattı.

Nick elini saçlarının arasında gezdirdi. “Hiç de akıllıca değildi. Aksine, işin kendisi gibi bencilce ve aptalcaydı,” diye homurdandı.

“Ve sen de çabuk sinirlenen aptalın tekisin,” dedi Rafe, Nick’in eşiyle tartışarak kaydettiği tüm ilerlemeyi mahvetmesine izin vermeyecekti. “Sara Angel’a dargın değilse, sen de darılmamalısın. Sırf pansiyondan söz etti diye kendini küçük düşürme. Bunu kabul etmen gerekiyor, unuttun mu?”

Nick’in cevap vermesine fırsat kalmadan, eşi kıpkırmızı gözler ve şiş bir suratla döndü. “Özür dilerim,” dedi Angel tekrar.

“Sorun değil. Gözlerden uzakta olmak istediğimi bilmene imkân yoktu,” dedi Sara yeniden.

“Dinleyin,” dedi Rafe, “yangın yüzünden hepimiz üzgünüz, ama şu an asıl önemli olan şey kimsenin zarar görmemiş olması. Bundan sonra, daha dikkatli olmak zorundayız. Çünkü, asıl kimi hedeflediklerini bilmemiz mümkün değil.”

Sara ile göz göze gelince kafasını salladı.

Morley'nin Sara'nın peşinden adamlarını göndermiş olması olasıydı ve o kimyasal madde ya çok erken ya da çok geç tutuşmuştu, neyse ki o sırada standın başında değildi. Ama aynı zamanda birinin Angel ya da ailesine karşı kin tutması ve standda çıkan yangının bir uyarı niteliğinde olması da mümkündü.

Hedefin kim olduğunu öğrenene kadar Rafe ailesindeki herkesin tetikte ve her zamankinden daha dikkatli olmasını istiyordu.

Nick Angel'la birlikte onun arabasına doğru yürürken, bu gece olanları düşündü. Dans edip yakınlaştıkları sırada, fark edilir şekilde paniklemişti. Hava almaya ihtiyacı olduğunu söyleyince onu kendi haline bırakmıştı. Ve sonra aniden insanların bağıştıklarını duymuştu. Yalnız kalmak için stadına dönüp dönmediğini bilmeyen Nick, alevlerin ve dumanın yükseldiğini görünce neredeyse kalp krizi geçirecekti.

Biff ve Todd'un eşine ilgi göstermesinin onu sarsması haricinde, yangın adeta fazladan uyandırma görevi görmüştü. Çok geç olmadan bazı şeyleri yoluna koyması gerekiyordu.

"Günlük meselesi yüzünden üzgünüm. Sara'yı incitmek istememiştim," dedi Angel.

Nick kafasını salladı. "Biliyorum."

"Berbat bir geceydi, yatağa girmek için sabırsızlanıyorum. İyi geceler," dedi Angel kısık bir sesle.

"Ben de seninle kalacağım, unuttun mu?"

"Babam ve Vi'ye endişelenmemeleri için öyle söylediğini sanıyordum. Gerçekten orada uyumak istediğini hayal

edemiyorum,” dedi Angel pansiyonu kastederek, evliliklerindeki uyumsuzluğun en büyük sebebiydi.

Nick, ona yaklaştı. “Böyle mi düşünüyorsun?” Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Angel kafasını salladı.

“O halde, yanılıyorsun. Yangın daha önce çıkmış olsaydı, ölebilirdin.” Nick böylece ilişkilerini yoluna koyma şansını kaybetmiş olurdu.

Angel kapıya yaslanıp onun gözlerinin içine baktı. “Korktun. Seni anlayabiliyorum. Ama bu ikimiz hakkındaki gerçeği değiştirmez.”

“Hangi gerçeği?”

“Birlikte dans edip yirmi dakika tartışmadan durabilmek ve bizi birbirimizden ayıran konuda uzlaşmak tamamen farklı şeyler,” dedi Angel kısık bir sesle.

Nick onu kollarından tutup kendisine çekerek sertçe dudaklarından öptü. Şaşkınlıktan kaskatı kesilmişti, ama sonra yavaşça gevşeyerek öpücüğüne karşılık verdi. Ona açılıyordu. Onu ve kelimelerle nasıl ifade edeceğini bilmeyip ona vermeyi istediği her şeyi kabul ediyordu.

Öpücüğü bozup alnını ona dayayan ilk Nick oldu. “Bu gece seninle eve gelmeme izin ver. Güvende olduğundan emin olmak istiyorum.” Boğuk sesini kendisi bile zar zor tanıdı.

Angel dudaklarını yalarken yavaşça kafasını salladı. “Pekâlâ. Benimle eve gelebilirsin.”

Bir kez daha Nick’in kalbi hızla atmaya başladı.

“Ama aramızda hiçbir şey olmayacak,” dedi Angel frenlere asılarak.

Nick tartışma çıkarıp kendisini kaybetmek istemediği

için içinden beşe kadar saydı. *Bu* onun için bir ilkti. “Anlıyorum.”

Ama onunla kalması yeterli değildi. Onun hayatına dahil olmak istiyordu. Angel hâlâ pansiyonu istememesini sorunun sebebi olarak görüyordu, ama Nick konuşup birlikte yas tutmaları gerektiğine inanıyordu. Üstüne gitmediği sürece Angel böyle bir şeye asla yanaşmayacaktı.

“Bir evlilik danışmanına gitmeye ne dersin?” diye sordu Nick, kendisi bile şaşırmişti. “Böylece, denemeden önce yanlış olan şeyi nasıl düzeltereçimize karar verebiliriz.”

“Ve tekrar kalbimi sana açmadan.” Angel gözlerini kırptırırken gözyaşları yanaklarına süzüldü.

Nick baş parmağıyla onun yanağını sildi. “Kalbin hâlâ bana ait,” dedi boğuk bir sesle. “Benimki de sana.”

Eve doğru onunla yürürken, Nick ilk kez içinde bir umut hissetti. Angel evlilik danışmanına gitmeyi kabul etmişti. Bir uzman terapist belki yaptığı düşük hakkında konuşmasına ve geleceklerini yeniden oluşturmalarına yardımcı olabilirdi.

İkisinin de bunu yürütebileceklerinden emin değildi. Ama bunu deneyecek kadar onu seviyordu.

Rafe ağabeyiyle yengesinin arkasından kapıyı kilitledi. “Yarın sabah ilk iş güvenlik şirketini arayıp tüm eve alarm taktıracağım,” dedi.

“Zaten taktırmamış mıydın?” diye sordu Sara.

“Hayır. Sadece ana kapı ve girişlerde alarm var. Doğrusu, nadiren burada olduğum için alarm taktırmıştım. Suç oranı o kadar düşük ki, başka bir şey yapmama gerek yoktu.”

Sara yanağının iç kısmını ısırdı. Suçluluk duygusu içini kemirmeye başlamıştı. Yangın onu hedef aldıysa, ailesi için korku ve endişe kaynağı olmuş, üstüne üstlük standın mahvolmasıyla maddi zarara sebep olmuştu.

“Benim yüzümden güvenlik sistemine daha fazla para harcamanı istemiyorum. Daha önce böyle bir şeye ihtiyaç duymadıysan, şimdi de ihtiyacın yok.”

“Benimle tartışma. Bu gerekli. Buraya kendini güvende hissetmek için geldin, ve niyetim böyle olduğundan emin olmak. Ayrıca, daha iyi bir alarm sistemine yatırım yapmak hiçbir zaman para israfı değildir.” Rafe mutfağın ışığını söndürdükten sonra kanepeye gidip onun yanına oturdu. “Sorun ne?”

“Ailen için sorun yaratmak istemiyorum. Belki de şehre dönmeliyim.”

Tek kaşını kaldırdı. “Şehre geri dönersen, ben de seninle birlikte gelirim. Sonra evine ve apartmanın kapısına en gelişmiş alarm sistemini taktırırız ve bu da ev sahibini sinirlendirir. O halde? Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Pekâlâ, buradaki güvenlik sistemini güçlendirebilirsin.” Ama ne kadar karşı çıkarsa çıksın, bunu ona ödeyecekti.

Yüzünde memnun bir gülümseme belirdi.

Endişelendiğinde, mutlu olduğunda ve yakışıklı suratında memnun bir gülümseme olduğunda bile çekiciydi. Sara çok fena tutulduğunu düşündü.

“Dünya’dan Sara’ya?” Rafe yüzünün önünde elini sallıyordu.

“Özür dilerim, daldım,” dedi Sara kafasını sallayarak. “Ne diyorsun?”

“Şüphelilerin Biff ve Todd’un olduklarını düşünüp düşünmediğini sordum.”

Rafe’in bunu sorması Sara’yı hiç şaşırtmadı. Görür görmez onlardan nefret etmişti. Ayrıca, sürekli etrafında dolaşarak onu huzursuz etmeye başlamışlardı. “Tuhaf, ama onları çoktan eledim, çünkü pansiyona giriş yaparken rezervasyonlarını çok önceden yaptıklarını söylediler. Angel’a sorabiliriz, ama içimden bir ses yalan söylemediklerini söylüyor.”

“Evet, tuhaf olmaları onları suçlu yapmaz. Ama gözlerim o ikisinin üstünde olacak.”

Sara kafasını salladı. “Bence bu iyi bir fikir.”

“Angel’ın üzerine gitmediğin için teşekkür ederim. Bana kalırsa, Nick senden ipucu aldı,” dedi Rafe.

“Bana zarar vermek istememişti.”

“Şimdi neden burada yaşamanın zor olduğunu söylediğimi anlayabiliyor musun? Herkes başkalarının işine burnunu sokuyor. Angel için Bekar Günlükleri’ne senden bahsetmek, komşusuna söylemekten farksız bir şeydi.”

Bacaklarını altına toplayıp rahatça oturdu. “Aslında, bu hoş bir şey. Şehirde komşularımızı nadiren görebildiğimizi fark etmiyor musun? Büyük bir çaba sarf etmedikçe arkadaşlarımızı bile göremiyoruz! Buradaki insanlar birbirlerine değer veriyor.”

“Kendi işi yüzünden Angel’ın bencilce seni ele vermesine aldırıyor musun?” diye sordu Rafe.

“Beni incitmek için yapmış olsaydı, aldırırdım, ama burada saklandığımı bilmiyordu.” Angel, Rafe’in gözlerine baktı. “Sanırım, kendimi bazı şeylerin bir parçasıymış gibi hissettiğim bir yerde olma fikrinden hoşlanıyorum, anlarsın ya?”

“Ailemle birlikte vakit geçirmenden hoşlandığımı fark etmeme benziyor,” diye boğuk bir sesle itiraf etti.

Daha önce eski nişanlısından, onu kimseyle paylaşmak ya da ailesinin telaşına dahil etmek istememesinden bahsedişini hatırladı. Sara’yı ondan ayrı tutuyordu. Küçük topluluğa, bu sevecen aileye daha çok kapıldığını hissetti, bunun – ya da onların – ne anlama geldiğinden emin değildi.

“Yorgunum,” dedi en sonunda.

“Uzun bir gün oldu. Biraz uyusak iyi olacak.”

“Hemen gelirim,” dedi Sara, kendisini toplamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı varı.

Ve kendisine uzun süreli ilişkilerin ya da birine bağlanmanın ona göre olmadığını hatırlatması gerekiyordu. Ailesinden çok hoşlansa da, yakında yalnız hayatına geri dönecek olan bir ziyaretçiydi.

Bu düşünce, ona sandığı kadar rahatlık getirmedi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah parlak ve ısı ısı doğdu, ama festivale karamsar bir ruh hali hakimdi. Turta standındaki yangının kasten çıkarıldığı ve suçlunun henüz yakalanmadığı çok geçmeden tüm kasabaya yayılmıştı. Bazı ebeveynler çocuklarının evden çıkmalarına izin vermiyordu ve karnaval alanı bomboştu. Yanık tahta kokusunun hâlâ havada olması ve insanları uzak tutmak için alanın etrafına çekilen kırmızı bant işi daha da zorlaştırıyordu.

Sara, Rafe ile birlikte günü ailesine baharat standlarını işletmelerine yardım ederek geçirdi. Dizinin ağrısı nedeniyle günün büyük bir bölümünü standın arkasındaki bir taburede oturarak geçirmişti, adeta Morley'nin peşinden adam göndermesinden daha çok endişelenmesi gereken bir şeyi olduğuna dair bir hatırlatma gibiydi.

“Aklından neler geçiyor?” diye sordu Rafe onun yanına giderek.

Sara derin bir nefes verdi. “Dizim ağrıyor. Şimdiye kadar kedimi meşgul ettiğim için bunu düşünmeye fırsatım olmadı.” Çenesini ellerinin arasına yerleştirip içini çekti.

Rafe boş bir tabureye oturdu. Her zamanki gibi, ne

zaman konuşup ne zaman susması gerektiğini biliyordu ve şu an sessiz kalıp varlığıyla ona destek olmayı seçmişti. Ama hissetmeye başladığı gerginlik, Sara'nın göğsünü tırmalıyordu.

“Kariyerim olmadan, ne yaparım?” Bu düşünce dizini incittiğinden beri aklından hiç çıkmamıştı.

“Sen kariyerinden çok daha fazlasına sahip olan zeki bir kadınsın. Ne okumuştun?”

Sara üniversitedeki günlerini düşündü. “Cezai adalet ve sosyoloji.”

“İkisi de harika sıçrama tahtaları. Ayrıca insanlarla iletişimin çok iyi. Danışmanlık yapabilir, sosyal hizmet uzmanı olabilirsin... Sokaklar yerine departmanda çalışabilirsin.”

“Masa başı işi mi?” diye sordu Sara dehşete düşmüş bir şekilde.

Onun korku dolu sorusuna aldırış etmeyerek, “Bir sonraki doktor randevun ne zaman?” diye sordu Rafe. Kendisi de ikinci bir işle yetindiğini düşünemiyordu.

Sara omuzlarını silkti. “Şehre döndüğümde kararlaştıracamız. Ama vücudumu tanıyorum ve dizim olması gerektiği gibi iyileşmiyor. Hissedebiliyorum.” Sara şişen dizini ovuşturdu, geleceğinin hayal ettiği ya da planladığından çok daha farklı olacağını ona hatırlatıp duran bir şeydi.

Rafe kolunu ona dolayıp onu kendisine doğru çekti. “Zorunda olmadığın sürece paniklemene gerek yok,” diye öneride bulundu. “Korktuğunu biliyorum, ama aktif göreve dönemezsen bile, aynı ölçüde tatmin edici bir şey bulacağından eminim.”

“Rafe!” Vi Halası ayırt edilebilir sesiyle ona seslendi. Ellerini sallayarak onlara doğru koştu.

“Özür dilerim,” dedi Rafe.

Sara kafasını salladı. “Zaten söyleyebileceğim her şeyi söylemiştim.” Konuşmalarının bölünmesine sevinmişti.

Rafe ayağa kalktı, sonra elini uzatıp yerinden kalkması için Sara’ya yardımcı oldu. “Neler oluyor?” diye sordu halasına.

“Pirro çok tuhaf davranıyor. Çok sessizleşti, o hiç böyle değildir,” dedi Vi.

Rafe başını eğdi. “Aynı şeyi dün gece ben de fark ettim. Ama yangın onu çok üzmüş olmalı, sence de öyle değil mi?”

“Evet, ama bir süredir garip davranıyor. Ve şimdi durum daha kötü. Ailece bir araya gelmemiz gerekirken, mesafeli duruyor.” El çantasından bir mendil çıkarıp gürültülü bir şekilde burnunu sildi.

“Belki de yok yere canını sıkıyorsun,” dedi Sara. “Bana düşmez, farkındayım, ama hiç eşinle konuşmayı düşündün mü? Evli olmak hakkında hiçbir şey bilmem, ama ayrılıklar hakkında yeterince şey biliyorum ve sırlar her ilişki için zararlıdır.”

“İşte bu yüzden Rafe’den sorunun ne olduğunu çözmesini istedim!”

“Bunu ona sen de sorabilirsin.” Sara bir kez daha Rafe’in halasını ikna etmeye çalıştı.

“Yapamam! Ya beni aldatıyorsa? Sence böyle bir şeyi bana söyler mi? Aldatmıyorsa da, dürüstlüğünü sorgulayarak ilişkimize telafisi imkânsız bir şekilde zarar vermiş olurum. Öncelikle neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor,” dedi diğer kadın kendinden emin bir şekilde.

Rafe onun elini sıkıca tuttu. “Sana bu konuyu araştıracığımı söyledim, ama bana sakın olacağına dair söz vermemlisin. Bu şekilde telaşlanman senin için hiç de iyi değil.”

Vi gözyaşlarını tuttu. “Denerim.”

“Hayır, denemeyeceksin, bunu yapmanı istiyorum, yoksa sana yardım etmem. Tansiyonuna dikkat etmen gerektiğini biliyorsun,” dedi Rafe kibarca.

Sara gülümsemesini gizleyemiyordu. Rafe meraklı ve aşırı tepki gösteren ailesinden şikayet edip dursa da, aslında onları çok seviyor ve onlara fazlasıyla güveniyordu. Ve neden buradan uzakta yaşamayı tercih ettiğini Sara şimdi daha iyi anlıyordu. Kasabadayken, ihtiyaçları ne olursa olsun karşılıyordu, ama gruptan ayrılması da şarttı.

“Tamam, söz veriyorum.” Vi omuzlarını dikleştirdi. “Sakin olacağım ama sırf kontrolün sende olduğunu bildiğim için.” Derin bir nefes aldı. “Pekâlâ. Sakinim. Görüyor musun? Şimdi eve gidip sıcak bir banyo yapacağım. Ve sonra, Pirro eve döndüğünde belki onu yatağa girmeye ikna edebilirim,” dedi dalgın bir şekilde içini çekerek.

“Vi Hala!” Rafe abartılı bir şekilde ürperdi.

Ona aldırış etmeyen kadın mırıldanmaya devam etti.

Rafe sızlandı. “Yemin ediyorum, bazen beni içmeye sürüklüyor,” diye homurdandı.

Sara kahkaha attı. “Çok eksantrik. Umarım Pirro hakkında yanılıyordur.”

“Ben de öyle umuyorum. Sadakatsizlik kadar kötü bir şey yok.”

Sara elini uzatıp onun yanağına dokundu. “Angel bana babandan söz etti,” dedi kısık bir sesle. “Hem sen hem de ailen için çok zor olmalı.”

“Değildi.” Rafe açıklamaya çalışırken çenesindeki kasları seğirdi, aklına gelen hatıralardan nefret ettiği belliydi. “Annem gündüzleri bizim için güçlüymüş gibi davranır, ama geceleri kendinden geçinceye kadar ağlardı. Ondan

nefret etmek istedim,” dedi babasını kastederek. “Ama eve dönüp her şeyi yoluna koyunca, asla onun gibi olmayacağıma dair kendime söz verdim.”

Bu itirafın onun için ne kadar zor olduğunu bildiği için Sara elini tuttu.

“Haydi yürüyelim.” Onu ailesinin standından, meraklı gözlerden ve kulaklardan uzaklaştırdı. Hiç soru sormadı. Hazır olduğu zaman konuşmasını bekliyordu.

Anacaddede saatler önce arabasını park ettiği yere doğru yürüdüler. “Komik olan ne biliyor musun?” diye sordu Rafe en sonunda.

“Ne?”

“Vardiyamı değiştirip seninle ortak olmayı bırakmadan önce, neredeyse ben de onun izinden gidecektim.”

“Nasıl?”

“Nişanlıma seninle ihanet ederek.”

Sara ağzını açıp kapattı, bu sözleri onu şoke etmişti. Vücuduna gömülüyken ona nasıl baktığını hâlâ hatırlıyordu. Ona hissettirdiği duygulardan fazlasıyla sarsılmasının ardından şimdi de bu itirafla karşılaşmıştı. Ona karşı beslediği duygulara göre hareket etmemek için ortaklıklarını bozmuştu. Bu gerçek onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu.

Dudaklarını ıslattı. “Ama öpüşmemiş ya da aramızda bir elektrik olduğunu itiraf bile etmemiştik.”

“Ama bunun olmasını istiyorduk.” Rafe ona anlamlı bir bakış attı. “Birlikte çalışmaya devam etseydik, bunun olması an meselesiydi.”

Sara kafasını salladı, söyledikleriyle içindeki her şey isyan ediyordu. “Özür dilerim, sana katılmıyorum. Duygularımıza kapılarak hareket etmezdik.”

Rafe durup onunla yüzleşti. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü seni tanıyorum. Tanıdığım herkesten daha onurlu ve dürüstsün. Ve kendine söz geçirmeyi bilen birisin. Rehine arabulucusu olan biri zaten böyle olmalıdır.”

“Güven oyun için teşekkürler.” Rafe’in dudaklarına tatsız bir gülümseme yerleşti.

“Rica ederim. Şimdi, kendine karşı bu kadar acımasız olmaktan vazgeç,” dedi, konuyu değiştirip onu neşelen-dirmeye çalışarak.

“Öyle diyorsan.”

Sara başını ısıtan güneşin güçlü ışınlarına rağmen ürperdi.

Rafe’in arabasına binip şarap tatma gecesinden önce duş alıp üstlerini değiştirmek için eve gittiler. Düşünceli görünen Sara sessizliğini korudu. Bu adamı ve ona karşı hislerini artık farklı bir şekilde değerlendiriyordu. Tüm bunlarla mücadele edip edemeyeceği tamamen farklı bir konuydu.

Şarap tatma gecesi kasabadaki parklardan birinde yapılıyordu, arsayı her yıl düzenlenen bu etkinliği organize eden kişilerden biri olan varlıklı bir üzüm bağı sahibi bağışlamıştı. Katılımcıları nihayet saat sekizde güneş batana kadar sıcaktan koruması için alana çadırlar kurulmuştu. Finger Lakes bölgesinden yüzlerce şarap üreticisi şaraplarını sergiliyordu.

Kalabalığın arasında ilerlemeye çalıştıkları sırada Sara Rafe’in sıcak elinden tutuyordu. Evdeyken onunla samimi olmaktan kaçınmayı başarmıştı ve hâlâ savunması-

nı güçlendirmeye çalışıyordu. Daha önce hiçbir erkeğin karşısında kendisini bu kadar kırılgan hissetmemiştir, riskli olduğunu bilmesine rağmen Rafe ile böyle bir şeye kalkışmış olsa da, seksin bu tür karışıklıklara neden olacağı hiç aklına gelmemiştir. Arkasına bakmadan hayatına devam edebilmesiyle gurur duyan bir kadın için böyle bir şey söz konusu olamazdı.

Üstelik konsantre olması gereken duygusal bağılıklardan daha önemli şeyler vardı. Şimdiye dek ne o ne de Rafe sıra dışı bir şey fark etmişlerdi. Onu takip eden tuhaf biri yoktu, sadece etrafta toplanan bir sürü yabancı insan vardı.

“Hayal mi görüyorum yoksa dün geceye göre iki kat daha fazla insan mı var?” diye sordu Sara.

“Hayal görmüyorsun. Hafta sonuna doğru daha da kötü olacak. Cuma günü öğleden sonra, işinden izin alabilen insanlar açılış kutlamaları için buraya akın ederler. Cuma gecesi işi olan insanlar erkenden ayrılır ve cumartesi günü ortalık yine kalabalıklaşır,” diye açıkladı Rafe.

Sara vücutların arasından başarısızca tek tek standlarda neler olduğunu görmeye çalıştı. Faydasız olduğunu fark edince, vazgeçti. “Şarap uzmanı değilimdir ama bu kadar kalabalık bir yerde nasıl şarapların tatlarını karşılaştırabiliyorsunuz?”

“Karşılaştırmıyoruz. Bekle.” Rafe insanları iterek beyaz şarap dolu plastik bir bardakla geri döndü. “Festival ilk başladığında, şarap tatma ve kıyaslamadan ibaretti. Son yıllarda, amaç içip eğlenmeye dönüştü.”

Sara kahkaha attı. “Bana uyar.” Plastik bardağını havaya kaldırdı.

“Bana da. Roma'dayken...” Rafe bardağını kaldırdı.

“Neyin şerefine...” Sözü yarıda kaldı, görünüşe bakılırsa afallamıştı.

“Faydalı dostların şerefine,” dedi Sara ve bardağını onunkine dokundurdu, yüksek sesle dile getirerek birbirleri için ne ifade ettiklerini kesinleştirmişti.

Nişanlıyken ona karşı hissettiklerini itiraf etmesi ve içindeyken ona bakış tarzından öylesine etkilenmişti, ona hissettirdiği güçlü duygulardan o kadar korkmuştu ki, kendisini korumak zorundaydı.

Rafe şaşkınlıkla ona baktı. İçtenlikle bakan gözleri buz gibiydi. “Hatırlattığın için teşekkürler.” Omuzlarını dikleştirdi ve etrafına duygusal bir duvar ördü.

İsteddiği, ihtiyaç duyduğu şey buydu, yine de aralarına giren ani soğukluk onu daha önce sarsan duygulardan daha çok korkutmuştu. “Rafe...”

“Çadırın arkasında bir DJ var. Gidip müzik dinleyelim,” dedi Rafe, sonra ellerini çırpıp kalabalığın ve çadırların arkasından çıktı.

Açık alana yaklaştıkça, müziğin sesi yükseliyordu, Sara gençlere yönelik, ortamın hareketli olmasını sağlayan Top 100 listesinden şarkılar olduğunu düşündü. Rafe yanında olsa da, artık aralarında hiç sıcaklık yoktu, birlikte keyifli vakit geçirmiyorlardı.

Bencilce konuşup korkularına yenik düşerek kaldırdığı kadehle her şeyi mahvetmişti.

Sara kendisini kandırmıyordu. Baş komisere onun güvende olmasını sağlayacağına söz vermemiş olsaydı, Rafe çoktan yanında ayrılıp onu yalnız bırakırdı. Ama o güvenilir ve onurlu bir adamdı. Ve kendisi gibi bağlanmaktan korkan bir kadından çok daha iyisini hak ediyordu.

Sonraki saat birçok kişiyle tanışıp insanların ürünlerinin

tadına bakmalarını isteyen bir sürü dağıtımcının arasında dolaşarak geçmişti. Sara, Rafe ile hiç baş başa kalmamıştı, Rafe arkadaşları ve komşularıyla sohbet ederek – ve onu şehirden kasabayı ziyaret etmeye gelen eski ortağı olarak tanıtarak – meşgul olmayı tercih ediyordu.

Arkadaşı olarak bile değil.

Yüreği ağzındaydı, kendisinin sebep olduğu bu acı ne-redeyse onu yutacaktı. Sara ilgisizliğine artık dayanamaya-cağını düşündüğü sırada, mikrofona bir şeyler söylemeye başlayan DJ kalabalığın dikkatini çekti. –

“Artık partiyi başlatmak istiyorum! Dans pistinde daha fazla insan görmek istiyorum, Kartopu dediğimde, ne yap-manız gerektiğini biliyorsunuz!” Müziğin temposunun artmasıyla insanlar hemen eşleşip dans etmeye başladılar.

Rafe Sara’yı yakaladı, yanından ayrılmayacağına dair verdiği sözü tutuyordu. Elinden tutup zorunlu dansı eder-ken, dizine özen göstererek tempoyu yavaş tutuyordu.

İlk kez onunla yalnız kalma şansı edinmişti, ondan özür dilemek ya da en azından az önce söylediği düşüncesiz sözleri açıklamak istese de, söyleyecek söz bulamıyordu. Birdenbire onun için ne ifade ettiğini açıklamaya kalka-mazdı, öte yandan ona karşı daha fazla duygu beslemesine de izin vermezdi.

Bunun yerine, “Kartopu ne?” diye sordu. Özür dileme kısmına yavaş yavaş gelecekti.

Rafe’in içinden konuşmak gelmiyordu, ama hisleriyle ilgili bir tartışmaya girmektense bunun ne tür bir dans ol-duğundan bahsetmek çok daha iyiydi.

“Her birkaç dakikada bir DJ *Kartopu* dediğinde, müzik herkesin eş değıştirmesi için bir süre durur.” Bu da Sara’yı

buradan uzaklaştırma vaktinin geldiği anlamına geliyordu.

Onunla birlikte yaptıkları her şeyin *Faydalı dostlar* olduklarını hatırlattığı evde yalnız kalmak için can atmıyordu. Şimdi bile, kelimeler içini acıtıyordu.

Aslında sözlerinin onu şaşırtmaması gerekirdi. Sevişirken bile, Sara'nın aralarında seksten daha fazlasının olduğunu hissettiği anı fark etmişti. Bakışlarının birbirine kenetlenip aralarında daha fazla şeyin geçtiği o saniye, Sara panikleyerek geri çekilmeye çalışmıştı, ama o anda bile onunla *sevişmesini* istemişti.

Ve Rafe onunla sevişmişti.

Ardından, düşüncelerinin sadece ileriye dönük olmasına izin vermişti, ama sözleri adeta başından aşağıya dökülen bir kova soğuk su gibiydi. Kendisini daha fazla kaptırmadan onu gerçeğe döndürdüğü için ona teşekkür etmeliydi.

“Kartopu!” diye bağırды DJ.

Lanet olsun. Sara'nın elini bırakmamaya çalışsa da, kardeşinin hemen araya girmesiyle eş değiştirerek Angel'la dans etmekten başka şansı kalmayan Rafe uzaktan Sara'yı kollamaya devam etti.

“O-oh. Birini öldürmek ister gibi bir halin var,” dedi Angel.

Rafe kaşlarını çatı. “Özür dilerim. Sadece artık buradan gitme vaktinin geldiğini düşünüyordum. Kalabalık dayanılmayacak gibi olmaya başladı.”

“Onun için endişelendiğin için seni suçlamıyorum. Rafe, Bekar Günlükleri yazarına onu nerede bulacaklarını söylediğim için gerçekten çok üzgünüm.”

“Biliyorum. Ona bilerek zarar vermezsin.”

“Teşekkürler.” Ona gülümsedi. “Sara sana sahip olduğun için çok şanslı. Umarım sen de sahip olduğun şeyin kıymetini bilir ve onun elinden kaçırmazsın,” dedi Angel.

Baldızının söyledikleri karşısında şaşırın Rafe kafasını salladı. Eşinden ayrılan Angel, ilişkiler konusunda sert ve gerçekçi olmak için her türlü hakka sahip olmasına rağmen, hâlâ romantizme ve sonsuzluğa inanıyordu.

Sara’nın aksine.

“Git ve Nick’in arasına gir,” diye önerdi Angel.

“Birazdan. Siz iyi misiniz?” İkisi de Nick’i kastettiğini biliyorlardı.

“İşler yolunda gidiyor gibi, ama acele etmemekten yanayım.” Tempoya ayak uydururlarken gülümsedi.

“Kartopu!”

“Görüşürüz!” dedi Angel ve uzaklaştı.

Rafe Angel’ı misafirlerinden birinin kaptığını fark etti, diğeri de Sara’yı yakalamadan önce ona ulaşmayı hedefliyordu. Ama Rafe’i ele geçiren lisedeyken çıktığı eski kız arkadaşı, uzun zamandır konuşmadıkları için davranışlarına anlam verip onu serbest bırakmayı reddetti.

“Kartopu!”

Sara’yı bulmak için etrafına bakınırken, kasabalılardan biriyle birlikte olduğunu gördü. DJ araya girene kadar Joy adında bir kadın birkaç dakikalığına onu oyaladı.

“Kartopu!”

Sara’yı görmek için tekrar etrafına bakınan Rafe’in görüş alanını birçok çift kapatıyordu. Korkuya kapılmıştı, sıranın kendisine gelmesini bekleyen başka bir kadından kaçmayı başarıp yaşlı ve genç çiftleri, tanıdığı ve tanımadığı birçok insanı iterek çimenlerle kaplı dans pistinde Sara’yı aramaya

başladı. Yerini saptaması saatler sürmüş gibi hissediyordu, ve onu bulduğunda dans eşiyle birlikte değildi.

Rengi solmuş ve çıldırmış gibi görünüyordu, ürkek bir şekilde etrafına bakınarak onu arıyordu. “Sara! Burada-yım!”

Dönüp onu baktığında, Rafe hemen bir sorun olduğunu anladı. “Ne oldu?”

“Seni değil, *onu* arıyorum!”

“Kimi?”

Arkasına doğru bakmaya çalışıyordu. Rafe onu omuzlarından yakaladı. “Dur biraz. Sakinleş ve konuş benimle.”

Sara kafasını salladı. “Nick’le dans ediyordum. Sonra tanımadığım, ama büyükbabam olabilecek kadar sevimli bir adam, sonra Biff ve başka bir adam...” Gözlerini kıstı. “Genç, koyu renk saçlı, beyaz tişörtlü, kirli sakallı.”

“Buradaki adamların yarısı bu tarife uyuyor.”

“Çok çabuk oldu. Gecenin en hızlı dansıydı. Söyledikleri dışında gayet sıradandı. *Her an, her yerde. Sana söylemiştim.*” Kafasını salladı. “Evimin önüne bırakılan notta da böyle yazıyordu. *Seni her an, her yerde ele geçirebiliriz.*”

“Hemen buradan gidiyoruz,” dedi Rafe.

Sara karşı çıkmadı.

Kişisel problemleri asıl tehlikenin gölgesinde kalmıştı. Kartopu dansı ve eş değiştirme oyunu Rafe ile birlikte olmanın yoğunluğuna güzel bir mola olmuş, hatta bir anlığına Sara tehlike faktörünü aklının bir köşesine atmıştı. Ta ki yabancı kulağına fısıldayana dek.

Hatırladıkça tüyleri ürperiyordu.

Çatıdaki krizin ardından olduğu gibi, başka birinin güvenliğinden sorumlu bir polis olmanın doğrudan tehdit edilen kişi olmaktan çok daha farklı olduğunu anladı. Kovalamacanın heyecanı azaldıktan sonra, kalabalığın arasında adamı kaybedip korkmaya başlamıştı, ama şimdi Rafe'in evindeydi, kızgın değil; öfkeliydi.

Pijamalarını giyip yatağa girdi. Rafe'in yatak odasından mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordu. Kendi odasında mı yoksa ona kızgın olduğu için ofiste mi yatacağını merak etti. Geceyi diğer odada geçirmeyi isterse onu suçlayamazdı, ama duygularını bir yana bırakıp, en azından ona arkadaşlık etmek amacıyla yanına gelmesi daha çok hoşuna giderdi. Büyük yatak onsuz soğuk ve yalnızdı.

Komodinin üzerindeki gece lambasını söndürmek için döndüğünde kapının tıklatıldığını duydu.

Tekrar dönüp ışığı yaktı. "İçeri gel."

Rafe odaya girdi. "Polise haber vermeden önce seni kontrol etmek istedim."

"İyiyim," dedi Sara.

Düğmelerini açık pantolonu ve rengi solmuş tişörtüyle darmadağın ve çekici haline bakınca, hiç de iyi sayılmazdı. Ona ihtiyaç duyuyor, ona sarılmasını istiyordu.

Yanağının içini ısırdı. "Daha önce söylediklerim yüzünden gerçekten de diğer odada mı yatacaksın?"

"Faydalı dostluklar senin hayat tarzına uyabilir, ama ben anlamsız seksten yana değilim ve sırf kendini iyi hissetmen için aksini iddia edemem. O nedenle, evet, diğer odada yatacağım," dedi Rafe soğuk bir şekilde gözlerine bakarak.

Sara'nın onu bu kadar iyi tanıyor olması çok kötüydü.

Rafe göstermeye çalıştığı kadar sakın değildi. Gözlerinde alevler yanıyor, öfkesi tutkusuyla savaşıyordu.

Onu istiyordu. Ve bu yüzden kendisinden nefret ediyordu.

“Hiçbir beklenti olmayacağı konusunda anlaşmıştık,” dedi, sözleri kendi kulağına bile zayıf ve acınası geliyordu.

Rafe kafasını salladı. “Birbirimizi istemek dışında hiçbir konuda anlaşmadık.” Duygularını işin dışında tutacağını hiçbir zaman söylememiştir.

Böyle bir şeye kalkışmanın imkânsız bir teklif olacağını biliyordu.

Üzerinde tercih ettiği ufak tefek, incecik pijamalarından biriyle kocaman yatağında tek başına otururken yumuşak ve kırılgan görünüyordu. Ama Rafe aptal değildi. Bu kadının kalbi çeliktendi ve aralarında geçen her şeyi inkâr etme yetisine sahipti.

Ama önemi yoktu. Şimdi bile, içinden öfkesinden onu sarsmak gelse de, ona karşı koymakta zorlanıyordu.

“Güvenlik şirketi pazartesi günü erkenden gelip sistemi geliştirecek. Ama en azından şimdilik alarm çalışır durumda, o yüzden rahatça uyuyabilirsiniz,” dedi konuyu değiştirerek.

“Bu gece olanlar ve ne yapacağımız hakkında konuşmalıyız.”

“Yarın tüm gün bizim. Yangın ve bu gece aldığın uyarıdan sonra, yarın festivale dönmemiz mümkün değil. Tüm ziyaretçiler kasabayı terk edip her şey normale dönene kadar beklemeliyiz. Böylece buraya ait olmayan kişileri sap-tayabiliriz.”

Sara kafasını salladı. “Haklısın. Öyleyse planımız bu.”

“Sanırım, öyle.” Rafe kapının tokmağını kavradı.

Sara yatağa girip ona hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yapmasına izin vermek gibi aptalca bir şey yapmadan gitse iyi olacaktı.

“İyi geceler, Sara.”

Sara yalvarırcasına sessiz bir bakış attı.

Arkasını dönüp uzaklaşmak Rafe’in neredeyse tüm enerjisine mal olmuştu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pazar sabahı erkenden Sara'nın sesi Rafe'in odasından çıkmasına neden oldu. Önceki gece, şu an düşünmek bile istemediği sebeplerden dolayı sağa sola dönmekten doğru düzgün uyuyamamıştı. Kahveye ihtiyacı olduğu için mutfağa yöneldi ve onu üzerinde beyaz kot pantolonu, mor renkli bol askılı bluzuyla tamamen giyinik bir halde sandalyelerden birinde otururken buldu.

Telefon kulağındaydı.

Tezgâhta yeni hazırlanmış bir demlik kahve olduğundan Rafe'in kahve yapmasına gerek kalmamıştı. İçine dolan belli belirsiz, sıcak duyguyu acımasızca bastırdı. Sara buraya ait değildi. Kendi evindeymiş gibi davranıp buranın tadını çıkarmıyordu; onun sadece korunmaya ihtiyacı vardı, ve Rafe ona kalabileceği bir yer sunmuştu. Hepsi bu.

Kendisine bir fincan kahve doldurup şeker ya da krema koymadı, masaya oturmadan önce kafeinin sert etkisine ihtiyacı vardı.

“İyiyim. Günlük yazarı bu kez ne yazmış?” Sara hattın diğer ucundaki her kimse ona sordu. “Yavaş yavaş söyle.”

Kendisine verilen yanıtı dinlerken gözleri büyüdü ve ağzını kocaman açtı. “Kesinlikle doğru değil! Bu özel hayata saygısızlık.” İçini çekip bir süre bekledi. “Hayır, haklısın. Kontrol edemediğim bir şey yüzünden kendimi hırpalayamam.”

Rafe kahvesinden büyük bir yudum aldı. En azından kahveyi sevdiği gibi sert hazırlamıştı.

“Seni ararım. Görüşürüz, baba.” Telefonu kapatıp ona döndü. “Babam,” dedi gereksizce.

“Evde her şey yolunda mı?”

Sara kafasını salladı, çekingen bir şekilde ona bakarak görünüşe bakılırsa bu sabahki ruh halini anlamaya çalışıyordu.

İçinden duygularını ele vermek gelmiyordu. “Seni bu kadar üzen şey ne?”

“Gizli randevumuzu ört bas etmek için festivali kullanmamızın ne kadar akıllıca olduğunu yazmış,” dedi

Rafe gözlerini kıstı. “Ve? Ne kadar sinirlendiğine bakılırsa bundan daha fazlası olmalı.”

Sara içini çekti. “Pekâlâ.” Yerinden kalkıp lavaboya giderek kahve fincanını yıkadı. “Günlük yazarı, dans gecesi olanlara bakılırsa aşkı bulduğumuzu ve aynı şeyi arayan herkese New York’un taşra havasını önerdiğini yazmış.” Çeşmeyi sertçe kapatıp ellerini kurulardı, konuşurken ona bakmaktan kaçınıyordu.

“Sanırım günlük yazarı her şeyi bilmiyor,” dedi Rafe ve ilgisizce kahrkaha attı.

“Sanırım danstaki insanlardan biri bizi ona rapor etti.” Alaycı yorumuna aldırış etmedi.

“Muhtemelen. Angel’in aynı şeyi tekrar yapmış olabileceğini hiç sanmıyorum.”

Sara kafasını salladı. “Katılıyorum. Babam yeni yazılar yazarsa bana haber vereceğini söyledi.”

“Güzel.”

Sessizlik çöktü.

Normalde paylaştıkları rahat, huzur dolu sessizlik değil, tuhaf ve gergin bir sessizlikti.

Kasabanın boşalıp buraya ait olmayan birini saptayabileceğini bilerek dışarı çıkmalarına en az yirmi dört saat vardı ve Rafe ortam böylesine bir gerginken eve tıkılıp kalmaya dayanamıyordu.

“Baban nasıl biri?” diye sordu, telefonda konuştuğu adamı merak etmişti. Bekar babası onu yetiştirirken bağlanmaktan korkan biri olup çıkmıştı.

Onun zararsız sorusu üzerine Sara’nın omuzları gevşedi ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “İri yarı ve sert, dışarıdan tipik kıdemli, sakın bana bulaşma mesajı veren bir polis gibidir. Ama aslında yufka yürekli bir tekidir.”

İyi bir ilişkileri olduğu belliydi. “Annen sizi terk ettikten sonra seni onun büyüttüğünü söylemiştin?”

Masadaki sandalyelerden birine oturdu Sara. “Evet. Evdeki bitmek bilmeyen bağış ve kavgaların yerini sessizlik aldı. Babam fazla konuşmaz, ama söylemek istediği bir şey olduğunda, genelde önemlidir.” Dirseklerini masaya koyup düşüncelerini toplamaya çalışırken rahatladı. “Sanırım bana sessizliğin değerini o öğretti,” dedi.

“Bir polis için önemli bir özelliktir.”

Kafasını salladı. “Elbette, ben tam tersiydim. Durmaksızın hemen her konuda konuşurdum. Okuldan eve döndüğümde ona günümün nasıl geçtiğini, ödevlerimden kız ve erkek meselelerine kadar her şeyi anlatırdım. Anlattık-

larıma dikkat etmezse onu yakaladığımı çok geçmeden anlamıştı.” Kahkaha attı. “En sonunda, birbirimizi dengelemeyi başardık.” Boşluğa bakarak düşünüp hatırlamaya çalışıyordu.

Daha fazlasını duymak istediği için verdiği ipuçlarını değerlendirerek sessiz kaldı.

“Annem gittikten sonra babamın üzgün olacağını sanmıştım, ama öyle değildi. Aksine daha mutluydu, ve kabuğunu kırmıştı. Sanırım, o halini görünce, yalnızlığı mutlu olmakla özdeşleştirdim.” Gözlerini kırpıştırıp ona döndü, sanki çok fazla şey açığa vurmuş gibi ürkekçe bakıyordu.

Rafe ise daha fazlasını duymak istiyordu. “Peki ya ilişkiler? Baban başkalarıyla görüşüyor muydu?”

Kafasını salladı. “Biriyle görüşmeye başlamıştı, bir süre onun ismini duydum, sonra ondan bahsetmeyi bıraktı. Sorduğumda, kendi yoluna devam etmesinin vaktinin geldiğini söylerdi.” Her şey bu kadar basit olabilirmiş gibi omuzlarını silktiler. “Eninde sonunda başka birini bulur ve her şey aynı rotayı takip ederdi. Birlikte olduğu kadınlar hiçbir zaman benim hayatıma dahil olmadılar, gündelik hayatımızda tek bir iz bile bırakmadılar. Bu bana bir polis için ideal bir yaşam tarzı gibi görünüyordu.”

Rafe’e ise son derece yalnız bir hayat gibi geliyordu. Samimiyete ya da duygulara izin vermeyip, çok fazla yakınlıklaştırmadan önce o kişiden uzaklaşmak.

Derinlere inip onunla anılarını paylaşırken Rafe’e umduğundan daha fazla iç gözü sundu. Artık Sara’nın evlilik ve ilişkiler hakkındaki görüşlerinin nasıl oluştuğunu anlayabiliyordu. Çocukluk deneyimlerine göre evlilik perişanlık demekti, o yüzden kısa ve hoş ilişkiler yeterliydi.

Aralarındaki ilişkiyi basit tutmak istediği, ona karşı bir

şeyler hissetmeye başlayınca panikleyip etrafına duvar ördüğü için artık onu suçlayamazdı. Ama onu vazgeçirmek yerine, Sara'nın bir şeyler hissetmesi Rafe'e umut veriyordu. New York'ta olsalardı, her şeyi anında kesip kendi evine ve yalnız hayatına geri dönerdi. Ama tehdit kaybolup mahkemede tanıklık etme vakti gelene dek buraya takılıp kalmıştı. Bu da kaçıp duygularını saklayabileceği hiçbir yer olmadığı anlamına geliyordu.

Rafe'in ona ulaşmak için tek şansı vardı. Gitme vakti gelene dek ona bazı şeyleri tekrar tekrar hissettirmesi gerekiyordu.

Ve sonra, New York'taki evine döndüğünde, yalnızlığın koşarak kollarına dönmesine neden olması için dua etmek zorunda olacaktı.

İyi şanslar, dedi alaycı bir şekilde.

Rafe burada birçok saati tek başına, kulübenin huzurunun ve sessizliğinin tadını çıkararak geçirmişti. Ama Sara'nın varlığı sayesinde bu pazar hayatının en uzun günüydü. Bacaklarına ince bir battaniye örtüp kanepeye kıvrılarak sessizce kitabını okuyordu. Dikkatini dağıtmaması gerekiyordu, ama nedense dağıtıyordu.

Duş almıştı ve Sara ve şampuanı karışımı gibi kokuyordu; her nefes alışında onun daha çok farkına varıyordu. Yatış pozisyonunu her değiştirdiğinde, Rafe okumaya çalıştığı gazeteden gözlerini ayırıp ona bakıyordu. Sonra da pencereden süzülen ışığın sarı saçlarına vuruşuna dalıyor, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdiğini ve elbette onu yatağa götürdüğünü hayal ediyordu.

Telefon çalıp annesi pazar günü akşam yemeğinde on-

ları beklediğini hatırlatınca, bu zorunluluk ona neredeyse rahatlık getirmişti.

“Sara ile konuşayım sonra sana dönerim,” dedikten sonra, annesi Sara’nın onun ailesiyle birlikte neden yemek yemek isteyeceğine dair birçok sebep sıralamadan telefonu kapattı Rafe.

Çünkü annesi muhtemelen haklı olacaktı. Sara’nın ailesinden hoşlanması kibarlıktan baskındı. Şaşırtıcı bir şekilde ona zaman tanıyıp oğullarıyla olan ilişkisini sorgulamayan annesi ve babasından, önceki gün festivalde onu sohbet ederken gördüğü kız kardeşlerine kadar herkesten hoşlanmıştı. Geniş ailesini ilginç bulmasının bir yabancı için kolay olduğunu düşündü. Gerçi, onlardan eskisi kadar rahatsız olmadığını itiraf etmeliydi.

İnsan yaşlandıkça daha anlayışlı oluyor, diye içinden geçirdi.

Kitabını kucağına koyup, “Benimle ne konuşacaksın?” diye sordu Sara.

“Annem aradı ve bizi akşam yemeğine davet etti.”

Birden Sara’nın gözleri ışıldadı. “Ah, gitmeyi çok isterim. Sence güvenli olur mu?”

“Peşindeki her kimse tanıklık etmeni istemiyor. Herkesi tanıdığımız bir aile yemeğine gitmenin sorun olacağını sanmam.”

Kafasını salladı. “Katılıyorum. Peki, yanımda ne götürebilirim?”

“Kendini. Annem herhangi bir şey götürmeni beklemez.”

Sara battaniyeyi bacaklarının üstünden çekip ayağa kalktı. Rafe onun şort giydiğini fark etmemişti.

Kısa şort. Paçaları kesilmiş, püsküllü, becer beni diyen şortlardan.

Yapmak istediği de zaten buydu.

“En son davetsiz çıkıp geldikten sonra, bu kez ona bir şey götürmek istiyorum. Mutfak dolaplarını karıştırmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu.

“Keyfine bak. Ne arıyorsun?”

“Kek yapabileceğim basit malzemeler,” dedi Sara çoktan dolapları kurcalamaya, un ve şekeri çıkarıp dolaptan süt ve yumurta almaya koyulmuştu. “İhtiyacım olan her şey var.” Şaşırmış görünüyordu.

“Annem burada her şeyin olduğundan emin olur, ve eğer ona geleceğimi söylersem, kolay bozulan şeyleri de getirir.”

“Çok şanslısın!”

Başka bir dolabın kapağını açıp kapattı, sonra bu işlemi birkaç kez daha tekrarladı, aradığı şeyi bulamadığı görülüyordu.

“Ne arıyorsun?”

“Kek kalıbına ihtiyacım var,” diye omzunun üstünden seslendi.

Rafe tek kaşını kaldırdı. “Hımm...Şu tür tek kullanımlık kalıplarım var.” Yüksek dolaplardan birini açıp dışarıda barbekü yaparken bifteği marine ettiği alüminyum kaplardan çıkardı.

“Bu işime yarar. Teşekkürler.”

Daha önce dikkatini dağıttığını sanıyorsa, daha önce bunu yüzlerce kez yapmış gibi mırıldanarak ve kendisini evindeymiş gibi hissederek mutfağında kek pişirmeyi birtirdiğinde, Rafe neredeyse aklını kaçırmak üzereydi.

“Angel’a turta yaparken yardım ettiğini biliyorum, ama kendi başınayken de yemek pişirdiğini bilmiyordum.”

Şakacı bir şekilde ona baktı. “Hakkımda bilmediğin çok şey var. Babam mutfakta iyi değildi, o yüzden yemek yapmayı ben devraldım. Ve doğum günü pastası almayı nadiren hatırladığı için kendim pişirirdim, zamanla gelenek haline geldi. Elbette, bu kek şekerlemeyle kaplı olmayacak.”

Ellerini beline koyup fırındaki keke kaşlarını çatarak baktı. “Tabi onlara giderken marketten şekerleme almazsak.”

Rafe kafasını sallayıp kakhaha attı. “Sorun değil.”

“Güzel. Teşekkürler.” Dikkatini Rafe’in varlığından başka yöne çekmek için Sara dönüp mutfağı toplamaya başladı.

Saatlerce başarısızca okumaya çalıştığı, hiçbir şey hatırlamadığını fark edince başladığı yere döndüğü kitabın aksine, kek pişirmek ilham verici bir fikirdi ve onu meşgul etmişti. Tek sebebi Rafe’in onunla birlikte aynı odada olmasıydı, huzursuz bir şekilde dolaşıyor ya da gazete okur gibi yaparken bakmadığını sandığı sırada onu izliyordu.

Bu sabahki sohbetlerinden bu yana, ruh hali değişmişti. Artık kızgın değildi, daha çok düşünceli görünüyordu. Sanki Sara’yı ona açıklayan bir şey arıyormuş gibiydi.

O bile kendisini anlayamıyordu. Rafe’den onu anlamasını nasıl bekleyebilirdi ki?

Kek pişirirken kullandığı aletleri yıkayıp bulaşık makinesine koydu ve sonra tezgâhı temizledi. Kekin yarım saate daha ihtiyacı vardı, hatırlatması için zamanlayıcıyı ayarladı.

Neredeyse bitmişti, memnun bir şekilde nefesini verdi. Dönüp Rafe’i karşısında bulunca şaşırdı.

Kendi soluma mesafesinde duruyordu.

Bakışları derin ve yoğundu, yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Sara.

“Her şey. Sen, ben, aynı evde, aynı odada olup birbirimize bakmıyormuş gibi yapmamız. Birbirimizi istemiyormuş gibi yapmamız.”

Sara’nın ağzı kurudu. “Ah.”

“Kesinlikle.”

“Geri çekilen ben değildim,” diye ona hatırlattı.

Rafe kaşlarını çatı. “Fiziksel olarak geri çekilmemiş olabilirsin, ama kadeh kaldırırken söylediklerin yüzünden kendimizi frenledik.”

Bir şey söylemek üzereyken vazgeçti. Gerçeğe karşı çıkmazdı. Ama ondan verebileceğinden daha fazlasını istiyordu.

“Bir fikir sunmak istiyorum.” Burnuna dokundu. “Un vardı,” dedi parmağını havaya kaldırarak.

Sara dokunuşuyla ürperdi, göğüsleri ağırlaşp uçları sertleşti. “Fikrin neydi?” diye sormayı başardı.

“Her şey eskisi gibi olsun ve aramızı bozacak tartışmalardan kaçınalım.”

“Hımm. Bunu duymayı beklemiyordu. Hiçbir tartışmaya girmeksizin seks anlamına geliyordu. Böyle başlamışlardı ve bundan çok keyif alıyordu, ama faydalı dostluklar sözcükleri ağzından çıktığından beri kanında yumruğundan daha büyük bir düğüm vardı. Ve şimdi, isteğine uyacağını söyleyen oydu, içinden ağlamak geliyordu.

Sonra onu öptü, ve Sara sadece onu istedi.

Öpücük mutfakta başlamıştı, orada bitmesi umurunda bile değildi. Kollarını boynuna dolayıp onu kendisine doğru çekti. Ağzını açtı ve dilini iyice derine sokan Rafe, dizleri titreyene dek daireler çizdi. Elinden tutup onu kanepeye götürdü. O sırada ikisi de kıyafetlerinden kurtuldular.

Rafe sırt üstü uzanıp onu üzerine çekti, çok geçmeden içine girmişti, vücudunun derinliklerine doğru kayıyordu. Onunla tamamen birleştiğini hisseden Sara nefesini tuttu. Kalçalarının her hareketi, her darbesiyle daha derine girip onu doruklara taşıyordu, doyuma ulaşmasına sadece birkaç dakika kalmıştı.

Sonra yavaşladı durmaksızın onu öpmeye başladı, ağzına odaklanıp vücudunun saniyeler önce ona yaptığını diliyle taklit ederek onunla sevişti. Vücudu tetikte ve patlamaya hazırdı, şimdi gerginlik dinmişti, ama belli belirsiz ve güzelce varlığını korurken tekrar başlamasını bekliyordu.

Rafe ellerini ikisinin arasına sokup göğüslerini tutarak avuçlarının içiyle göğüs uçlarına masaj yapmaya başladı.

Sara inliyordu. Sürtünme hissi o kadar güzeldi ki, daha fazla birleşmeye çalışarak kalçalarıyla daireler çiziyordu. Daha sert hamleler yapmasını istiyordu. İçinde zonkladığını hissetmeye ve doyuma ulaşmaya ihtiyacı vardı.

Bir eliyle saçlarından diğer eliyle sırtından tutup devam etti. Gittikçe daha hızlı ve sert bir şekilde içine girerek onu yükseklerle uçurup kendinden geçiriyordu.

Rafe doyuma ulaştığı anı anladı, durması için Sara onu bıraktı, düşünemeyecek ve duyamayacak hale gelene kadar kalçalarını onun vücuduna doğru hareket ettirdi, içine geldiğinde tek hissettiği ona dokunan teniydi.

Rafe onun altında kanepeye yığıldığını ya da Sara'nın

onun üzerine düştüğünü zar zor hatırlıyordu. Akli başına gelirken, Sara'nın kesik kesik nefes alışları kulağına müzik gibi geliyordu.

"Ağır olmalıyım," dedi en sonunda Sara.

"Bilemem. Hiçbir şey hissetmiyorum."

Üzerinden kalkınca Rafe kahkaha atıp onu yakalamaya çalıştı ama elinden kaçırdı. "Şaka yapıyordum. Gel buraya."

Kafasını salladı. "Duşa gidiyorum. Sonra da annelerdeki akşam yemeği için hazırlanmalıyım."

"Hemen gelirim." Rafe elini başının üstüne koyup inledi.

Sara ile problemlerini çözdüğünü düşündüğü her an, kendisini daha derine saplanmış buluyordu. Çünkü bu sadece seksten ibaret değildi. Çünkü onu seviyordu.

Bu gerçek sinsice ona yaklaşmamıştı ve buna hiç şaşırmamıştı. Ona karşı hislerinin tohumları çok uzun zaman önce, ortak oldukları günlerde atılmıştı. O zamandan bu yana yavaş yavaş da olsa hep artmıştı. Kış uykusuna yattığı zamanlar da olmuştu, ama hiç kaybolmamıştı.

Ancak ne yazık ki, bu hislerin nereye gideceği kendi kontrolünde değildi.

Görünüşe bakılırsa, Rafe'in ailesinin evinde akşam yemekleri büyük bir etkinlikti. Yemeğe katılmak isteyen her aile üyesine kapıları açıktı. Bu akşamki grup Pirro, Vi Hala ve herkesi şaşırtan Nick ve Angel'dan oluşuyordu. Herkes onları bir arada görmekten sevinç duyuyordu ve aralarında sorun çıkmasından korktukları için kimse onlara soru sormaya yanaşmıyordu.

Sara'nın ev yapımı keki çok başarılı olmuştı. Herkes kahvelerini ve tatlılarını bitirdikten sonra, sohbet etmek için gruplar halinde farklı odalarda toplandılar.

Sara neler olup bittiğini konuşmak için Angel'ı bir kenara çekti. Bekar Günlükleri meselesi yüzünden ona kızgın olmadığını söyleyerek başladı.

O sırada Toni mutfağa girdi, at kuyruğu yürüyüşüyle uyumlu bir şekilde sallanıyordu. "Sara, bil bakalım ne oldu?"

"Ne oldu?" diye sordu genç kıza.

"Artık bir erkek arkadaşım var!" dedi çığlık çığlığa. "Pete bana çıkma teklif etti, ben de kabul ettim! Tavsiyen için teşekkür ederim!" Kollarını Sara'nın beline dolayıp ona sıkıca sarıldı.

Küçük kızın minnettarlıkla ona sarılmasıyla sıcak – hatta anaç denilebilecek – bir duygu içini kapladı. "Yardım edebildiysem ne mutlu," dedi boğuk bir sesle.

Cep telefonunun çalması sohbetlerini böldü. "Arayan ol!" dedi Toni. "Sessiz bir yere gidip onunla konuşmalıyım." Sıçrayarak odadan çıkarken, Sara'yı iyi anlamda kendinden geçirmişti. "Bugünlerde birine çıkma teklif etmek ne anlama geliyor?" diye sordu Sara Angel'a.

"Anladığım kadarıyla, flört ediyor, nadiren yüz yüze konuşup genelde telefonlarıyla mesajlaşıyor ve bir iki hafta içinde de ayrılıyorlar." Angel gülererek kafasını salladı.

Sara kıkırdadı. "Genç bir kızla uğraşmak zorunda olmadığım için memnunum." Ne söylediğini fark edince, Sara dehşete kapılmış bir şekilde elini ağzına götürdü. "Özür dilerim. Demek istediği – aslında – öyle demek istemiştim – "

"Sakin ol, öyle söylemek istemediğini biliyorum! Sana

artık düşünmeyip bunu kabul ettiğimi söyledim,” dedi Angel.

İkna olmayan Sara, düşüncesizce söylediği sözleri geride bırakmak istiyordu. “İkiniz iyi anlaşıyorsunuz gibi görünüyor,” dedi konuyu değiştirmeye çalışarak.

Angel kafasını salladı. “Oldukça iyimserim.”

“Senin adına sevindim!”

“Teşekkürler.” Yalnız olduklarından emin olmak için Angel etrafına bakındı. “Evlilik danışmanına gitmeyi kabul etti.”

Sara kafasını salladı. “Sanırım bu işleri ne kadar yoluna koymak istediğini gösteriyor. Umarım sen de elinden geleni yaparsın?”

Angel omuzlarını silkti. “İkimiz de denemeye karar verdik. Yarın randevu almak için arayacağım, sonrasına bakalacağız. Peki, siz ne durumdasınız?” diye sordu, konuyu kasten bir kez daha değiştirdi. “İtfaiye istasyonundaki soruşturmacılar hiçbir şey bulamadıklarını söylediler. Herhangi bir şey öğrenebildiniz mi?” Angel’ın kocaman gözleri endişe doluydu.

“Yeni bir şey yok. Baş komiserimden de haber yok, şimdilik tek yapmam gereken dikkatli olmak.”

“Belki de, çocuklar ateşle oynarken tesadüfen çıkan bir yangındır. Aptalca ve tehlikeli, ama sıradan bir olay.”

“Belki de,” dedi Sara. Angel’ın kendi söylediklerine inanması daha iyiydi.

“Peki...aranız nasıl?” Angel annesinin yanında oturmuş sohbet eden Rafe’e doğru başını eğdi.

Onun hakkında konuştuklarını fark etmiş gibi, Rafe o tarafa bakıp Sara’ya göz kırptıktan sonra dikkatini tekrar annesine verdi.

“Teşekkürler. Ama asıl söylemek istediğim, hep bir anne olacağımı düşünmüştüm. Bunun kulağına nasıl geldiğini hayal edebiliyorum, ama *benim* hayalim buydu. Ve sonra bir gün elimden alındı. Doktor muhtemelen hiçbir zaman doğum anına kadar bebeği karnımda taşıyamayacağımı söyleyince, birden geleceğim gözüme bomboş göründü. Bu sana da tanıdık geliyor mu?” diye sordu.

Birdenbire Angel’ın hayaline kıyasla aktif görev başına dönememe düşüncesi çok hafif kalmıştı.

Sara utançla bakışlarını yere çevirdi. “Gülünç olduğumu düşünüyor olmalısın. Sen çocuk sahibi olamamaktan bahsederken, ben işimi kaybetme ihtimalim olduğu için üzülüyorum.” Sara ellerini kızaran yanaklarına koydu. “Çok özür dilerim.”

“Sakin özür dileme!” dedi Angel, şaşırdığı görülüyordu. “Hiç kimsenin hayali başkalarınınkinden daha önemli değildir. Ben sadece işler çok kötü görünse bile, bir fırsat yakalayıp tekrar mutlu olabileceğini söylüyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Sara, Angel yüreğindeki üzüntüye ulaşmayı başardığı için duygulanmıştı. “Biz az önce konuştuk, değil mi? O halde, belki aynı şeyi Nick’le de yapabilirsin?” diye özenle sordu.

“Acını paylaşmayan biriyle konuşmaya çalışmak çok farklı.” Angel boğazını temizledi, duygulanmıştı.

“Başka bir şey söylemene gerek yok. Seni anlıyorum.” Sara kadını bu zor durumdan hemen kurtardı.

Angel elini tuttu. “Seni bilmem ama benim sıkı bir kucaklanmaya ihtiyacım var.”

Sara gülümseyerek ona dostça sarıldı.

Bu basit iletişimin ona kendisini iyi hissettirmesine şaşırdı

Kısa bir süre sonra, Sara ve Angel Rafe'in annesine mutfağı toplaması için yardım ederken Rafe kafasını içeri soktu.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Sara Mariana'ya baktı, tabak çanakları kurulama işini ona bırakmak istemiyordu.

"Git," dedi öteki kadın. "Buradaki işi ben hallederim." Sara'yı başından kovdu. "Sen de, Angel. Gidip Nick'i bul," dedi imalı bir şekilde.

Angel gözlerini devirse de, kayınvalidesinin söylediğini yaptı.

Sara Rafe'in peşinden küçük bir koridora geçti. "Neler oluyor?"

"Pirro poker oynamaya gideceğini söyledi, ve Vi Hala onun peşine düşmemi istiyor." Sızlanması Sara'ya bu fikri nasıl bulduğunu yeterince açıklıyordu.

"Gerçekten poker oynama gitme ihtimali var mı?"

Rafe başını bir yana eğerek onu onayladı. "Elbette, var. Ama bunu birkaç kez yapıp Vi Hala'nın içini rahatlatmadığımız sürece, bu işin sonu gelmeyecek."

"Pekâlâ, planın nedir?"

"Pirro evden çıktıktan sonra, bizim de gitme vaktimizin geldiğini söyleyeceğim. Onu doğrudan takip edemem – arabamı tanıyor, ayrıca bu çok dikkat çeker, ama poker oynadığı adamları tanıyorum. Birkaç dakika bekledikten sonra arabasını bulana dek adamların evlerinin önünden geçeriz, cep telefonumla arabasının fotoğrafını çekerim ve bu işi bitiririz." Kulağa bu plan canını sıkmaktan çok onu eğlendiriyormuş gibi geliyordu.

"Bana uyar." Doğrusu, Vi Hala'nın dramı tam da kendi

hayatının karışıklığından uzaklaşması için aradığı heyecandı.

Pirro'nun içinden ne poker oynamak ne de arkadaşlarıyla takılmak geliyordu, ama haberleri herkese vermesinin tek yolu onlarla kağıt oynamaktan geçiyordu. Jonah Frye'in yazın poker oynamak için harika bir yeri vardı, arka bahçesindeki ambarı çocuklara özel bir mekana dönüştürmüştü. Yıllardır çocuk olmadıkları gerçeği bir araya gelerek yiyip içip kağıt oynadıkları sırada hiçbirini rahatsız ediyor gibi görünmüyordu.

Pirro haberi vermeden önce birkaç el oynayıp herkesin rahatlamasını bekledi. "Tedarik ettiğim mallar bir süreliğine azalacak."

Ernie kartlarını masaya fırlattı. "Bu kabul edilemez. Mary Braunstein'la flört ediyordum. Sydney öleli bir sene oldu ve artık bir sonraki adımı atmaya hazır. Ağaçkakanım yarıya indirilmiş bir bayrak gibi olmamalı!"

Pirro Ernie'nin ağaçkakan kelimesini kullanmayı sevdiğini düşündü. "En son sana verdiğim bir kutu hapa ne oldu?"

Ernie'nin suratı kızardı. "Bitti. Her yemeğe çıktığımızda bir tane almak zorunda kaldım. Bilirsiniz, kapıyı açma vakti geldiğine karar verme ihtimaline karşı."

"O halde, onu oyalaman gerekecek." Çünkü Pirro tedarikçisiyle kararlaştırdığı vakitte buluşmayacaktı.

"Neden bize hapları getiremiyorsun?" diye sordu arkadaşlarından bir tanesi.

Pirro sızlandı. Yalan üstüne yalan söylemek zorundaydı. "Çünkü tedarikçimin elinde hiç kalmamış," diye yalan

söyledi. “Haplardan elime geçer geçmez, size haber veririm.”

Ernie, “Pekâlâ,” derken adamların geri kalanı homurdandı.

Pirro’nun içinden bir ses hepsinin hapa ihtiyacı olmadığını söylüyordu, bu sadece hepsi için bir sigorta poliçesi haline gelmişti, böylece ne olursa olsun kaldırabileceklerdi. Ancak, biraz idare etmek zorundalardı.

Bu sırada, gözlerden uzak durup o kötü adamları oyalamaya devam etmeliydi. *Uyuşturucu satıcısı* kelimeleri her aklından geçtiğinde öğürecek gibi oluyordu. Aniden ortaya attığı mazeretine inanmışlardı, ama hâlâ kendisini bu karışıklıktan kurtarmak için bir şey yol bulması gerekiyordu.

Aklından Rafe ile konuşmayı geçirdi. Polis olduğu için daha önce bu tür adamlar ve durumlarla karşılaşmıştı, ama Pirro da suçsuz sayılmazdı. Yaptığı şeyin hiç de masumca olmadığını biliyordu. Ama kötü bir adam değildi. Tüm arkadaşlarının fiziksel kontrollerden geçtiklerinden emin olduktan sonra hapları onlara vermişti. Ve şimdi de, Rafe’in alışverişlerini nasıl ele alacağını düşünmek zorunda kalmıştı ve vardığı sonuçtan utanıyordu.

“Pirro, sıra sende. Yoksa sağırlaşıyor musun?” diye seslendi Ernie.

Hayır, ama hapse gidebilirdi.

Bir polis olarak, Rafe’in onu tutuklamaktan başka seçeneği yoktu ve bu düşünce Pirro’yu korkutuyordu. Yıllarca cezaya çarptırılabilirdi. O yumuşaktı. O hapse gidemezdi.

Hepsini kurtaracak bir plan bulmayı umarak dalgın dalgın elini oynamaya devam etti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pirro'nun gerçekten de poker oynuyor olması Rafe'i hiç şaşırtmadı. Rafe halasına kanıt olarak göstermek için Pirro'nun Jonah Frye'nin evinin önüne park ettiği arabasının bir fotoğrafını çekti. Ama bir kez daha özel dedektifçilik oynamak zorunda kalmamak için onunla konuşup onu eşikle arasını düzeltmeye ikna etmek istiyordu

Sara'ya bir bakış attı. Yanında oturuyordu, Pirro'nun ambardan çıkmasını beklerlerken, kafasını sabırla cama yaslamıştı.

“Özel dedektiflik yapma işini hiç düşündün mü?” diye sordu Rafe.

Sara ona doğru döndü. “Hayır ama bugüne kadar başka seçenekleri düşünmeye hiç yanaşmamıştım.”

“Peki bugün fikrini değiştiren neydi?” diye sordu şaşkınlıkla.

Hâlâ sokağa bakıyordu. “Ne kadar dalgın ve bencil olduğumu, sevdiğim işi yapamayacağım için tüm hayatımın bittiğini düşündüğümü fark ettim.”

Hımm. “Ama neden bakış açın değişti?” Ve bu bakış açısının başka neler için geçerli olduğunu merak ediyordu.

“Angel. Birinin sana asla çocuk sahibi olamayacağını söylediğini hayal et.”

Gözlerini kıstı ve çocuk kelimesini duyar duymaz kalbinin hızla atmaya başladığını görmezden geldi. “Çocuk mu istiyorsun?” diye sordu şaşkınlıkla.

Ne de olsa, çocuk sahibi olmak Sara’nın bulaşmadığı uzun süreli ilişkilerin bir sonucuydu.

“Ben değil – Angel istiyor. Hayattan ne beklediğim hakkında konuşuyorduk, ona bu konuda hiç düşünmediğimi söyledim. Hep bir polis olmayı istediğimi, ama dizimin sakatlanması yüzünden artık bunun mümkün olamayacağını anlattım. O da bana hep bir anne olmayı istediğini ve bir gün bunun mümkün olmadığını öğrenince hayatı tekrar gözden geçirmek zorunda olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini söyledi.” Derin bir nefes alan Sara neredeyse içini çekercesine verdi.

“Sara...”

Kafasını salladı. “Kendimi çok bencil hissediyorum ve polislik yapamayacağım için kendime acıyordum. O ise asla *çocuk* sahibi olamayacak. Bu çok daha büyük bir darbe, ama nasıl mücadele ettiğine bir bak! O kadar mutlu ki. Bu yüzden, sınıırım artık benim için gelecekte başka ne tür seçenekler olduğuna bakma zamanı geldi.”

Kendi sorunlarıyla mücadele ettiğini görebiliyordu, Rafe’in içini gurur, neşe ve biraz da üzüntü karışımı bir duygu kapladı.

Onu teselli etmek ve gerçekte yüzleştirmek istercesine, “Kendini asla başka biriyle kıyaslamamalısın,” dedi. Herkesin problemleri kendilerince eşit ölçüde gerçikti.

“Angel da aynı şeyi söyledi. Ama öğrenmem gereken dersler varsa bile, bunlara karşı değilim. Eğer o kendi tra-

jedisinin üstesinden gelebildiyse, ben de kendimi toplayıp başka bir amaç edinebilirim.”

“Evet, bunu yapabilirsin,” dedi boğuk bir sesle.

Davranış tarzında aniden iyimserlik belirtileri olduğuna dikkat çekmemesi gerektiği biliyordu. Ya da kariyerinden ne beklediğini tekrar gözden geçirirse, belki özel hayatı şimdi olduğundan daha farklı olmayacaktı. Hemen yeni bir kural koydu: ikisinin de keyfini kaçırabilecek konuları tartışmak yasaktı.

Hangi sonuca varırsa varsın, bunu kendi başına yapmıyordu.

Pirro nihayet evin arka tarafından çıkınca sessizliğe büründüler.

“Hemen dönerim.” Arabadan inen Rafe, araba yolunun sonunca amcasına yetişti.

Sara arabada bekliyordu.

“Rafe, neler oluyor?” diye sordu Pirro.

“Korkma. Sadece biraz konuşmamız gerekiyor.” Duraksadı, adama eşinin Rafe’den onu takip etmesini istediğini söylemeden nasıl doğruyu söylediğinden emin olacağını düşündü. “Evde her şey yolunda mı?”

Pirro gözlerini kıstı. “Neden olmasın ki?”

“Vi Hala üzgün. Tuhaf davranıp sık sık dışarı çıkmaya başladığın için endişeleniyor. Son zamanlarda çok sessizleştiğin benim de gözümünden kaçmadı.”

Rafe’e doğru bir elini salladı. “Ben iyiyim. Her şey yolunda.”

“O halde neden Vi Hala başka biri olduğunu düşünüyor?” dedi beceriksiz ama elinden geldiğince kıbarca.

Pirro gözlerini kocaman açtı. “Bunu o mu söyledi? Bana bunu sorman için seni o mu gönderdi?”

Rafe başını eğdi. “Sayılır. Dinle, tam da düşündüğüm gibi olman gereken yerdesin. Ama bazen olmadık saatlerde, ortada oyun falan yokken, poker oynamak için evden çıktığımı söylüyor, Vi Halanın nasıl olduğunu bilirsin. Her zaman en kötüsünü düşünüp tuhaf senaryolar yaratır.” Rafe bu kısma daha fazla açıklık getirmek istemiyordu. “Peki, neler oluyor? Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Hiçbir şey olmuyor.” Ayaklarını sürten Pirro asfalt araba yoluna baktı.

Yalan söylediği belliydi. “Haydi ama. Erkek erkeğe. Bana söylemek istediğin bir şey varsa, seni dinlemek için buradayım.”

Pirro duraksadı. Ardından gelen sessizlik süresince, Rafe aklından ona itiraf etmeyi geçirdiğini sandı.

“Söylemek istediğim hiçbir şey yok.”

Lanet olsun. Yine de, Rafe son bir kez daha denemeye karar verdi. “Onunla yaşamamanın hiç de kolay olmadığını biliyorum ama onu seviyorsun, değil mi?”

Pirro elini göğsüne doğru kaldırdı. “Tüm kalbimle!”

“Güzel. O halde ikimize de bir iyilik yap, olur mu? Evine, eşinin yanına dön. Onu her şeyin yolunda olduğuna... ve başka birinde teselli aramadığına ikna et.” Böylece Rafe bir daha kendisini bu şekilde küçük düşürmek zorunda kalmayacaktı.

“Elbette, başka birinde teselli aramıyorum! Benim için başka bir kadın yok.”

Rafe ona doğru bir adım atıp kolunu yaşlı adamın omuzlarına koydu. “O zaman poker olmadığında nereye gidiyorsun?”

Pirro kafasını sallayıp omuzlarını şişirdi. Öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Biraz yalnız kalmak isteyemez mi-

yim?” diye sordu Pirro. “Biraz zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacım var, hepsi bu.”

Yalan söylüyordu.

Rafe herhangi bir soruya cevap vermek istemediklerinde savunmacı bir ruh haline bürünen çok sayıda şüpheliyi sorguya çektiği için Pirro’nun konudan sapma eğilimi gözünden kaçmamıştı. “Pekâlâ. Eğer konuşmak istersen, her zaman yanıdayım. Ama şimdilik, evine dön ve eşini sakınleşt, olur mu?”

Rafe’i cevapsız ve kötü bir şeyler olduğuna dair huzursuz bir hisle bırakan adam kafasını sallayıp arabasına yürümeye koyuldu.

Angel’in pansiyonu üç yatak odası misafirlere ayrılan dört yatak odalı bir evdi. Odalardan ikisini Biff ve Todd işgal ederken, Connecticut’tan gelen bir çift ise öteki odada kalıyordu. Şarap festivali bitmesiyle çift Pazar günü öğleden sonra pansiyondan ayrılmıştı. Sadece Biff ve Todd kalınıyordu. İş gezisinde olduklarını söyledikleri için ne kadar kalacakları belirsizdi, gezilerinin iş kısmı festivalin son ermesiyle bitmesine rağmen, yine de kalmayı düşünüyorlardı.

Bu da Nick’in hiçbir yere kıınılamayacağı anlamına geliyordu. Cuma gece çıkan yangından beri Angel’in yanında kalıyordu. Küçük odadaki kanepenin rahat olduğunu söyleyemezdi, ama en azından ona göz kulak olabiliyordu. Hâlâ çözülemeyen kundaklama meselesi en az eşiyile aynı çatı altında kalan iki adam kadar canını sıkıyordu.

Her sabah uyanır uyanmaz Angel’ı görme fırsatından memnundu. Misafirlerine şık bir kahvaltı hazırlamıştı, bu

rolden keyif aldığı görülüyordu, üstelik kahvaltıda onlara katılması için Nick'i de davet etmişti.

Teklifini kabul eden Nick, Angel altı ay önce evi terk ettiğinden beri yediği en güzel yemek olduğuna emindi. Onun pişirdiği yemekleri özlemişti.

Ama onu özlediği kadar değil.

Kendisine bunun sona ermek zorunda olmadığını hatırlattı. Angel ona barışma şansı sunmuştu ama bir araya gelmeleri onları ayıran şeyler konusunda anlaşmaya varmalarına bağlıydı. Evliliğini düzeltmek istiyorsa, Angel'ın işine karşı çıkmaktan vazgeçecekti. Ama Angel'ın küçük işletmesini yönetmekten ve müşterileriyle iletişim kurmaktan ne kadar zevk aldığını gördüğü için artık bunu kabul etmesi daha kolaydı. Yaşadıklarından sonra mutlu olmayı hak ediyordu ve bu mutluluğu elinden alamazdı. Ancak yaşadıkları kayıpla yüzleşip bu konuyu onunla konuşana ve birlikte yas tutana kadar, her şeyi olduğu gibi kabul edip hiçbir şey olmamış gibi yapamazdı.

Pazartesi günü öğle yemeği saatinde, Rafe ve Sara kasabanın ana restoranı olan Moe'nun yerine girdiler. Nick arayıp Rafe ile görüşmek isteyince, güvenlik şirketi alarmı kurana kadar bekleyip öğle yemeği yemeye karar vermişlerdi. Sabahın ilerleyen saatlerinde kasabaya dönerlerse aynı zamanda festivalden geriye kalan avareler kasabadan ayrılmış olacaktı. Rafe Sara'yı ortaya çıkarırken, olabildiğince az sayıda yabancıyla karşılaşmak istiyordu.

Tezgâh, amcası Pirro ve işine yeni olsa da kasabaya alışık olan muhasebeci de dahil olmak üzere daimi müşterilerle doluydu. Masalar da dolmaya başlamıştı, ama Moe'nun eşi

Nadeen Nick'in beklediği masaya doğru işaret etti. Sonuç olarak, her şey normal görünüyordu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Nick seninle konuşmak istedi. Belki dışarıda beklesem daha iyi olacak," dedi.

"Hayır." Rafe onu yalnız bırakmayacaktı. "Gel bizimle birlikte otur. Ayrıca, öğle yemeği yemelisin." Elinden sıkıca tutup onu masaya çekti.

Nick yerinden kalkıp onları selamladı. "Hey. Geldiğin için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Rafe kenara çekilip önce Sara'nın koltuğa oturmasına izin verdi ve sonra yanına yerleşti.

Bu sabah baş komiserle telefonda konuştuğundan beri huzursuzdu. Şehirdeyken adamı gözler önüne seren Bekar Günlükleri, hâlâ Sara ve Rafe aşkına her gün gazetede yer vererek ikisinin Rafe'in doğduğu kasabada birlikte olduklarını, Sara'nın onun ailesini ve Rafe'in de Sara'yı daha iyi tanıdığını tüm şehre duyuruyordu.

Baş komiser *Daily Post*'un editörünü arayıp Sara'nın nerede olduğuna dair bilgi vermemelerini rica etse de, anayasanın birinci değişiklik maddesine göre günlük yazarının düşüncelerini ifade etme özgürlüğü olduğunu söyleyen yazı müdürü isteğini kibarca reddetmişti. Sara kendisini yürüyen bir hedef gibi hissediyordu.

Ve bu yüzden Rafe onun yanından ayrılmıyordu.

Garson Aida birz sohbet edip siparişlerini almak için masalarına uğradı. Nihayet başka bir masadan el sallayıp dikkatini çektiklerinde, onları rahatça konuşmaları için yalnız bıraktı.

"Evet, neler oluyor?" diye sordu Rafe Nick'e.

“Ben de bunu bilmek istiyorum. Yangını kimin çıkardığını öğrenebildin mi?”

Rafe kafasını salladı. Bu sabah birkaç telefon görüşmesi yapmıştı. “Yangın müfettişi sadece olayın kundaklama olduğunu doğruluyor. Soruşturmanın başında olan eyalet polisi insanları sorgulamış, ama kimse belirleyici bir şey görmemiş. Sonuç olarak, hiçbir şey bilmiyorlar.”

Nick kaşlarını çatı. “Peki ya sen, Sara?” diye sordu sesini alçaltarak. “New York’tan hiç haber var mı?”

Kafasını salladı. “Baş komisere göre, kendisine karşı tanıklık yapmam gereken adam kibirli bir şekilde yakasını kurtaracağından bahsediyormuş. Bölge savcısı bunun arkamı kollamam anlamına geldiğini söylüyor. Ama her şey sonuçsuz.”

“Turistlerin çoğu gittiği için şüpheli görünen kişilere karşı tetikteyiz,” dedi Rafe. “Aklına gelen biri var mı?”

Nick kafasını sallayınca Rafe şaşırdı. “Bil bakalım kimler kasabayı terk etmedi?”

Rafe gözlerini kıstı.

Rafe ve Sara’nın yanıtlamasın fırsat vermeden, “Biff ve Todd,” dedi Nick.

“O ikisi hâlâ burada ne arıyor?” diye sordu Rafe.

“Şarap işinde olduklarını söylediler, o yüzden festivale katılan diğer insanlarla birlikte gitmiş olmalarını umuyordum,” dedi Sara.

“Öğle yemeği hazır!” Aida kolları tabaklarla dolu bir şekilde masaya geldi. Hepsine çabucak yemeklerini servis etti. “Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Hamburger için ketçap,” dedi Nick.

“Biraz daha kahve çok iyi olur,” dedi Sara boş fincanını kaldırarak.

“Ben bir şey istemiyorum,” dedi Rafe.

“Hemen dönerim!” diyen Aida siparişlerini getirmek için aceleyle uzaklaştı.

“Baş komiserden o ikiliyi kontrol etmesini isteyeceğim,” dedi Rafe Biff ve Todd’u kastederek. “Angel’dan benim için isim ve soy isimlerini alabilir misin?” diye rica etti kardeşinden.

“Alırım.”

Rafe hindili sandviçinden bir ısırık aldı.

Yanında oturan Sara salatasını karıştırırken, bir yandan da etrafı kolaçan ediyordu. Görünüşe bakılırsa, yemekten çok müşterilerle ilgiliydi.

Söyleyeceği hiçbir şeyin dikkatini dağıtmaya yetmeyeceğini bilen Rafe, hepsi yemeklerini bitirene kadar kardeşile havadan sudan sohbet etti. Çok geçmeden hesabı ödeyip dışarıdaki sıcak ve nemli yaz havasına çıktılar. Festivalin tam gaz sürdüğü hafta sonuna kıyasla sokaklar bomboştu, insanlar klimaların onları rahatlattığı iç mekanlarda olmayı tercih ediyordu.

“Nick! Sara! Rafe!” Angel isimlerini söyleyerek onlara doğru koşuyordu. “Buna inanmayacaksınız! Buna inanamıyorum!”

“Neler oluyor?” diye ilk soran Nick oldu.

“Manhattan’daki *Daily Post*’un makale editöründen az önce bir telefon aldım! Müthiş yaz kaçamakları başlıklı bir yazıda pansiyonuma yer verecek!” Angel heyecandan titriyordu.

“Bu Bekar Günlükleri’ni çıkaran gazete,” dedi Rafe, birden irkilerek.

“Pansiyonumu bu şekilde öğrendiler,” dedi Angel, heyecanı ilgilerini çekmesinin gölgesinde kaldığı için sesi ar-

tık daha sakindi. “Bakın, Bekar Günlükleri’ne burada olduğunu söyleyerek hata ettiğimi biliyorum, ama böyle bir reklama neden olduğu için heyecanlanmam yanlış mı?”

Nick herkesi şaşırtarak, “Elbette, heyecanlanman çok normal,” dedi.

“Haklısın,” diyen Rafe ona katıldı. “Ama bana kalırsa, bu küçük kasaba ne kadar gözlerden uzakta olursa, o kadar iyi.” Endişeli bir şekilde ona baktı ama yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

“Editör Amanda Stevens, her şeyi kendi gözüyle görmek için yarın buraya geliyor. Benimle bir röportaj yapacak ve bir fotoğrafçı gazete için fotoğraflarımı çekecek. Zamanlama harika, çünkü bu sabah Biff ve Todd tatillerinin geri kalanını Hilton’da geçirmek için ayrıldılar, artık boş odam var.”

“Biff ve Todd ayrıldılar mı?” diye sordu Sara, en az Rafe kadar şaşırdığı görülüyordu.

“Buralarda olacaklarını söylediler,” diye karşılık verdi Angel, “ama havuz, spor salonu ve ancak bir otelin sunabileceği hizmetlerin olduğu bir yere gitmek istiyorlarmış.”

Rafe içinden o ikilinin çok tuhaf olduğunu geçirdi.

“Hepinizin yüzünde tuhaf bir ifade var.” Angel’ın bakışları Rafe’den Sara’ya kaydı. “Yine yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordu şaşkınlıkla.

Rafe onu üzmemek istemiyordu. O tüm bu karışıklığa seyirci kalan masum biriydi ve başarılı olmayı hak ediyordu.

“Yanlış bir şey yapmadın, elbette heyecanlanman çok doğal,” dedi Sara. “Senin adına çok sevindim!”

Angel gülümsedi. “Misafirlerim gelmeden ortalığı te-

mizlemeliyim. Ve yemek pişirmem gerekiyor!” Geri dönüp yürümeye başladığı sırada birden durdu. “Nick?”

“Evet?”

“Gelip bana yardım eder misin?”

Bu teklif karşısında şaşırdığı görülen Nick önce duraksadı.

Rafe sessiz kardeşini dürttü. “Git.”

“Çalışmalıyım.”

“Arayıp hasta olduğunu söyle,” dedi Rafe alaycı bir şekilde.

Nick kafasını salladı, nihayet beyni çalışmaya başlamıştı. “Tamam. Geliyorum!” diye seslendi eşine. “Sonra görüşürüz, kardeşim.”

Rafe sırtarak kafasını eğdi.

Nick elini sallayarak uzaklaştı.

En sonunda yalnız kalmışlardı, Rafe Sara’ya döndü. “Tüm bunlardan biraz uzaklaşmak ister misin? Makale editörü hakkında ne yapacağımıza daha sonra karar verebiliriz.”

Anında gözleri ışıldadı. “Her zaman. Aklından neler geçiyor?”

“Teknemle açılır, insanlardan, kasabadan ve her şeyden uzaklaşırız.” Yeryüzünde en çok sevdiği, onunla paylaşmak istediği bir şeydi. “Var mısın?”

Sara kafasını salladı. “Kulağa harika geliyor.”

Ona bundan daha fazla katılamazdı.

Rafe gölde küçük sürat teknesini kullanırken, Sara hemen önünde korkuluklara tutunuyordu. Görünürde başka hiçbir tekne yoktu; etraflarını sessizlik ve sakinlik sarmıştı.

Saçlarını uçuran rüzgâr ve vücuduna vuran güneş zihnini ve ruhunu serbest bırakıyordu.

“Bu harika!” diye ona seslendi.

“Hoşlanmana sevindim.”

Manzaradan daha çok hoşlanmıştı. Ama kumsalın ve güzel ağaçların oluşturduğu manzaradan değil, üstsüz, üzerinde düşük belli şortu olan, bronz tenini ve sert kaslarını ortaya seren Rafe’in manzarasından.

Onun için.

Güneş gözlükleri gözlerini örtüyor ve rüzgâr koyu renk saçlarını alnından geriye atarak ona çekici ve havalı bir görünüm veriyordu.

Gerildiğini anlayınca rahatlaması için onu buraya getirmesinden hoşlanmıştı. Onun küçücük dünyasında bazı şeyleri nasıl düzelterceğini ya da ne söylemesi gerektiğini her zaman biliyordu.

“Daha önce hiç tekneye binmiş miydin?” diye sordu, motoru yavaşlatıp sakın su yüzeyinde süzölmelerine izin verdi.

Sara saçlarını yüzünden çekti. “Özgürlük Anıtı’na gitmek sayılır mı?”

Rafe sırttı. “Sayılmaz.”

“O halde, hayır.”

Güverte boyunca uzanan kapitone kaplı banka oturdu ve arkasına yaslanıp başını ellerine koydu..

“Sen teknede büyüdüğün sanırım?” diye sordu ona.

Kafasını salladı. “Babam bizi de yanına alırdı. Bir seferde erkekleri, sonrakinde kızları. Bazen onunla yalnız kalırdık, genelde harika bir gün olurdu,” dedi, o günleri hatırlayarak.

Sara gülümsedi. “Kulağa harika geliyor.”

“Öyleydi. Kendi kendime bir gün ben de çocuklarımla denize açılacağım derdim.”

Bu fikri sesli bir şekilde dile getirince, Sara Rafe’i oğlu ya da kızıyla birlikte bu teknede hayal etmesine engel olmadı. Bir türlü aklından çıkaramadığı bu görüntü, o zaman hayatından çoktan çıkmış olacağını bilmek onu üzmüştü.

Sertçe kafasını salladı. Genelde bu kadar düşünceli ama son zamanlarda, tek yaptığı buydu. Ama artık düşünmeyecekti. Bir daha ne zaman göldeki bir teknede yazın tadını çıkarma şansı edinecekti ki?

Boğazını temizledi. “Hiç kız arkadaşlarından birini göle getirdin mi?” diye sordu.

Güneş gözlüklerini çıkarıp ona baktı, bu soru karşısında şaşırdığı belliydi. “Lisedeyken, eğer babamı tekneyi ödünç vermesine ikna edebilirsem ve elbette bir kızın benimle tek başına gölde yalnız kalacak kadar bana güven duymasını sağlarsam.” Ona göz kırptı.

“Kötü bir çocuk muydun?” Nasıl bir şöhreti olduğunu merak ediyordu.

“Bir saniye bekle.” Bir süre orada vakit geçirebilmeleri için dönüp çapayı attı.

Sara ona doğru gidip yanına otururken, kötü bir çocuk olduğuna dair içinde en ufak şüphe kalmamıştı.

“Evet, nerede kalmıştık? Ah, tabi ya, kötü bir çocuk muydum? Hmm. Herkesin bir an önce kasabayı terk etmek isteyen çocuk olarak bildiği biriydim. Bu da beni oldukça tehlikeli yapıyordu.”

“Hayal edebiliyorum.”

Sırıttı. “Bahse girerim seni tekneye binmeye ikna edebilirdim.”

Sara kafasını sallayarak güldü. “Az önce ikna ettin zaten.”

“Peki...*sen* nasıl bir çocuktun?”

Sıranın ona geçmesinin adil olduğunu düşündü Sara. “Ailemin büyük bir bölümünün teşkilatta olduğu düşünülürse mi? Oldukça iyi bir imajım vardı.” Hatırlayınca suratındaki ifade değişti. “Ama aynı zamanda, çok inatçıydım, kendi fikirlerim vardı ve her şeyin dilediğim gibi olmasını istiyordum, bu yüzden erkekleri kaçıırırdım. Zamanla erkeklerle aramın daha iyi olduğunu söylememe gerek yok.”

“Lütfen anlat.” Bir parmağıyla mayosunun kesimini takip etti.

Sıcak dokunuşu karnında, bacaklarının arasında ve vücudunun her yerinde kıvılcımlar çıkarınca titredi. Kuru-yan dudaklarını yaladı. “Hiç tekne de seviştin mi?”

Gözleri arzuyla karardı. “Hayır.”

Sara ışıldayan göle baktı. “Sence yanımdan geçen biri bizi görür mü?” diye sordu tedirgin bir şekilde.

Rafe kahkaha attı. “Yaramaz polis memuru yakalanmaktan mı korkuyor?”

“Daha çok basılmaktan diyelim.”

Rafe ayağa kalkıp etrafına iyice baktı. “Acele edersek, kimseye yakalanacağımızı sanmam.”

Sara’nın kalp atışları hızlandı. “O halde ne bekliyoruz?” Boğuk sesini zar zor tanıyabilmişti.

Ona yaklaştı, dudaklarını onunkilere dokundurarak sı-
cak ağzıyla onu kışkırttı. Sara banka yatarken onu takip etti
ve sert ereksiyonunu karnında hissedecek şekilde üzerine
uzandı. Seksi taklit eden ve onu yakan dili onunkine do-
lanırken Sara onu ensesinden tuttu. Öpüşmeleri tepedeki
güneş kadar yakıcıydı, Rafe’in yanıp kül olmak istediği gibi

onu da yakıyordu. Bacaklarının arasında beliren hafif ıslaklıkla içindeki ona sahip olma isteği arttı.

Dudakları dudaklarından çenesine kaydı, boynundan köprücük kemiğine doğru ıslak öpücükler bıraktı ve göğüslerinin arasına varana dek aşağı indi. Orada durup teninin üzerinde yavaşça daireler çizmeye başladı. Altında inleyip kıvranıyordu, fazlasıyla tahrik olsa da henüz yeterli değildi.

İpini hafifçe çekmesiyle Sara'nın bikinisinin üstünü serbest kaldı. Rafe çekince bikini elinde kaldı. Ve sonra göğüslerini avuçladı.

"Seni bu şekilde kaç kez görürsem göreyim, her defasında nefesimi kesiyorsun." Kararlı bir şekilde elini belinden karnına doğru kaydırды.

Sara onun dokunuşuyla ürperdi. Bir kez daha bikinisini çekince serbest kalan bikini altını yere attı. Sara dizlerini kırdı ve bu fırsatı kaçırmadan tamamen içine girdi.

Derin bir nefes vererek onu içine aldı ve birlikte bütünleşerek doyuma ulaştılar.

Kısa bir süre sonra, giyinip kıyıya yöneldiler. Rüzgâr da saçları uçuşurken yanında duruyordu, onları eve götüren Rafe koluna girmişti.

Ev.

Bu kelimeye daha fazla alışmadan buradan gitmesi gerçekten çok iyi olacaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Pirro Rafe'i hem sever hem de ona saygı duyardı, ayrıca tavsiyesini yabana atmamıştı. Önceki gece pokerden sonra, onun için dünyada başka bir kadın olmadığına dair eşine güven vermek niyetiyle evine döndüğünde yanında bir kutu mendille uyuyakaldığını görmüştü.

Ertesi sabah işe gitmek için kalktığında, eşi hâlâ uyuyordu. Tüm yıl boyunca ısı düzenleyiciler sayesinde baharatların sağlıklı bir şekilde yetişmelerini sağlayan seralarla aynı araziye kurulu ofise gitti. Tüm gün toplantıdaydı ve öğle tatilinde de çalışmıştı. Saat beşe geldiğinde, günü sonlandırmaya hazırdı.

Çiçek almak için kasabaya uğradı ve çiçekçiden çıktı, Vivian'ın stresinin ona karşı hisleriyle hiçbir ilgisi olmadığını anlamasını umuyordu. Elindeki görüş alanını kapatacak kadar büyük olan kristal vazonun içinde bir düzine kırmızı gül vardı. Kaldırımında birine çarptı.

“Özür dilerim!” dedi tökezlemeden kendisine çekidüzen verirken.

“Sorun değil. Biz de seni bekliyorduk.”

Pirro çiçekleri elinden bırakınca, vazo bin parçaya bö-

lündü. Ondan istedikleri her neyse, iyi bir şey olmadığı kesindi.

Sara şehirdeki baş komiserle görüşürken Rafe çabucak duş aldı. Sara duşa girdiğinde ise marine ettiği biftekleri bahçedeki barbeküye koydu. *Tşkekkür ederim, anne*, diye içinden geçirdi. Daha önce telefon açıp ondan güvenlik şirketini kontrol etmesini ve buzdolabını doldurmasını istemişti. O dışarıdayken annesi her şeyi halletmişti. Yeni alarm sistemi artık kuruluydu; soğutulmuş şarap şişesini, kızarmış biftekleri ve koçanda mısırları dışarıdaki piknik masasına koydu.

Sara evden dışarı çıktı. Islak saçları omuzlarına değiyor, yırtık şortu uzun bacaklarını ve çıplak ayaklarını ortaya seriyordu, geniş V yakalı tişörtüyle oldukça çekici görünüyordu.

“Bunlar da nereden çıktı?” diye sorarken bakışlarını masanın üzerine gezdirdi.

“Akşam yemeği hazır. Lütfen otur.”

“Pekâlâ. Bu çok hoş bir sürpriz!”

Rafe omuzlarını silkti. “Tek başıma yapabileceğim kadar basit.”

Sara, gülererek yemeğine başladı. “Çok lezzetli,” dedi tadına bakar bakmaz.

“Anneme marinesini sevdiğini söylerim,” dedi sırıtarak.

“Sen çok kötü bir çocuksun.” Sara azarlarcasına çatalını Rafe’ye doğru sallarken onunla birlikte güldü.

“En azından fikir benden çıktığı için puan alamaz mıyım?”

“Bu konuda haklı olabilirsin.” Onun gamzeli gülümsemesine nasıl karşı koyabileceğini Sara merak ediyordu.

Sessizce yemeklerini yedikten sonra şarap kadehlerini alıp verandadaki salıncağa geçtiler. Sara bacaklarını altına toplamış kadehini yudumlarken gizleme gereği duymadan Rafe’i izliyordu.

Salıncağın üzerinden kolunu ona doğru uzattı, omuzlarına dokunan parmak uçları tenini yakıyordu. “Bana aileden bahset.”

Sara burnunu buruşturdu. “Gerçekten mi? Neden?”

Rafe gözlerini devirdi. “Seni daha yakından tanımak istediğimde neden beni sorguluyorsun?”

Duraksayıp şarabından bir yudum daha aldı. “Çünkü daha önce kimse bana böyle bir şey sormadı.

“Ahh. Nedenini bilmek ister misin?”

Sara kafasını salladı.

“Çünkü benden önce, sadece tek bir şeyle ilgilenen adamlarla çıktın,” dedi Rafe imalı bir şekilde. “Haydi, bana aileden bahset. Hepsinin polis olduğunu söylemişsin?”

İşteyken sorgulama taktiklerine hayran kalırdı. İş dışında ise, bu taktikler olmadan da yapabiliirdi. “Hepsi polis. Büyükbabam, babam, ve amcam...” Durup düşündü. “Halam ailedeki ilk kadın polisti,” dedi gururla.

“Hepsi boşandı mı?”

Eninde sonunda konunun buraya varacağını bilmesi gerekirdi. “Evet, hepsi boşandı. Biri hariç,” diye düzeltti Sara, aklına kuzeni gelmişti.

“O halde, bana onu anlat.”

“O bir kadın.”

Gözlerini kocaman açtı. “Gerçekten mi, vay canına.”

Sara içini çekti. “Evet, gerçekten. Kuzenim Renata. Hoboken’de yaşıyor.”

“New Jersey.”

“Evet. Reni aile hayatının Manhattan dışında daha kolay olduğunu söyler,” dedi özlemle. Kuzeninin yakınında olmasını özlemişti. “Şehirde yaşadığı sırada, Reni henüz bekarken sık sık birlikte vakit geçirirdik.”

“Ya şimdi?”

Sara omuzlarını silkti. “Eskisi kadar sık değil. Farklı şehirlerdeyiz, farklı hayatlarımız var, o evli bense bekarım. Ama çocukken, böyleydik.” İki parmağını birbirine doladı.

“Ve onunla birlikte olmayı özölüyorsun, değil mi?” dedi Rafe anlayışlı bir ses tonuyla.

Onu çok iyi okuyordu. “Nasıl anladın?”

“Çılgın ailemden bu kadar çok hoşlanmanla bunun bir ilgisi olabilir.”

Gülümsemesini gizleyemedi. “Evet, onlardan hoşlandım.”

“O halde neden Renata ile daha fazla vakit geçirmek için çaba harcamıyorsun?”

Çünkü kuzenini eşi ve çocuklarıyla her gördüğünde, Sara depresyona giriyordu. Eskiden, bu melankolinin nereden geldiğinden asla emin olamazdı. Ama şimdi, Sara üzüntüsünün bilerek yaptığı seçimler yüzünden asla sahip olamayacağı bir aile hayatı olan kuzenini mutlu görmesinden kaynaklandığını fark edebiliyordu.

Ona bir zamanlar mantıklı gelen seçimler, diye kendisine hatırlattı.

“Haklısın. Onunla daha fazla zaman geçirmeliyim,” dedi Sara Rafe’e.

Konu kapanınca, kalkıp içeri girdi.

Rafe Sara'nın gitmesine izin verdi. Sebebi her neyse, mutlu bir evliliği olan kuzeninden bahsetmek canını sık-mıştı. Onu üzmemek istememişti, ama sonsuza kadar mutlu yaşama fikrine karşı kuşandığı zırhını çatlatmayı başardığı için memnun olduğunu inkâr edemezdi.

Rafe'in cep telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp arayan nu-maraya bakınca inledi. "Merhaba, Vi Hala," dedi dişlerinin arasından.

"Selam, tatlım. Rafe, yine gitti!"

Kimden bahsettiğini sormaya gerek yoktu. Rafe'in başı zonklamaya başlamıştı, gergin bir şekilde burun kemiğini sıkı.

"Vi Hala, sana dün gece Jonah'ın evinin önünde park ettiği arabasının resmini e-mail ile yolladım. Ve ona eve gidip seninle barışmasını söyledim. Yoksa böyle yapmadı mı?"

Halası telefonda gürültülü bir şekilde burnunu çekti. "Dün gece de bu sabah da uyuyordum. Ama işten döndüğünde canı sikkındı, akşam yemeğinde de hiç konuşmadı. Manicotti'mi bile doğru düzgün yemedi! Ve sonra da dışarı çıkmak zorunda olduğunu söyledi. Nereye gittiğini bilmiyorum. Öylece çekip gitti!"

Buraya kadar, diye içinden geçirdi. Rafe Pirro'nun oyunlarına yeterince katlanmıştı. "Ben hallederim, Vi Hala."

Birkaç dakika sonra o ve Sara bir kez daha Pirro'nun arabasını bulmak amacıyla kasabayı dolaşmaya başlamış-lardı.

“Sence kağıt oynuyor olabilir mi?” diye sordu Sara.

“Ne yaptığını bilmiyorum ama bir şeyler gizlediği belli ve her neyse çözmeye kararlıyım.”

Ancak bu kez poker oynadığı arkadaşlarının hiçbirinin evlerinin önünde Pirro’nun arabasından eser yoktu ve Rafe’in içini huzursuzluk kaplamıştı.

“Şimdi ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Sara.

Rafe U dönüşü yapıp Vi Halanın evine doğru yola koyuldu. “Şimdi eve dönmesini bekleyip neler olduğunu öğreneceğiz.”

Neyse ki çok fazla beklemek zorunda kalmadılar. Kısa bir süre sonra Pirro’nun arabası yolda görüldü. Saat henüz çok geç değildi, Pirro’nun gündelik işlerinin peşinde olması için yeterince erkendi, ama böyle bir şey olsaydı, bundan eşine söz ederdi.

Rafe arabanın kapısını açarken Sara’ya onu takip etmesi için işaret etti. “En son onunla erkek erkeğe yüzleştim. Bu kez onu ikimiz birlikte sorguya çekeceğiz,” diye homurdandı Rafe.

Adam evine girmeden, “Pirro!” diye seslendi Rafe.

“Rafe! Beni korkuttun.” Yaşlı adam elini hemen göğsüne götürdü. “Burada ne arıyorsun?”

“Konuşmamız gerekiyor, ve bu kez bana zorluk çıkarmayacaksın.”

Rafe inanılır bir bahane bulmaya çalışırken Pirro’nun kem küm etmesini ya da kekelemesini bekledi.

Aksine, Pirro, “Haklısın,” dedi. “Tek başıma bunun üstesinden gelemem.”

Rafe’in bakışları şaşkınlıkla Pirro’dan Sara’ya kaydı.

En az onun kadar şaşırdığını söylemek istercesine

omuzlarını silkti. “İçeri girmek ister misin?” diye kibar bir sesle sordu.

İyi polis, kötü polis. Eski klişeyi çok iyi oynuyorlardı.

“Sen çok iyi bir kızsın,” dedi Pirro, sonra da Rafe’e döndü. “O çok iyi bir kız. Sakın elinden kaçırma.”

Rafe kafasını salladı, fırsat verirse yaşlı adamın konuyu değiştireceğini biliyordu. “Konuşmak için içeri geçmek ister misin?”

“Hayır!” Pirro elini salladı. “Vivian’ın tüm bunları duymasını istemiyorum. Zaten yeterince üzgün, bu onu iyice çıldırır.” Güçlkle derin bir nefes aldı.

Yorgun ve solgun yüzüne bakan Rafe sıkıntısının ciddi olduğunu anladı. “Neler oluyor? Konuş bizimle.”

“Belki yardımcı olabiliriz,” dedi Sara.

“Umarım, çünkü ben aklımı kaçırmak üzereyim. Bu kadar basit bir iyi niyet gösterisi nasıl böyle bir şeye dönüşebilir?”

Rafe elini Pirro’nun omzuna koydu. “Neden en başından başlamıyorsun?” Belki böylece sorununu anlayabilirdi.

“Evet. Pekâlâ. Halanla evlendiğimde, onun...kibarca bunu nasıl dile getirebilirim?”

Bu sohbetin nereye gittiğini çok iyi bilen Rafe suratını buruşturdu. “Hemen söyle ve anlatmaya devam et.”

“Vivian’ım doyumsuz. Onunla baş etmek için tam bir erkek olmak gerekiyor. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğum için doktorumla konuştum ve bana birkaç Viagra numunesi verdi.”

Rafe’in yanakları kıpkırmızı olmuştu. Halasının eşiyle böyle bir konuşma yapmayı gerçekten hiç istemiyordu.

Utanç faktörünü göz ardı etmesi için onu yüreklendirerek, “Devam et,” dedi Sara.

“İşe yaradı, ama ilacı almak için reçete yazdıramazdım. Demek istediğim, eczanedeki Gertrude’un böyle bir bilgiye sahip olduğunu hayal edebiliyor musun?” Yaşlı adam ürperdi. “Bir arkadaşım, arkadaşının Kanada’da sınırsız mal temin edebilecek birini tanıdığını söyledi. Beni o adamla tanıştırdı ve çok geçmeden...ne zaman olursa olsun, mükemmel durumdaydım.”

Rafe berber dükkânının önündeki konuşmaları hatırlayınca Pirro’nun Viagra kullandığını düşünmekte haklı olduğunu anladı. “Ama bunun olmadık saatlerde dışarı çıkmanla ne ilgisi var?” diye sordu Rafe, gereksiz bilgi yığımıyla birlikte sabrı da taşıyordu. Pirro’nun bir an önce sadede gelmesini istiyordu.

“Anlatıyorum ya!”

“Acele etme,” dedi Sara ve Rafe’e ikaz edercesine bir bakış attı.

“Küçük sırrımı poker arkadaşlarımla paylaştım, benden onlar için de ilaç almamı istediler. Ben de adamla iletişime geçtim, çok geçmeden bu iş düzenli bir alışverişe dönüştü. Onunla buluşup sipariş ettiğim hapları alıyordum.”

Rafe tek kaşını kaldırdı. “Gizlice dışarı çıktığında adamla buluşmaya mı gidiyorsun?”

Pirro kafasını salladı. “Hem o, hem de bazen çocuklar siparişlerini almak için gizlice buluşmak istiyorlar. Ya diğerlerinin hap kullandıklarını bilmelerini istemiyorlar ya da evlerinden birinin öğrenmesinden korkuyorlar. Ayrıca, haberi yaydıkları için müşteri tabanım büyüdü.”

“Kanada Viagra’sı pazarlıyorsun. Canının sıkılmasının sebebi bu mu?” diye soru Rafe şaşkınlıkla.

“Hepsi bu değil.” Pirro ellerini cebine koyup ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

“Buraya kadar geldin,” dedi Sara yatıştırıcı bir ses tonuyla. “Bize geri kalanını da anlatabilirsin.”

“Festivalde iki adam yanıma geldi ve bana tedarikçimle irtibata geçmek istediklerini söylediler, böylece Spicy Secret’ın dağıtım kamyonlarını kullanarak buradan Manhattan’a gerçek uyuşturucu ticareti yapabileceklerdi,” dedi Pirro sesi titreyerek. “Kabul etmedim, elbette. Ben bir uyuşturucu satıcısı değilim!”

Rafe anlambilim üzerine tartışmak için uygun bir zaman olduğunu sanmıyordu. “Pekâlâ...”

“Önce Angel’ımın turta standı yandı, adamlar işbirliği yapmazsam aileme zarar vereceklerini açıkça dile getirince, ben de kabul ettim. Ama kendime biraz zaman kazandım. Onlara tedarikçimle önceden kararlaştırdığımız zamana kadar buluşamayacağım yalanını söyledim. Bugün yanıma gelip cumaya kadar anlaşmaya hız kazandırmam gerektiğini söylediler. Aksi taktirde...”

Rafe kendi halindeki bir adamın bu kadar tehlikeli bir şeye nasıl bulaşabildiğini merak ediyordu.

“Bize anlatarak doğru olanı yaptın,” dedi Sara. “Rafe ve ben bir plan oluşturunuz.”

“Ona zarar verirlerse çok yazık olacağını söylediler... ama Biff ve Todd için kardeşini aradan çıkarmanın pek zor olacağını sanmam. Çok üzgünüm!” Pirro konuştuğu sırada titriyordu.

“Biff ve Todd uyuşturucu satıcıları mı?” Sara’nın sesi gecenin sakinliğinde yankılandı.

“Hişş!” Rafe onu uyardı. “Tanrım, gerçekten belaya bulaşmışsın,” dedi amcasına.

Yaşlı ve perişan bir adam gibi görünen Pirro Rafe'in öfkeli gözlerine baktı. "Üzgün olduğumu söyledim ya!"

"Hemen bana gelmeliydin."

"Ve şu anda yaptığın gibi bana bakmanı mı izleseymdim? Önce hayır dersem beni rahat bırakacaklarını sandım."

Rafe gerçekten de çok saf olduğunu düşündü.

"Ve sonra, bir şey düşünene kadar onları oyalayabileceğimi sandım. Ama en çok da beni hapse göndermenden korktum, Koca Al isimli bir hücre arkadaşıyla sence ne kadar dayanabilirim?"

Rafe yıldızlı gökyüzüne bakıp güçlü olabilmesi için dua etti. "Bana söylemene sevindim." Şimdi bir plan yapması gerekiyordu. "Bugün salı. Dört günümüz var."

Sara elini Pirro'nun omzuna koydu. "Şu an yapabileceğin başka bir şey yok. Neden içeri girip biraz dinlenmiyorsun?"

"Ve Vi Halayı sakinleştirmeyi de unutma," dedi Rafe. "Haberleşiriz."

"Teşekkür ederim!" Birdenbire Pirro kendisini Rafe'in kollarına attı.

Rafe beceriksizce adamın sırtına vurdu. "Bir şeyler düşüneneceğiz," diye ona söz verdi.

Sara ile bakiştılar. Başını eğdi, aklına bir fikir geldiğini göstermek için seçtiği belli belirsiz bir yöntemdi. Rafe hemen bir şeyler düşünmesine şaşırmamıştı, burada olmasına ilk kez sevinmiyordu.

Rafe'in evine döndüklerinde, Sara amcası Jack'i aradı, aslında amcası değildi, babasının polis akademisinde geçirdiği günlerde görüştüğü bir arkadaşıydı. Jack Amcası

Uyuşturucuyla Mücadele Masası'ndan emekli bir polisti ve hâlâ teşkilatta bağlantıları vardı, o nedenle ona kimin yardımcı olabileceğini söyleyebilirdi.

Rafe'in cep telefonunu kapatıp mutfğa döndüğünde onu bir su bardağına viski doldururken buldu.

Onu suçlayamazdı.

“İyi misin?” diye sordu.

Kafasını salladı. “Pirro'nun kasabadaki yaşlı adamlara Viagra sattığına inanamıyorum.” Ne kadar şaşırdığı yüzünden belliydi.

Sara kahkaha attı. “Çok ilginç biri ama kötü bir niyeti olmadığına eminim.”

“Babanın arkadaşına ulaşabildin mi?”

“Jack Amca'ya bir mesaj bırakıp acil olduğunu söyledim. Mesajı alır almaz cep telefonundan arar.”

“Teşekkürler. Artık harekete geçtiğimize göre, telesekreterimi kontrol edelim.” Rafe mutfak tezgâhının üstündeki telesekreterin tuşuna bastı. “Sara, ben Coop. Acil bir durum olursa aramam için bu numarayı bırakmıştın. Acil bir durum var. Mesajı alır almaz beni ara.”

“Bip.”

Hemen diğer mesaj devreye girdi. “Ben baş komiser Hodges. Beni ara,” diye homurdandı.

Sara sızlandı. Rafe ona hak veriyordu. Bugünün gidişatına bakılırsa iki mesajda iyi haber içeriyor olamazdı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Rafe'in cep telefonundan numarayı tuşlayan Sara hemen yaşlı adama ulaştı. "Neler oluyor, baş komiserim?"

"Evine biri girmiş."

Birden Sara'nın içi ürperdi. "Herhangi bir şey almışlar mı?" diye sordu. Eliyle telefonu kapatıp Rafe'e *soygün* dercesine dudaklarını oynattı.

"Hiçbir şey alınmamış. Sadece aynaya rujla *uzak dur* notu yazılmış."

Bu uyarı üzerine Sara kaşlarını çatı. "Çok orijinal."

"Morley'nin parmağı olduğuna dair hiçbir kanıt yok, ama başka kim olabilir ki? Görünüşe bakılırsa, canını yaktansa tanıklık etmemen için seni korkutmayla daha çok ilgileniyor, yine de dikkatli olmalısın," dedi yaşlı adam, çok fazla sigara içtiği için sesi boğuk çıkıyordu.

"Olurum," diye ona söz verdi. "Dinleyin, Baş komiserim, Rafe ve ben...burada bir olayla karşılaştık. Bana bir iyilik yapıp Biff ve Todd isimlerini kullanan uyuşturucu satıcılarının geçmişini kontrol edebilir misiniz?" Olayı kısaca anlatıp Uyuşturucuyla Mücadele Masası'yla iletişime geçmeye çalıştıklarını söyledikten sonra Biff ve Todd'u

tarif etti, görünümlerini ve isimlerini değiştirmiş olabileceklerinin farkındaydı.

Baş komiser sızlandı. “Dikkat çekme cümlesinin ne anlama geldiğini çözmen çok mu zor, Rios?” Sıkıntılı bir şekilde elini kel kafasına götürdüğünü hayal edebiliyordu.

“Bela aramıyorum, komiserim. Bir şekilde beni buluyor.” Rafe’e bakıp sırttı.

“Öyle düşünmeye devam et,” diye homurdandı. “Bir şey bulabilirsem sana haber veririm. Bu arada, dikkatli ol ve iletişimini koparma.” Ona bu emri verdikten sonra aramayı sonlandırdı.

Sara telefonu kapatıp Rafe’e baktı. “Çok kızgın.”

“Eminim öyledir. Evine girenin kim olduğunu biliyorlar mı?”

Sara omuzlarını silkti. “Tam olarak bilmiyorlar, ama banyodaki aynanın üzerine bir not bırakmış, görünüşe bakılırsa tanıklık etmemen için başvurdukları başka bir tehdit.”

“O halde ya danstaki Morley’nin adamı Hidden Falls’dan ayrıldı ya da istediklerini yapan birden fazla adamı var.” Rafe giriş kapısının yanındaki duvara monte edilen tuş takımına yeni alarm kodunu girdi. “Bu gece dışarı çıkmayacağımıza göre, şıradiden alarmı çalıştırabiliriz.”

Sara kafasını salladı.

“İyi misin?” diye sordu.

Tekrar kafasını salladı. “Tehditlerin ve uyarıların işimi yapmama engel olmalarına kesinlikle izin vermeyeceğim. Ayrıca, duruşmaya giderken ve sonrasında korunma imkânım olacak. Sadece önümüzdeki şu birkaç haftayı atlatmam gerekiyor. Neyse ki amcanın sorunları aklımı meşgul edecek.”

Rafe sızlandı. “Hatırlatmak zorundaydın, değil mi?”

Sara yanına gidip kollarını boynuna doladı. “Pirro senin gibi birini tanıdığı için çok şanslı,” dedi gözlerinin içine bakarak.

Bakışlarına karşılık verdi. “Ben de *sana* sahip olduğum için çok şanslıyım.” Dudaklarına hafif bir öpücük kondu-rup geri çekildi.

“Coop’u arayıp neyin bu kadar acil olduğunu öğren-mem gerekiyor.” Aramayı yine Rafe’in cep telefonundan yaptı. “Evden cevap veren yok.” Coop’a bir mesaj bıraktık-tan sonra cep telefonunu aradı. “Buradan da cevap vermi-yor.” Telesekreterine bir mesaj daha bıraktı.

“Şu noktada herkesin bizi aramasını beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.”

Sara kaşlarını çatı. “Haklı olduğunu biliyorum ama beklemekten nefret ediyorum. Ve iki tane çok önemli sorun varken hiçbir şey yapamamaktan da nefret ediy-o-rum.”

Rafe yanına gitti. “O halde, seni nasıl meşgul edeceğimi bilmem iyi bir şey,” dedi onu baştan çıkaracağını bildiği bir ses tonuyla.

Karşı koyması mümkün değildi.

Kapı zilinin çalmasıyla Sara derin uykusundan uyandı. Hemen yataktan fırladı. Serin hava çırılçıplak olduğunu ona hatırlattı. Rafe ortada yoktu, kapıya onun bakmasını umdu.

Eşofman altı ve tişörtünü giyip odadan çıktığında, Rafe ve Coop’u küçük odada oturmuş sohbet ederken buldu.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu Sara, bunca yolu

gelmesine çok şaşırmıştı. Hemen ardından, “Kim öldü?” diye sordu.

“Hep kötümstersin,” dedi Rafe.

Coop kafasını sallayıp kahkaha attı. “*Bunun* hâlâ değişmediğini görüyorum.”

“O halde neden buradasın? Seni gördüğüme sevindim, ama kimse beş saatlik yolu merhaba demek için gelmez.” Zilin sesiyle derin uykudan uyandıktan sonra karşısında Coop’u bulduğu için kalbi göğüs kafesinde hâlâ hızla atıyordu.

“Her şey yolunda,” dedi ona.

“Ya Lexie?” diye nişanlısını sordu.

“Harika. Yemin ederim. Bekar Günlükleri nerede olduğunu yazdığı için seni görmek istedim.”

“Ve?” Daha fazlasının olduğunu bildiği için üsteledi.

“İkinizle de konuşmak istiyorum.”

Rafe kafasını salladı. “Mutfağa gidip oturalım. Sara ve benim birer kahveye ihtiyacımız olduğu kesin. Ya sen?” diye Coop’a sordu. “Kahve dışında, soda, portakal suyu, su ve belki biraz buzlu çay olabilir.”

“Kahve kulağa iyi geliyor. Yolculuk beni yordu.”

Mutfağa geçtiler, açık renk ahşapla döşenen, yeni gereçlerin olduğu bir odaydı. Sara önceki gün burada oylanmaktan çok keyif almıştı. Güneş pencerelerden içeri süzülerek odayı güzelce aydınlatıyordu.

Hep birlikte masaya oturduklarında, Sara sessizliğe daha fazla dayanamadı. “Evet, neler oluyor?” diye sordu Coop’a.

Coop derin bir nefes verdi. “Pekâlâ. Evine birinin girdiğini bildiğini varsayıyorum?”

Sara kafasını salladı. “Baş komiser bunun birkaç hafta sonraki duruşmayla ilgili olduğunu söyledi.”

“Bekar Günlükleri’nin burada olduğunu nasıl öğrendiğini biliyor musun?” diye sordu konuyu değiştirerek.

“Baldızımdan.” Rafe Angel’in pansiyonundan ve günlük yazarını aramasının arındaki sebeplerden bahsetti.

“Ahh.” Coop anladığını belirtircesine kafasını salladı. Sara ve Rafe’e söylemekten çok, kendi kendine, “Bu iç güdülerimi doğrulamama yardımcı olabilir,” dedi .

“Anlamıyorum,” dedi Sara.

“Ben de.”

“Pekâlâ, dinle, Amanda Stevens çalıştığım gazetenin makale editörü.”

“Buraya pansiyonu hakkında Angel’la röportaj yapmaya gelecek olan kadın o,” dedi Sara.

Coop başını eğdi. “Kimsenin tanımadığı bir günlük yazarıyla Angel’in iletişime geçmesinin ardından yazarın senin Angel’in pansiyonunda kaldığından bahsetmesi ve sonra birdenbire *Amanda*’nın Angel’in işletmesini haber yapmak istemesi sence de biraz tuhaf değil mi?”

Sara kafasını salladı. “Özür dilerim. Hâlâ anlamıyorum.”

“Bence Bekar Günlükleri’nin yazarı Amanda,” dedi Coop onu şaşırtarak.

“Amanda günlükte okuduğu bir şeyin ardından Angel’la röportaj yapmaya karar vermiş olamaz mı?” diye sordu Rafe.

Coop ellerini önüne açtı. “Mümkün, ama Amanda’yı tanırım, tüm ilgiyi erkeklerin üzerine çevirip şehirde çöptanlık yapmaya çalışanın o olması beni hiç şaşırtmaz.”

“Amanda’yı ne kadar iyi tanıyorsun?” diye Sara ona sataştı.

Coop bu konuya hiç girmemesi için onu uyarırcasına bir bakış attı.

Sara kahkaha attı. “Pekâlâ, demek onu *o kadar* iyi tanıyorsun.”

Rafe boğazını temizledi. “Bizimle konuşmak istediğini söylemiştin. Seni buraya getiren şey nedir?”

Coop kahve kupasını kavradı. “Sara’nın da bildiği gibi, bir süredir gazeteden ayrılıp yazı yazmaya ağırlık vermemi düşünüyorum. Lexie seyahat etmeyi çok seviyor, bir yıl süreyle yetecek kadar para biriktirdim böylece tam zamanlı yazarlık yapmanın hobiden çok kariyere dönüşüp dönüşmeyeceğini görebileceğim.”

Sara bunun onun hayali olduğunu biliyordu. “Ama gazeteciliği de sevdiğin için kendini arada kalmış gibi hissediyorsun.”

“Eskiden gazetecilik yapmaktan hoşlanırdım. Ama son zamanlarda iç karartıcı bir hal aldı. Ve Bekar Günlükleri gazetesinin en çok ağırlık verdiği köşe olunca, artık itibarlı bir gazeteden çok adi bir kağıt parçasına benziyor. Lanet olası günlüğün tanıklık yapacak bir polisle uğraşması da cabası.” Anlamlı bir şekilde Sara’ya baktı.

“O konuda sana katılıyorum,” dedi Rafe.

“Sırf gazetesinin kâra geçmesi için. Günümüz gazetelerinin içinde bulunduğu ekonomik gerçeklerin farkındayım, ama bir insanın güvenliği pahasına kâra geçme isteği beni sinir ediyor. Ve eğer günlüğü yazan kişi gazetede çalışan Amanda’ysa...” Coop omuzlarını silkti. “Bu günlüğü para getiren bir şeyden sırf para kazanmak için kasten sansasyon yaratmaya çalışan bir taktik haline getirir. Ne olursa olsun, ayrılmak istiyorum. Ama önce bilmem gereken bir şey var.”

“Sonuna kadar gazetecisin, öyle değil mi?” diye sordu Sara arkadaşına.

Coop sadece güldü. “Lexie *masum* kişileri korumak için isimleri değiştirmem şartıyla büyükannesinin hikâyesini yazmama izin verdi

“Senin adına çok sevindim!” dedi Sara heyecanla.

“Peki Bekar Günlükleri’ni yazan kişi Amanda ise, onu ortaya çıkaracak mısın?” diye sordu Rafe.

Coop kafasını salladı. “Bu bilmem gereken bir şey. Amacım Amanda’yı ya da kariyerini mahvetmek değil, ama bu kesinlikle daha sonra yerine işten bir an önce ayrılmak konusunda karar vermemi kolaylaştıracak.”

“O halde, onu kontrol etmek için buraya gelmen mantıklı,” dedi Rafe.

“Ayrıca, Sara’nın iyi olduğunu görme fırsatım da oldu.”

“Ben yetişkin bir kadınlım,” diye arkadaşına hatırladı. “Ve korunuyorum.”

Coop’un meraklı bakışları Sara ve Rafe’in arasında gidip geldi.

Sara’nın şu an değinmek istemediği, Rafe’in ne tür bir koruma sağladığını merak etmesine şaşmamalıydı.

“Günlüğün yazarıyla ilgili gerçeği nasıl açığa çıkarmayı planlıyorsun?” diye sordu Rafe.

“Çok basit. Şu sıralar günlükte belli belirsiz ufak tekef bilgiler var. Örneğin, *Favori iklimimiz Rafe’in gözlerden uzak evine kapandılar. Birbirlerinden bıkacaklar mı yoksa bu yakınlık onları birbirlerine daha çok mu yaklaştıracak? Sırada bir evlilik teklifi olabilir mi?*” Coop günlüğü harika bir şekilde taklit etti.

Rafe taklidine güldü.

“İkinizden kasabada göze çarpar bir şekilde samimi davranmanızı istiyorum, en azından Amanda’nın yanındayken öyle yapın...böylece günlük yazılarının daha belirgin ve kişisel olup olmadığını görebiliriz.” Coop sandalyesine yaslandı. “Bana sorarsanız, harika bir plan. Size güvenebilir miyim?” diye onlara sordu Coop.

Sara insanların gözleri önünde romantizm yaşamaları hakkında ne düşündüğünü merak ederek Rafe’e baktı.

Yerinden kalkıp masanın etrafında dolaşarak eğilip yanağına uzun bir öpücük kondurdu. Nefesi ılık ve dudakları sıcacıktı, tüm vücudu bu basit jest karşısında tepki vermişti. İki adamın da tişörtünün altında dikleşen göğüs uçlarını fark etmemelerini umdu.

“Bunu evet olarak görüyorum,” dedi Coop, gözleri bu öpücüğün ne anlama geldiğini algılamıştı. “Beni pansiyona götürüp baldızın Angel’la tanıştırmaya ne dersin?”

“Elbette,” dedi Rafe. “Kardeşimi arayıp bizimle orada buluşup buluşamayacağını sorayım. Zaten onunla konuşmam gerekiyordu.”

“İşte değil mi?” diye sordu Sara.

Rafe kafasını salladı. “Biff ve Todd pansiyondan ayrılınca, Angel ona korumaya ihtiyacı olmadığını söyleyip gitmesini istemiş. Onu görme şansına balıklama atlayacağına eminim.”

Kardeşini aramasına fırsat kalmadan, Rafe’in cep telefonu çaldı.

Arayan numaraya baktıktan sonra telefonu Sara’ya attı. “Numarayı tanımadım. Seni arıyor olmalılar.”

Arayanın Jack Amcası olduğunu umdu. Numaraya bakıp başını salladı. Görünüşe bakılırsa, eğlence başlamak üzereydi, Sara telefonun tuşuna bastı.

“Jack Amca!” Durumu amcasına rahatça açıklamak için Rafe ve Coop’un yanından uzaklaştı.

“Merhaba, prenses! Nasılsın?” Güçlü sesi kulağında yakılanınca, küçükken yaptığı ziyaretleri ne kadar sabırsızlıkla beklediğini hatırladı. Ona dünyanın dört bir yerinden hediyeler getirirdi ve Sara onun bir gezgin olduğunu düşünürdü – ta ki Uyuşturucuyla Mücadele Masası’nda çalışan bir polis memurunun ne iş yaptığını anlayacak yaşa gelen dek.

Dikkatini tekrar görüşmeye verdi. “Çok iyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?”

Onu duymakta güçlük çekmemesine rağmen, “Yüksek sesle konuş. İşitme cihazımın pili bitti, hiçbir şey duyamıyorum,” diye bağırdı Jack Amcası Sara’nın kulağına.

Kafasını sallayıp güldü. Bir patlama sonucu aşırı derecede işitme yetisini kaybetmesi Jack Amca’yı zorunlu emekliliğe sürüklemişti. İşitme cihazlarından nefret eder ve lanet olası şeyleri takmamak için ya bozuk olduklarını ya da pillerinin bittiğini iddia ederdi. Jack Amca gösterişçiydi ve aletin kadınlarla şansını azalttığına inanıyordu.

Onları bağırırmaya zorlamak sanki şansını azaltmayacak? diye alaycı bir şekilde içinden geçirdi Sara. “Çok iyiyim, teşekkür ederim dedim!” diye bağırdı telefona.

“Bana yalan söyleme, prenses. Baban dizinin sana zorluk çıkardığını söyledi. Ama geleceğini başka zaman tartışırız. Mesajında yardımına ihtiyacının olduğunu söylemişsin.”

“Evet. Evet, yardımına ihtiyacım var!” Yüksek sesle konuşması gerektiğini hatırladı.

Jack Amca onu duyana kadar sesini yükseltmek zorun-

da kalmış, ama en sonunda Pirro'nun durumunu ve Rafe ile buldukları çözümü ona açıklamayı başarmıştı.

Jack Amca bir an önce Uyuşturucuyla Mücadele Masası'ndan birinin onunla irtibata geçmesini sağlayacağına söz verdi, karşılığında Sara şehre döndüğünde onu ziyaret edeceğine söz verdi.

"Kabul etti," dedi Sara Rafe'e.

Coop onun yanına gitti. "Doğru anlamış mıyım bir bakalım. Rafe'in amcası uyuşturucu satıcıları tarafından tehdit ediliyor, siz ikiniz Uyuşturucuyla Mücadele Masası'ndan bir polisi buraya getirip onlara uyuşturucu sattırmayı planlıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu heyecanla, gazetecilik içgüdüleri onu ele geçirmişti ve büyük bir hikâyenin kokusunu alıyordu.

Emekli olduğunda bunu özleyecekti. İşini geride bıraktığında heyecanı ve adrenalini başka bir şekilde yaşamasını umuyordu. Ancak çok geçmeden, kendisi hakkında düşüncelere dalmış olabileceğini fark etti.

Birden ürperen Sara bu düşüncüyü aklından çıkardı. Şu an konsantre olması gereken daha önemli şeyler vardı.

"Doğru," dedi Sara Coop'a. "Sana gelince, *bu iş kayıtlara geçmeyecek*," dedi vurgulamak istercesine yüzünün önünde parmağını sallayarak.

Coop kollarını göğsünde birleştirdi. "Haydi ama, Sara. Benden yazmamamı istediğin şey çok büyük bir haber. Sessiz kalmam için arkadaşlığımızın dışında bana bir neden ver."

Sara kısmen şaka yaptığının farkındaydı. İyi bir haber çıkacağını sezen gazeteci olaya dahil olmak istiyordu.

Rafe'e baktı, suratı asılmıştı. Sara'nın en yakın arkadaşını boğabilecek gibi görünüyordu. Elini sakinleştirmek

istercesine Rafe'in koluna koyarak sessizce rahatlamasını istedi. Amcasının duyması için bağıra bağıra konuşmaya başladığı andan itibaren, Coop'ın neler olduğunu öğreneceğini biliyordu. Ama Sara Coop'a canını emanet edebilecek kadar güvenirdi. Ya da, bu durumda, Rafe'in amcasının canını.

New York uyuşturucu çetesinin önde gelenlerini yakalamalarına yardımcı karşılığında federallerin Pirro'ya dokunulmazlık vereceğinden emindi, ama henüz Uyuşturucuyla Mücadele Masası'ndan gelecek olan polisle tanışmamışlardı bile. Hiçbir garanti yoktu. Ve Rafe tüm dünyanın amcasının uyuşturucu işine bulaştığını bilmesini istemiyordu.

Dönüp Coop'a baktı. "Her şey bittiğinde, sana fırsat veririz. Tüm taraflarla yaptığın röportajları ilk sen yayınlama hakkına sahip olursun, ve bu sırada Pirro'nun sadece arkadaşlarına yardım etmek istediği sırada kendisini bir çıkmanın içinde bulan bir adam olduğunu görürsün."

Coop gözlerini kıstı. "Yazılarımda doğruyu söylerim," diye Sara'yı uyardı.

"Bunu söyler söylemez kötü bir fikir olduğunu anlamıştım," dedi Rafe.

Sara kafasını salladı. "Hayır, sorun değil. Çünkü Pirro Coop'a hikâyesini anlattığında, işin doğrusunu öğrenmiş olacak."

"Bundan hâlâ emin değilim," dedi Rafe, aşırı derecede savunmacı olması anlaşılır bir durumdu.

Rafe Coop'u onun kadar iyi tanııyordu. "İnan bana, hepimiz için en iyisi bu. Coop haberi hazırlayan ilk gazeteci olur ve diğerleri de tüm bilgiyi ondan alır. Pirro'ya zarar gelmez, söz veriyorum."

Rafe Coop'a döndü. "Pirro ile tanışır ve ne kadar saf olduğuna katılırsan, vicdansız bir uyuşturucu satıcısı olarak resmetmeyeceğine sö veriyor musun? Önyargılı olduğumu itiraf edebilirim, ama ben bir polisim, adam...aşk hayatlarını diledikleri gibi yaşayabilmeleri için arkadaşlarına Viagra tedarik ediyordu," dedi Rafe düzgün bir şekilde dile getirmeye çalışarak.

Sara Coop'un kabul etmesini istiyordu. "Ee?"

Rafe'in yanına gitti. "Anlaştık," dedi elini uzatarak.

Bakışları Coop ve Sara'nın arasında gidip gelen Rafe'in tedirgin olduğunu bilse de, en sonunda başını eğip Coop'un elini sıktı. "Anlaştık."

Aralarında ihtiyatlı bir ateşkes yapılmıştı.

Coop'a hayallerinin haberini vererek, Sara Pirro'nun haberde nasıl ele alınacağı üzerinde bir miktar kontrol sahibi olmalarını garantilemişti. Haberi ilk önce başka bir gazete yayınlarsa, böyle bir avatanjları olmayacaktı. Ve böylesine bir uyuşturucu çetesi baskınının büyük bir haber olacağını Rafe gibi kendisi de çok iyi biliyordu.

Şimdi yapmaları gereken tek şey Jack Amcası'nın aracılığı sayesinde Uyuşturucuyla Mücadele Masası'ndan gelecek olan polisle buluşmaktı ve hükümet ajanıyla işlerin sorunsuz ilerlemesini ummaktı.

Pirro'nun paniğe kapılmadan gizli bir operasyonun üstesinden gelebilmesinin de onlara yardımı dokunacaktı, yoksa hepsinin başı belaya girebilirdi.

Rafe Angel'in pansiyonuna doğru yola koyuldu. Sam Coop'ın Sara'nın çok sevdiği bir kadınla birlikte olması ve

ona oldukça güvenmesi dışında arka koltukta oturan adam hakkında pek fazla şey bilmiyordu.

Sara insanlara kolay kolay güvenmezdi, eğer bu adama inanıyorsa, Rafe de aynı görüşe sahip olmak için elinden geleni yapacaktı. Başka şansı yoktu. Amcasının – tüm ailesinin – geleceği onun elindeydi.

“Nerede kalacaksın Coop?”

“Angel’ın pansiyonunda kalmayı umuyordum.”

Sara dönüp arkada oturan Coop’a baktı. “Pansiyondaki odaları Amanda Steven ve fotoğrafçısı işgal edecek. Ama Biff ve Todd’un kaldığı Hilton’da bir oda ayarlayabilirsen, belki gözün onların üzerinde olur?”

“Bana uyar.” Coop cep telefonunu çıkarıp danışmayı aradı ve otel rezervasyonunu yaptı. “Her şey hazır,” dedi Coop görüşmeyi bitirirken.

Rafe kafasını salladı. “Güzel. Angel’ın pansiyonunda işimiz bittikten sonra, seni arabayı alman için evime götürürüm, sonra beni takip ederek otele ulaşabilirsin.”

“Teşekkürler,” dedi Coop.

“İşte burası.” Rafe pansiyonun önüne arabayı park ettikten sonra hepsi dışarı çıktılar.

Nick’in arabası da oradaydı.

Her zaman olduğu gibi gündüzleri kilitli olmayan ön kapiya vardılar. Rafe zili çalıp içeri girmelerine izin verdi. Tam Angel’a seslenmek üzereyken mutfaktan yükselen tartışmayı duydu.

Sara’nın endişeli gözlerine baktı. “Sen ve Coop burada kalın. Onlara misafirimiz olduğunu söylerim.”

Rafe mutfağa doğru yönelip kapıyı tıklatmadan içeri girdi. “Hey, misafirleri kaçırmak mı istiyorsunuz?”

Angel ona doğru döndü, ellerini beline koymuştu ve

gözleri alev saçıyordu. “Lütfen kardeşine artık burada kalmasına gerek olmadığını söyler misin? Biff ve Todd otele gittiler ve burada New York’taki gazeteden gelen muhabir ve fotoğrafçıdan başka misafir olmayacak. Festival sırasında burada olan biri yok. O yüzden tamamen güvendeyim.”

Nick Rafe’e yalvarırcasına bakıyordu. Neyse ki, kardeşi Rafe’in onun yanında olmaktan başka seçeneği yoktu. “Angel, Nick’in burada kalması gerekiyor.”

“Neden?”

Rafe ona babasının uyuşturucu satıcılarıyla başının deritte olduğunu içeren söyleyebileceği birçok nedeni ele-di.

Sonunda en inanılır bulacağı şeyi söylemeye karar ver-di. “Sara’nın peşinde olan kişi her kimse, onu henüz yakalayamadılar, bu da onunla yakın ilişkide olan insanların potansiyel tehlikede olduğu anlamına gelir. Standına ne olduğunu bir düşün. Sara’ya mesaj göndermek isteyen birinin buraya gizlice girip seni hazırlıksız yakalamasını istemezsin.”

Karşı çıkmak için ağzını açar açmaz kapattı.

Nick akıllılık yaparak sessizliği korudu.

“Pekâlâ. Kalabilir.” Arkasını dönüp üst kattaki yatak odalara giden arka merdivenlerden çıktı.

“Neye bu kadar sinirlendi?” diye sordu Rafe.

Nick inledi. “İlk evlilik danışmanı randevumuz birkaç saat sonra. Sanırım konuşup içindekileri dökmek zorunda kalacak olması canını sıkmaya başladı. Ve onu böyle bir pozisyona soktuğum için bana kızgın.”

“Pekâlâ. Bana kalırsa ilerleme kaydediyorsun.” Rafe kardeşinin sırtına vurdu. “İyi şanslar.”

“Teşekkürler,” dedi Nick alaycı bir şekilde.

“Sanırım gazeteciler henüz gelmedi?”

Kafasını salladı. “Angel’a telefon açıp akşam yemeğine doğru geleceklerini söylediler.”

Peki. Onunla tanıştırmak istediğim şehirden gelen bir arkadaşım var ama her şey düşünüldüğünde, sanırım bu biraz bekleyebilir.”

“Kim?”

“Başka bir gazeteci. Sara’nın komşusu, içgüdülerinin peşine düşüp buraya gelmiş.”

Nick omuzlarını çevirdi. “Ne demekse. Dinle, Angel’ın iyi olup olmadığına bakacağım, görüşmeden önce sakinleştiğinden emin olmalıyım.”

Rafe kafasını salladı. “Yanından ayrılma,” diye kardeşini uyardı.

“Peki,” dedi Nick, ama meraklı bakışı Rafe’in gözünden kaçmamıştı.

Rafe Angel’ın babası, Viagra, uyuşturucu çetesi ve Uyuşturucuyla Mücadele Masası hakkında detaylara girmeyecekti. Kardeşini bilgilendirmek isterse de, Nick’in bu hikâyeye inanmaması için yeterince sebep vardı.

“Evlilik danışmanında iyi şanslar,” dedi Rafe ve Sara ile Coop’ın beklediği antreye gitti.

“Her ne işler uğraşıyorsan, sana da iyi şanslar,” diye karşılık verdi Nick.

“Teşekkürler.” Çünkü hepsinin şansa fazlasıyla ihtiyaçları olacaktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Buffalo Bürosu ve yerel timden Uyuşturucuyla Mücadele Masası'ndan Mark Lopez Rafe'in evine vardı. Memur Lopez New York'taki en genç polisten bile daha çocuksu görünüyordu. Görünüşün aldatıcı olabileceğinin farkında olan Rafe, adamın bu işe uygun olduğunu umuyordu.

Çünkü kimse Pirro'nun bu işin üstesinden gelip gele-meyeceğini bilmiyordu.

Sonraki yirmi dört saat boyunca, Memur Lopez planı oluşturdu. Pirro'dan Biff, Todd ve tedarikçisiyle buluşa-bileceği bir zaman belirlemesini istedi. Endişeli ve panik halindeki Pirro'nun aslında Kanada'daki bağlantısıyla ileti-şime geçmek zorunda olmadığını anlaması biraz zamanını aldı. Bu rolü Memur Lopez üstlenecekti.

Operasyon saat onda başlayacaktı. Pirro'nun yapması gereken tek şey gidip adamlarla buluşmak, onları tanıştırmak ve Biff ve Todd'un kendilerini ele vermelerine izin vermektir.

Rafe ve Sara asıl operasyona katılmayıp yakında bir yere park etmiş gözetleme ekipmanlarıyla donatılan bir kam-

yondan durumu takip edeceklerdi. Para el değiştirir değiştirmez, Memur Lopez Biff ve Todd'u tutuklayacaktı, ve eğer işler yolunda giderse, bir tür anlaşma karşılığında onlardan çete liderinin ismini alabilecekti.

Operasyon gecenin ilerleyen saatlerinde harekete geçecekti. Pirro'ya çenesini sıkı tutup günü olaysız geçirmesi talimatı verilmişti. Sadece eşine bir kez daha yalan söylemesi gerekiyordu, sonra her şey sona erecekti.

Ne yazık ki, operasyondan önce hepsi Angel'ın pansiyonuna davetliydiler. New York'tan ziyaretine gelen *Daily Post* alışanlarını etkilemek istiyordu. Ve Coop da onlara takılarak iş arkadaşı Amanda'yı şaşırtmak istemişti, böylece Rafe ve Sara'nın samimi davranışları karşısında nasıl bir tepki verdiğini gzlemleyebilecekti. Rafe hangi açıdan bakarsa baksın, uzun bir gece olacağa benziyordu.

“Nasılsın?”

Sara'nın omzuna dokunmasıyla irkildi. Verandada oturuyordu, düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, kapının açılıp onun dışarı çıktığını duymamıştı bile.

“Seni korkutmak istememiştim.” Sara onun yanına oturdu. “Gergin misin?”

Omuzlarını silkti. “Benim işim bu, ama Pirro bu tür şeylere yabancı. O çok hassas.”

“Ve sıkı tembihlendi. Bu işin riskinin farkında. Halledecektir,” diye ona güven verdi.

“izmeyi aşacağını düşünmüyorsun, değil mi?” Bu düşünce Rafe'in tüm gece sağa sola dönmesine neden olmuştu.

“Bence üstesinden gelecek,” diye ısrar etti.

Bu kadar emin olması hoşuna gidiyordu – sırf onu sakinleştirmek için yalan söylüyor olsa bile. İşe yarıyordu.

Rafe arkasına yaslanıp ayağıyla yavaşça salıncağı salladı. Onunla birlikte burada oturup mühim şeyler hakkında konuşmaktan hoşlanıyordu.

“Sen dışarıdayken Memur Lopez aradı.”

“Ne olmuş?” diye sordu Rafe.

“Öncelikle, ikimiz de bu gece destek verebiliriz. Hasta izni kullanan personellerin özel görevlere katılması mümkün,” diye açıkladı.

Rafe kafasını salladı. “Sorunlardan biri halloldu. Ayrıca, ikimizden birinin Lopez ya da Pirro’yu koruması çok zor olmasa gerek.”

“Katılıyorum. Ben bile tek başıma üstesinden gelebilirim.” Eğilip sakatlanan dizine vurdu.

Rafe alaycı tonuyla endişesini gizlemeye çalıştığını biliyordu, ama haklıydı. Bu geceki işleri zor olmayacaktı. Dahası, bunu halledebilecek kadar sağlığı yerindeydi. “Öncelikle, dedin. Lopez başka ne söyledi?”

“Doğru. Pirro’nun Kanadalı bağlantısının ismini Amerika ve Kanada arasındaki dağıtım hatlarını sonlandırma projesi üzerinde çalışan buranın doğusundaki özel timden aldığını söyledi. Anlaşılan, bir süredir peşinde oldukları bir adammış. Soruşturmalarına karışmamızı istemiyorlar, adamla onlar ilgilenecek...” Cümlesini yarıda kesti.

“Ama?” diye sordu Rafe, daha fazlası olduğunu sezmişti.

“Ama bir ara daha fazla bilgi almak ya da adamın kimliğini doğrulatmak için Pirro ile konuşabilirler.” Gözlerinde bu konu yüzünden duyduğu pişmanlık görülebiliyordu.

Ama Rafe anlayışlı bir şekilde kafasını salladı. “Teker teker. Öncelikle bu geceki operasyonu halledelim.”

Sara onayladığını belirtircesine başını eğdi. “Az kaldı.”

“Önce Angel’ın partisini atlatmamız gerekecek.”

“Angel demişken, Nick’e ulaşp evlilik danışmanıyla olan görüşmelerinin nasıl gittiğini öğrenebildin mi?” diye sordu Sara umut dolu bir sesle.

“Başka bir deyişle, hoş vakit mi geçireceğiz yoksa sa-vaş alanına mı gireceğiz, bilmek istiyorsun, değil mi?” diye sordu Rafe alaycı bir şekilde. “Bilmeyi çok isterdim, ama Nick aramalarımaya yanıt vermedi.”

“Bu da yaklaşık...” Bileğindeki paslanmaz çelik saati-ne baktı. “Yarım saat içinde öğreneceğimiz anlamına ge-liyor.”

Rafe bu geceki tüm planlarının sorunsuz işlemesi için sessizce dua etti.

Angel’ın pansiyonuna varır varmaz, Rafe konuşmak için kardeşini kenara çekti. Rafe Pirro’nun durumu ve Sara’nın güvenliği yüzünden baskı altında olabilirdi ama hâlâ kardeşinin evliliği için endişeleniyor ve danışmanın nasıl geçtiğini öğrenmek istiyordu.

Dışarı çıkıp yalnız kaldıkların da, “Ee?” diye sordu Rafe Nick’e. “Nasıl gitti?”

“Konuşmaktan hoşlanan biri sayılmam,” diye homur-dandı Nick. “Ama ikimiz için de elimden geleni yaptım.”

“İlerleme kaydedip etmediğinizi sormak için henüz çok erken olduğunun farkındayım ama doğru yolda olduğunuzu düşünüyor musun?”

Nick evin kenarına yaslandı. “Sadece dinledi. Eşimi öz-lediğimi, yaşadığımız kayıpla yüzleşmediğimiz sürece de-vam etmemizin mümkün olmadığını söylediğimi duydu. Ve doktorun bana katıldığını da duydu. Bir dahaki seferi,

ölsem bile tek kelime etmeden oturacağım, umarım katılım gösterir.” Omuzlarını silkti. “Yoksa, yapabileceğim her şeyi yaptım.”

Rafe kafasını salladı. “Size inanıyorum. Seni o kadar uzun zamandır seviyor ki, her şeyi bir kenara atmaz.”

“Umarım haklısındır, ama sahip oldukları onu oldukça tatmin ediyor görünüyor.” Başıyla anlaşmazlıklarının kaynağı olan eve – pansiyona – işaret etti.

“Seni kaybetmek istemiyor. İnancını koru.”

“Sen de böyle mi yapıyorsun?” diye karşılık verdi Nick Rafe’e.

İkisi de Nick’in Sara ile olan ilişkisini ve bunun kısa bir yaz kaçamağından öteye gidip gitmeyeceğini kastettiğini biliyorlardı

Rafe omuzlarını silkti. “Bilmem. Angel ve senin sahip olduğunuz gibi bir temelimiz yok.” Ve Sara’nın Rafe kadar inancı yoktu.

“Herkes bir ilişkiye farklı yerlerden gelir. Bu daha çok her iki tarafın ne kadar çaba sarf etmek istediğiyle ilgili.”

Rafe kafasını sallayarak güldü. “Arada bir beni şaşırtıyorsun,” dedi kardeşine. “Daha önce felsefik olduğunu hiç düşünmemiştim.”

“Ne diyebilirim ki? Ayrılığın insan üzerinde tuhaf etkileri var. Ve ne yazık ki, ilişkileri düzelttiği – ya da sonlandırdığına – dair yeterince deneyimim var.”

Bu uyarının üzerine dönüp içeri giren Nick, Rafe’i o ve Sara’nın bu yaz attığı temellerin bu zoraki birliktelik sonra erdiğinde devam edecek kadar güçlü olup olmadığını merak ederken yalnız bıraktı.

Angel daveti salonda yapmayı uygun görmüştü. Sara içeri girer girme elmalı turta ve aileyi andıran sıcak ve hoş bir kokuyu fark etti.

Rafe hemen Nick'i bulup kardeşiyle konuşmak için çıkmıştı. Bu sırada, Sara çikolata parçacıklı kurabiyelerinin tadına bakması için ısrar eden Vi Hala'dan başlayarak odadaki insanlarla sohbet kaynaşmakla meşguldü. Küçük bir çocukken Rafe'e bu kurabiyelerden yaptığını söyleyince, Sara tatlarına bakmayı istedi. Bir ısırık alır almaz, gerçekten de sıcak, tatlı ve şimdye kadar yediği en iyi kurabiyeler olduğunu keşfetti.

Odada Pirro ve Vi Hala, Rafe ve Sara'dan başka aile yoktu. Misafirlerin geri kalanı Angel'ın arkadaşları olmalıydı. Görünüşe bakılırsa, Nick'in ailesi ile kutlama yapmama kuralına bağlı kalmayı tercih ediyordu.

Sara birdenbire kendisini aile olarak gördüğünü fark etti. Çünkü gerçekten de buraya, Hidden Falls'a aitmiş gibi hissediyordu kendini. Tanıklık etmek için şehre dönme vakti geldiğinde onlardan ayrılmak zor olacaktı. Zor ama gerekli, çünkü burası onun doğduğu kasaba değildi ve onlar da ailesi değillerdi.

Acı gerçeği aklında tutup Pirro'nun kızı için barmenliği üstlendiği küçük içki bölümüne gitti. En azından bu iş aklını meşgul tutmaya yarıyor ve böylece endişelenmek için fırsatı kalmıyordu.

Coop odanın diğer köşesinden ona el sallayınca yanına gitti.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Sara.

"Kasabadaki insanlar çok hoş," dedi, dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi.

Sara kafasını sallayarak güldü. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

“Amanda beni görünce çok şaşırdı, ama sanırım seni görmeye geldiğim yalanına inandı.”

“Güzel. En azından buradayken rahatlayabilir misin?” diye sordu.

Coop omuzlarını silkti. “Burada olan biten şeyler aklımın durmaksızın çalışır vaziyette kalmasına neden oluyor.”

“İşte *bunu* anlayabiliyorum. Peki, şu editör arkadaşınla beni ne zaman tanıştıracaksın?” diye soran Sara başıyla Angel’la sohbet eden uzun, dalgali saçları olan sarışına işaret etti.

“Tanıştıracayım. Seni ve Rafe’i birlikte ona takdim edeceğim zaman. Rafe demişken, nereye kayboldu? Çünkü birlikteyken samimi davranmaya söz vermiştiniz, unutmadın değil mi?” Coop bardağını dikip içkisinin geri kalanını bitirdi.

Sara etrafına bakındı ama Rafe’i görememişti. “Sanırım dışarıda kardeşiyle konuşuyor. Birazdan döner. Bu sırada, ikimiz arayı kapatabiliriz. Lexie nasıl?”

Yüzünde beliren sıcak gülümsemeyle sevdiği kadını düşünen Coop’un tüm ifadesi değişti. “Web sitelerini güncellemekle ve büyükannesinin tansiyon ilaçlarını alıp almadığını kontrol etmekle meşgul.”

Sara gülümsedi. “Büyükannesini seviyorsun, değil mi?”

Coop kafasını salladı. “Tam bir baş belası ama çok özel bir kadın.”

“Peki ev arama işi nasıl gidiyor?”

“Hâlâ arıyoruz. Lexie şehirdeyken büyükannesinde kaldığı için kendisine ait bir evde yaşamaya alışkın değil. İsteklerini azaltmakta güçlük çekiyor ama üstesinden geleceğiz.”

“Sabırlı ve sırlısıkılam âşık bir adam gibi konuştun. Senin adına gerçekten çok mutluyum, Coop.”

“Teşekkürler. Peki ya sen...? Sen ve Rafe – ”

“O ve Rafe ne?” diye sordu Rafe yanlarına gidip kolunu onun omzuna dolarken.

Onu kendisine doğru çekip sıcaklığına gömüldü.

Coop insanların arasındayken samimi olmamızı istemişti, diye içinden geçirdi Sara. Rafe de öyle yapıyordu ve Sara kendisini harika hissediyordu.

“Coop da birlikte iyi bir yaz geçirip geçirmediğimizi soruyordu,” dedi hemen doğaçlama yaparak.

“Harika bir yaz geçiriyoruz.” Rafe ona yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdu.

Dizleri titriyordu, uzanıp elini sıktı. “Doğru. Müthiş bir yaz. Peki, Amanda Stevens’la ne zaman tanışacağız?”

“Şimdi.” Coop dönüp odanın diğer tarafında bulunan gazeteciye işaret etti.

Amanda yanlarına gitti, Sara dalgalı sarı saçları ve porsele gibi bir teni olan çekici kadını süzdü.

“Coop! İkimizin de aynı anda burada olduğuna hâlâ inanamıyorum!”

“Burada olduğumuza göre, arkadaşlarım Rafe Mancuso ve Sara Rios’la tanışmanı isterim,” dedi Coop.

“Bekar Günlükleri’nden!” diye bağırdı Amanda. “İkini zi bir arada görmek çok hoş.”

“Bizi tanıyor musun?” diye sordu Rafe.

Amanda gülümsedi. “Elbette.”

Sara kadının dudaklarından böylesine kolayca dökülen kelimelerin doğru olup olmadıklarını, onları tanınmasının tek sebebinin bu mu yoksa gizlice hayatlarını yazması mı olduğu olmadığını merak etti.

“Günlüğün konusu olmak nasıl bir duygu?” diye sordu Amanda.

Sara Coop’un sanki cevabı bu şekilde bulabilecekmış gibi bakışlarının kadını delip geçtiğini görebiliyordu.

“Dürüst olabilir miyim?” diye sordu Sara.

Amanda kafasını salladı. “Aksini kabul edemem. Zaten kayıt halinde değilim. Sadece merak ettim. Coop’un günlüğün gözde bekarı olmaktan şikayet ettiğini biliyorum, ama en sonunda kendisi için doğru olan kadını buldu. Bu ilişkide sayı günlük yazarının.”

Sara’nın düşünceleri değişip duruyordu. Amanda’nın günlükten abartılı bir hayranlıkla bahsetmesi Coop’un haklı olup olmadığını ve kadının gerçekten de günlüğü yazıp yazmadığını düşünmesine neden oluyordu.

Sara’nın şehirdeyken yaptığı benzer yorumlar gibi, “Ödül olarak bana ilginç bir yüzük verilmesi üzerine Lexie ile tanıştım, bizi bir araya getiren günlük değildi,” dedi Coop.

“Detaylar,” dedi Amanda gülerek. “İkinize dönelim. Soruma cevap vermediniz,” dedi Sara ve Rafe’e doğru parmağını sallayarak.

“Sanırım gizliliği tercih ederdik,” dedi Sara dürüstçe. “Ama gözlerine baktığımda, o kadar mutlu oluyorum ki, tüm dünyanın bilip bilmemesini umursamıyorum!” diye bağırıp aniden Rafe’e sarıldı.

Gözleri gülen Coop, omzunun üzerinden bu oyunu oynadıkları için ona görünmez bir teşekkür ett.

“Kesinlikle katılıyorum,” dedi Rafe, Sara’dan daha fazla çekinerek.

“Bu harika. Gerçek aşktan daha güzel bir şey olabileceğini sanmıyorum,” dedi Amanda.

Sara Rafe'in yanına sokulunca Rafe elini onun arka cebine sokup kendisine doğru çekti. Bu hareket üzerinde sanki arkasından avuçlanmışçasına bir etki bıraktı, neredeyse zevkten içini çekecekti.

Her nasıl olduysa kendisini tutmayı başarıp boğazını temizledi.

"Katılıyorum. Aşk harika bir şey." Sara hayranlıkla Rafe'e baktıktan sonra Amanda'ya döndü. "Angel'in pansiyonuyla ilgili makalen nasıl gidiyor?"

Angel'in daveti gerçekleştirdiği küçük salonuna göz gezdirerek "Burası çok çekici bir yer," dedi Amanda. "Angel'in ev yemekleri muhteşem. Gerçekten de Angel'in Hidden Falls'un gizli cevheri olduğunu düşünüyorum. Bu harika bir başlık olurdu, sizce de öyle değil mi?"

Sara kafasını salladı. "Angel'a hak ettiği tanıtımı vermeneye çok sevindim. Günlükte buraya rastlamış olman büyük şans."

"Öyle değil mi?" dedi Amanda. "Ah! İşte Stu, fotoğrafçım. Gecenin sonunda hep birlikte bir fotoğrafımızı çekmesini istiyorum. Güzel ve samimi bir fotoğraf. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Amanda el sallayıp fotoğrafçısının yanına gitti.

"Harika bir performanstı. Mümkün olsaydı sizi alkışlardım ama bu dikkatini tekrar size çekmedi," dedi Coop, halinden memnun olduğu belliydi.

"Sence kendisini ele vermesine yeter mi?" diye sordu Sara.

Coop omuzlarını silkti. "Bu bir başlangıç."

Rafe beklenmedik şekilde sessizdi, Sara dikkatini onlara değil, Pirro'ya verdiğini fark etti. "Neden gidip onunla

konuşmuyorsun?” diye öneride bulundu. “Kendini daha iyi hissedeceğinden eminim, belki o da daha iyi hisseder.”

Rafe saatine baktı. “Neredeyse gitme vakti geldi, onunla bir son dakika moral konuşması yapabilirim. İzninizle.” Yaşlı adama doğru gitmeye yönelirken Sara’ya dönüp dudaklarına uzun ve ateşli bir öpücük kondurdu.

Upuzun bir öpücük olduğunu düşünürken, kollarını boynuna dolayarak Rafe öpücüğü sonlandırıp uzaklaşana dek ona karşılık verdi.

Tüm vücudunun ayak parmaklarına kadar karıncalandığının farkında olsa da, “Role kendisini baya kaptırdı,” dedi Sara gülererek.

Coop kafasını salladı. “O rol yapmıyor, Sara. Adam sana deli oluyor.”

“Bu konuyu şimdi tartışmak istemiyorum. Bunun yerine soruma cevap ver.”

Konuyu kibirli bir şekilde geçiştirmesi üzerine Coop kaşlarını çatı. “Pekâlâ. Sor.”

“Neden editörlükte harika bir kariyeri olan güzel bir kadın bir hikâye uğruna sansasyonel gazeteciliğe sığınır?” diye sordu, kötü şöhretli Bekar Günlükleri’nin potansiyel yazarı Amanda’yı kastederek.

“Çünkü aşka, peri masalı gibi biten hikâyelere ve sonsuza dek mutlu olmaya inanıyor. Kendisi aşkı henüz bulmamış olsa da, bu tür şeylerin mümkün olduğunu düşünüyor.”

“Birazdan tek boynuzlu ata ve diş perisine de inandığını söylemeni bekliyorum,” dedi suratını buruşturarak.

“Asla bilemezsin. Eros rolünü üstlenmiş.”

Sara hararetle bir şekilde konuşan, fotoğrafçısı ve Angel’a ne demek istediğini anlatırken ellerini sallayan kadına bak-

tı. “O halde, bu g nl kle gerçekten de iyi bir Şey yaptığına inanıyor.”

Coop kafasını salladı. “Sanırım  yle.”

“Belki de hiç de iyi bir Şey yapmadığı konusunda onu bilgilendirmek kadar basit bir c z m  vardır.”

“Hah.” Coop  teki kadına baktı.

“Eğer mantıklı, akıllı ve etikse, seni dinleyebilir.”

“Baş komiserin çoktan yazı işleri müdüründen rica etti ve hayır yanıtını aldı,” diye Coop ona hatırlattı.

“O zaman ona bir arkadaşı olarak rica et. İkna etme becerilerini kullan. Kesinlikle denemeye değer.”

Odanın diğer tarafından, Rafe Sara’ya işaret etti. “Gitme vakti,” dedi Coop’a.

 rperdi, bu operasyona hazır olup olmadığını bilmiyordu. Bu kadar çok kişisel unsur bulunduran bir işte hiç yer almamıştı. Rolünü oynamaya başlamadan önce Pirro’ya iyi şanslar dilemek istiyordu.

Her Şeyin sorunsuz gitmesi için dua etti.

Günün daha önceki saatlerinde, Pirro uyul turucu satıcılarına tedarikçisinin bu gece onlarla bulul mayı kabul ettiğini söylemek için Hilton’a gitmişti.

Memur Lopez Pirro’ya onlarla her zamanki şekilde bulul masını tembihlediğı için kasabanın en ücra köŝesi-ne gidip ağaçların en sık olduğı yere arabasını park etti. Arkasında eskiden Amerika ve Kanada arasında kullanılan bir dizi terk edilmiş tünel vardı. Yıllar önce, eyalet polisi patlayıcı kullanarak tünellerin kendiliğinden kapanmalarını sağlayıp her iki yönden de ulaŝımı ve uyul turucu trafiğini engellemiŝti. Kasabadan çok uzak olduğı için Pirro

bu bölgeyi seçmişti, ayrıca kimsenin uğramayacağı ve yerel polislerin kolaçan etmeyeceği kadar ıssız vir verdi.

Bir kez olsun aklından yasadışı işlere bulaşmak geçmeyen Pirro, ironik bir şekilde, tedarikçisiyle tünellerin yakınında buluşmayı kararlaştırmıştı. Tek istediği arkadaşlarının da yatakta onun olduğu kadar mutlu olmalarıydı. Yolu yolda bir ileri bir geri yürüyüp uyuşturucu satıcılarının gelmelerini beklerken, kendisini nasıl bir duruma soktuğunu düşünüyordu.

“Sakin ol ve yürümekten vazgeç. Beni de geriyorsun,” dedi onunla birlikte bekleyen Uyuşturucuyla Mücadele Masası’ndan gelen polis memuru.

“Rafe ve Sara nerede?” diye sordu karanlık gecede onları görmeyi umuduyla etrafına bakınarak.

Çalıların arkasında gizlendikleri yerden, “Buradayız!” diye fısıldadılar. Kulaklıkları her şeyi duymalarını sağlıyordu.

Destek olma amacıyla orada olacaklarını açıklamışlardı.

“Mutlu musun?” diye sordu Memur Lopez. “Şimdi, söylediğim gibi, rahatlaman gerekiyor.”

Pirro yürümeyi bıraktı. “Özür dilerim, Memur Lopez. Çok gerginim.”

Adam elini Pirro’nun omzuna koydu. “Sana söylediklerimi unutma. Bana *Memur Lopez* demekten vazgeç, ve normal davran yoksa bu iş yürümez,” dedi kısık bir sesle.

Asfalsız yolda ilerleyen bir arabanın sesi Biff ve Todd’un yaklaştıkları haberini verdi.

“Aman Tanrım. Buradalar. Aman Tanrım.” Pirro’nun midesi düğümlendi. Kusacak gibiydi. “Sanırım kusacağım,” diye homurdandı.

“Kendini topla!” diye emretti Memur Lopez. “İşte geliyorlar. Şimdi normal davran ve bizi tanıştır, gerisini ben hallederim.”

“Çok basit bir şeymiş gibi söz ediyorsun,” diye söylendi Pirro.

Memur Lopez’in karşılık verecek vakti yoktu.

Biff ve Todd ellerinde evrak çantalarıyla yanlarına geldiler. Pirro onlarla tanışmamış olsaydı, okullarına giden iki üniversiteli olduklarını düşünürdü. Ama ne yazık ki, onları tanıyordu. Onlar uyuşturucu satıcısı ve kundakçıydı, ve onları alt etmek üzereydi.

Pirro adamları tanıştırması gerektiğini biliyordu. Ancak aksine, öne doğru eğilip Biff’in pahalı deri ayakkabılarının üzerine kustu.

Belki de, Todd’un ayakkabılarıydı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sara ve Rafe silahları hazır bir şekilde çalılarının arkasına gizlenmişlerdi. Her ihtimale karşı. Kulaklıkları sayesinde birkaç adım ötede yapılan konuşmayı duyabiliyorlardı, ve Sara'nın anladığı kadarıyla Pirro az önce kusmuştu.

"Hem de ayakkabılarımın üstüne! Senin derdin ne be adam?" diye bağırdı Todd.

"İğrenç." Bu Biff'ti. Sara farklı seslerini tanımıştı.

"Özür dilerim. Sadece gerginim," dedi Pirro.

Rafe Sara'ya bakıp suratını buruşturdu.

Parmaklarını dudaklarına götürüp sessizce *hişş* dedi.

"Haydi bu işi bitirelim," diye homurdandı Todd.

"Bu M – Lopez," dedi Pirro hemen kendisini durdurarak.

"Ben Biff ve ayakkabıları kusmuk içinde kalan da Todd."

"M. Lopez."

"Ne o, yoksa ebeveynlerin sana bir isim bulamamışlar mı?" Biff kakhaha attı.

"İsmimle dalga mı geçiyorsun? Senin ismin nereden geliyor Biff? Wasp 'R' Us'tan mı?" diye karşılık verdi Memur Lopez.

Adam akıllıca olayı tersine çevirmişti. Sara gülmemek için kendini tuttu. Rafe'in gözlerinden, onun da aynı durumda olduğu görülüyordu.

Bakışlarını – ve silahlarını – hedeflerine geri çevirdiler.

“Pirro bize mal getirebileceğini söylüyor?” diye sordu Biff.

Lopez'in açık bir şekilde konuşmalarına ihtiyacı vardı, üstelik uyuşturucu ya da onları tuzığa düşürebilecek hiçbir kelimeden söz edemezdi.

“Ne istediğinize bağlı.”

“Başlangıç olarak Oxy. Eğer kaliteliyse, alışverişi devam ederiz. Yanında hiç var mı?” diye sordu Biff.

Haplar Lopez'in elindeki kese kağıdındaydı, Sara kağıdın hışırtısını duyabiliyordu.

“İyi görünüyor,” dedi Todd.

“Ne kadar?” diye sordu Biff.

“Yüz hap için kırk beş bin dolar.” Biraz daha kağıt hışırtısı duyuldu.

“Bu hiçbir şey değil. Patronumuz malı beğenirse, şehre çok daha fazlasını dağıtmak için onun kamyonlarını kullanmayı düşünüyoruz,” dedi Todd. “Talebe karşılık verebilir misin?” diye sordu Biff.

“Elbette.”

Sara tekrar kağıt hışırtısı duydu.

“Onunla nereye varmaya çalışıyorsun?” diye sordu Lopez.

“Yetmeyeceğini söylediğini sanıyordum,” dedi Lopez.

“Bu bir başlangıç. Bunu alalım, patronumuz test etsin, daha fazlası için seninle iletişime geçeriz. İşte.”

Sara Todd'un Memur Lopez'e parayı verdiğini düşündü.

Hışırdayan kağıt Biff'in hapları aldığını gösteriyordu.
“Kıpırdamayın!”

Lopez'in emir verdiğini duyan Sara ve Rafe yerlerinden fırlayıp adamların etrafını sardılar.

Uzun süre diz çöktüğü için Sara'nın dizi sızlıyordu, ama pozisyonunu koruyarak silahını Biff ve Todd'a doğrulttu.

Pirro çoktan yere çöküp her şeyin bitmesinin verdiği rahatlıkla ağlamaya başlamıştı.

Lopez Biff ve Todd'a haklarını okurken, Rafe ve Sara adamları kelepçelediler.

Başladığı kadar çabuk bitmişti, Sara'nın New York Polis Teşkilatı'na dönmesi için girmesi gereken zorlu sınavı geçemeyeceği gerçeği hariç başından sonuna kadar başarılı bir operasyondur.

Operasyonun ardından, söz verildiği gibi Coop röportajını gerçekleştirmişti ve Memur Lopez yaşlı adamın olayı abartılı bir şekilde anlatmadığından emin olmak için Pirro'nun verdiği bilgileri dikkatle incelemişti.

Rafe ve Sara nihayet eve dönebilmişlerdi. “Seni bilmem ama ben çok yorgunum,” diye homurdandı Rafe.

“Ben de bitkinim.” Bir koltuğa çöküp en yakınındaki koltuğun koluna bacağına koydu.

Endişeli bir şekilde onu süzen Rafe mutfaktan getirdiği birçok malzemeyi masaya bıraktı. “Kenara kay.”

Sara sevimli bir gülümsemeyle onun yanına oturabilmesi için kenara kaydı.

“İşte.” Ona acısını ve şişkinliğini azaltmak için verdiği analjeziği minnettarlıkla kabul etti.

“Teşekkür ederim,” dedikten sonra getirdiği bir bardak suyla birlikte hapları yuttu.

“Rica ederim. Şimdi sıra buzda.” Elinde buz torbası vardı. “Benim yapmamı ister misin?”

Kafasını salladı.

Buz torbasını dizine yerleştirip şişkinliğin üstünü ola- bildiğince örttü. Dikkatli olmaya özen gösteriyor ve sızla- yan eklemlerine çok fazla baskı uygulamamaya çalışıyor- du.

Sara onun ilk dokunuşuyla ürperdi.

“Soğuktan mı acıdan mı?” diye sordu.

“Her ikisi de.”

Acısını kalbinde hissedebiliyordu. Rafe Sara’nın daya- nıklı olduğunu bilirdi. Fiziksel rahatsızlıklarla baş edebilir ve medikal zorunluluklara karşı çıkmazdı. Onun için daha zorlu olan kısmı yaşadığı duygusal fırtınaydı, her geçen gün içini kemiriyordu. Aktif görevin, özellikle de Man- hattan gibi fiziksel yeterliliklerin bir dizden fazlasını ge- rektiren bir yerde ne kadar zor olacağını artık gördüğü için kendisini daha da kötü hissediyor olmalıydı.

Bu konuya şimdi girmemesi gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Konuşmak yerine sessizce yanında oturup yirmi dakika boyunca buzun gerekeni yapmasını bekledi. Sonra kalkıp ona elini uzatarak her ikisinin de gevşeyip rahatla- yacakları yatak odasına gitmesine yardım etti. Yatağa girer girmez ona doğru kıvrıldı ve hemen uykuya daldı.

Yanında kendisini güvende hissettiği belliydi. Zayıf ol- duğunda ona güveniyordu. Üzerine gitse, kendi bildiği şe- kilde ona onu sevdiğini söylerdi – sürekli onun kaçınılmaz olduğuna inandığı sonu bekliyor olmasaydı, bu onun için yeterli olurdu.

Rafe kendisini yenilenmiş hissederek uyandı, kollarını Sara'ya dolayarak derin bir uyku çekmesi gecenin en iyi kısmıydı. Bir kez bile sağa sola döndüğünü ya da pozisyon değiştirdiğini sanmıyordu. Sara hâlâ uykuda olduğu için mutfığa gitti. Kahve hazırladıktan sonra oturup sıvı kafeinini içti. Gazetelere göz gezdirmeyi denese de, telefon durmaksızın çalışıyordu. Aile üyeleri Pirro'nun önceki geceki operasyondaki rolü hakkında konuşmak istiyorlardı ve haber hakkındaki tutumları Rafe'i şoke etmişti.

Pirro tek gecede kahraman ve kendi aklına göre efsane oluvermişti. Görünüşe bakılırsa, tüm aileye New York'un en büyük uyuşturucu satıcılarını yakalamak için uğraşan gizli bir polis olduğunu anlatmıştı. Memur Lopez Mahkumları Biff ve Todd ile kasabadan ayrıldığı için, Pirro'nun anlattıklarına karşı çıkacak kimse yoktu, en azından Coop'un hikâyesi Daily Post'ta yayınlanana dek.

Sara ve Rafe hariç.

Ve onlar konuşmuyolardı.

Pirro ilgi odağı olmanın tadını çıkarmak istiyorsa, bu zevki elinden alman Rafe'e düşmezdi. Özellikle de Pirro bundan sonra Viagra'sını yasal yollardan alacağına ve arkadaşlarına hap satmayacağına dair söz vermişse. Memur Lopez onu arayıp Biff ve Todd'un nezarette panikleyerek anlaşma yapma karşılığında hemen isimleri verdiklerini söylemişti.

Uyuşturucu satıcılarının stresi ortadan kalkıp, halasının evliliği yoluna girdiğine göre, artık Rafe'in tek endişesi Sara'nın güvenliğine yapılan tehditti. Ama baş komiser bile John Morley'nin amacının ona zarar verip upuzun suç listesine yeni bir cinayet eklemektense onu korkutarak tanıklık etmekten vageçirmeye çalıştığına ikna olmuştu.

Öyle bile olsa, Rafe işini şansa bırakmayacaktı. Sara'nın yanından ayrılmayı düşünmüyordu, Coop'un gündemini oluşturan bir stratejiydi. Önceki gece insanların içindeyken yaptıkları sevgi gösterisinin ardından bu sabah Bekar Günlükleri'nde yazarlar Coop'un iç güdülerini haklı çıkarmıştı. Çünkü bugünkü makaleyi ancak dün gece odada olup Rafe ve Sara'yı operasyon öncesi yakından tanıma fırsatı bulan biri yazabilirdi.

Yazının altında, Rafe'in elinin Sara'nın arka cebindeyken çekilen bir fotoğrafı vardı, *üstünü aramak...*

Sızlanarak gazeteyi bir kenara attı. "Özel hayat kavramına ne oldu?" diye homurdandı.

"Coop bizden abartılı davranmamızı istemişti," diye hatırlattı mutfak masasında ona katılan Sara. "Tazeleme mi ister misin?" Elindeki kahve sürahiyle kupasına işaret etti.

Kafasını salladı. "Teşekkürler."

Kupasını tazeledikten sonra kendisi için de bir fincan kahve alıp masaya oturdu. "O halde Coop haklıymış? Bekar Günlüklerini Amanda yazıyor, öyle mi?"

"Partidekilerden biri rapor etmediyse, evet. Fotoğrafçısını çekim yaparken görmüştüm."

Sara kahvesinden büyük bir yudum aldıktan sonra cevap verdi. "Bana sorarsan, kimliğini gizli tutmak isteyen biri için fazla düşüncesice bir hareket."

Boş boş bakmasına engel olamadı. Sara buradaydı, ve buna minnettardı. *Bunun* daha ne kadar süreceğini merak etmesine ve cevabın üzerinde pek kontrolü olmadığını bilmesine rağmen, olumsuz düşünmeyi reddediyordu. Şu an elinde olanın tadını çıkarması daha mantıklıydı. Hâlâ fırsatı varken.

DAILY POST

BEKAR GÜNLÜKLERİ

Küçük bir kasabada aşk çiçek açıyor. Bekar ve yakışıklı memur Rafe Mancuso meslektaşı memur Sara Rios'un özenli bakımı sayesinde sağlığına kavuşuyor. Küçük ve samimi bir davette çift sarmaş dolaş görüldü. Görünüşe bakılırsa, memur Mancuso kimsenin bakmadığını sandığı bir anda meslektaşının üstünü ara-maktan hoşlanıyor. Neyse ki, günlük yazarının her yerde bir casusu var. Gözü kara okuyucularımızdan biri bize aşağıdaki fotoğrafı yolladı. Bayanlar, bu bekarımızın da kalbinin artık bir sahibi var. Seksi bekarımızın beklenen soruyu patlatıp piyasadan çekilmesi an meselesi. Bizden ayrılmayın...

“Katılıyorum. Düşüncesizce. Ama belki Amanda günlükü yazanı sorgulamayacağımızı düşünmüştür. Dün gece elinde cep telefonu olan herhangi biri bunu yazmış olabilir,” dedi yazar gibi düşünmeye çalışarak.

“Ve belki aynı gazetede çalıştıkları için Coop’un yazarın o olduğunu öğrenmesini umursamıyordur?” Sara düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü.

“Olabilir.”

“Dizin nasıl?” diye sordu bu sabah tekrar taktığı atele bakarak.

“Dayanıyorum.”

Kafasını sallayıp konuyu değiştirdi. “Peki, bugünkü planımız nedir?” Mutfak penceresinden içeri süzülen güneşe baktı. “Tekneyle açılmaya ne dersin?”

Sara’nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Geçen sefer teknede yaptığımız şeyi yine yapabilir miyiz?” diye sorarken gülümsemesi yaramaz bir hal aldı.

“Elbette yapabiliriz.” Güvertede onunla sevişmesiyle ilgili hâlâ oldukça net rüyalar görüyordu. Bunu düşünmek bile pantolonunun daralmasına neden oluyordu.

Sandalyesinden kalktı. İki kupayı da lavaboya götürüp duruladı ve kurumaları için askıya astı.

Sonra Sara’nın durduğu yere giderek onu kollarına aldı. “Korunmak amacıyla buraya gelmene çok sevindiğimi söylemiş miyim?” Yüzünü boynuna gömüp hoş kokusunu içine çekti.

“Söylediğini sanmıyorum,” diye mırıldandı Sara.

“Şimdi söylüyorum işte.” Teknede, güneşin altında, ona ne kadar mutlu olduğunu göstermişti.

Tekrar tekrar.

Sara telefondan nefret etmeye başlamıştı. Hidden Falls'da olduğu süre boyunca telefon hep kötü haber taşımıştı. Bugün de durum farklı değildi. Tekneye götürecekleri yiyecekleri paketlemeyi bitirir bitirmez Rafe'in cep telefonu çaldı.

Uzun bir süre birbirlerine baktıktan sonra Rafe pes edip arayan numaraya göz attı.

Sızlanarak tuşa bastı. "Merhaba, baş komiserim. Nasıl gidiyor?"

Sara Rafe'in yanına gidip amirini dinlerken bekledi.

"A-ha. Evet. Anlıyorum. Ona söylerim." Rafe telefonu kapatıp ona döndü. "Morley hücrelerinden avukatlarının kefalet duruşması üzerinde çalıştıklarını söyleyip duruyormuş."

Sara'nın yüz ifadesi değişti. "Ne olmuş yani? Akli başında olan hiçbir hakim adamı kefaletle serbest bırakmaz."

"Bölge savcısı da bunu garantilemek istiyor, o nedenle duruşmanın hızlandırılması için mahkemeye başvuracak. Eğer Morley bir jürinin bulunduğu duruşmaya çıkmaktan vazgeçerse, eve sandığımızdan daha önce dönebilirsin."

Sara'nın yüreği burkuldu. Buradan ayrılmaya henüz hazır değildi.

Ya da Rafe'i bırakmaya.

İçini çekerek ellerini kot pantolonunun cebine soktu. "Ne zaman?"

"Bana haber gelir gelmez sana söylerim. Ama baş komiser sana buradan mahkemeye ve mahkemeden sonra evine polis eskortuyla gitmeni ayarlayacağını söylememi istedi."

Sara gözlerini devirdi. "Haydi ama. Az önce *sürpriz* tannık olduğumu sen söyledin. Morley ne zaman gideceğimi bilmiyor."

“Önlem almaktan zarar gelmez,” diye Rafe ona hatırlattı.

“Pekâlâ, eskort sorun değil.” Ama henüz olmamış bir şey üzerine düşünüp taşınmayı reddediyordu. “Şimdi, başka biri daha arayıp keyfimizi bozmadan gidebilir miyiz?” Sandviçlerle dolu alışveriş çantasını aldı.

Rafe ise soda, su ve buzla dolu soğutucuyu kaptı.

Gün ışığı ve teknenin sakinleştirici kıpırtısı onu çağırıyordu. Öğlen güneşinin altında Rafe ile baş başa kalıp ne isterse yapabilecek olması da cabasıydı.

“Arabaya kadar yarışalım,” diye Sara ona takıldı. Etrafindan dolanıp kapı tokmağını tuttu.

Ve tam o sırada zili çalmak üzere olan Coop’a çarptı.

Tekne seyahati gözlerinin önünde buharlaşırken, “Hayııır!” dedi Sara.

“Güzel bir karşılama.” Coop paketlerle dolu olan ellerine baktı. “Bir şeyi bölüyorum, değil mi?”

“Evet!” dedi Sara.

“Önemli mi?” diye sordu Rafe.

“Ne yazık ki, önemli.” Coop mahcup ama kararlı görünüyordu.

Sara sızlandı.

Rafe hayal kırıklığına uğramışçasına ona baktı. Sara’dan çok daha kibar bir şekilde, “Sorun değil. Tekneyle daha sonra açılırız. İçeri gel,” dedi Rafe Coop’a.

Ama Sara Coop’un kısa bir süreliğine burada olduğunu ve eğer buraya geldiyse, sebebinin önemli bir şey olması gerektiğini biliyordu.

Hayal kırıklığını bir kenara bırakıp, “İçeri gel,” dedi, ama Rafe’e sürat teknesi gezilerini unutmadığını belirtircesine bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

“Neler oluyor?” diye sordu Rafe Coop’a.

“Önceki gün Sara’nın söylediği bir şeyi düşünüyordum. Amanda’nın günlük yazarak gerçekten de iyi bir şey yaptığına inanması hakkında, belki durumun böyle olmadığını keşfederse yazmaktan vazgeçer.”

“Sorun ne? Bugünkü yazının kaynağının o olduğundan emin değil misin?” diye sordu Sara.

Coop kaşlarını çatı. “Neredeyse. Eminim bu sabah okuduğunuzda siz de aynı şeyi fark etmişsinizdir.”

Sara kafasını salladı. “Az önce bundan bahsetmiştik. Angel’in arkadaşlarından biri Rafe’in elini pantolonumun cebine soktuğunu görmüş olabilir.”

“Peki ya fotoğraf? Onun fotoğrafçısı da dahil olmak üzere, biri gizlice cep telefonu ile çekmiş olabilir,” diye ekledi Rafe.

“Kesinlikle. Yine de yazarın o olduğuna inanıyorum. O yüzden üçümüz birlikte Amanda’nın karşısına çıkıp her hareketinizi takip etmekten vazgeçmesini söylememizi istiyorum, çünkü seni tehlikeye atıyor,” diye açıkladı Coop. “Amanda’yı tanırım, onu ikna edebileceğimize inanıyorum.”

Rafe kafasını salladı. “Sence de biraz – ”

Coop elini kaldırarak Rafe’in sözünü kesti. “Bana idealist ya da saf olduğumu söyleme, çünkü Sara böyle biri olmadığını çok iyi biliyor. Ben sadece gerçek seni daha çabuk koruyabilecekken onunla oyun oynayarak vakit kaybetmek istemiyorum.”

Rafe başını eğdi. “Bugün duyduğum en akıllıca şey bu.”

“Ayrıca gazeteye yollamadan önce yazdığım makaleyi okumanızı istiyorum. Pirro’nun rolünü nasıl ele aldığımı

ve sizin için bir sorun teşkil edip etmediğini görmemiz için bir fırsat.”

Rafe tek kaşını kaldırdı. “Sanırım seni yanlış değerlendirmişim.”

Coop omuzlarını silkti. “Daha önce kimsenin yazılarını incelemesine izin vermemiştim. Bir arkadaşımın için yaptığım bir iyilik olarak algıla.” Sara’ya göz kırptı.

Sara habersiz çıkagelmesine sinirlendiği için birdenbire kendini suçlu hissetti. “Teşekkürler, Coop.”

“Sorun değil. Rafe’in e-mail adresini almam yeterli olur. Şimdi, kasabadan ayrılmadan önce gidip Amanda’yla konuşmaya razı mısınız?” diye sordu.

Rafe kafasını salladı. “Daha iyi bir zaman olamaz.”

Coop kapıya doğru yöneldi.

Rafe’in bileğinden tutmasıyla Sara ona döndü. “Daha sonra gezmeye var mısınız?” diye sordu.

Gülümsemesini gizleyemedi. “Böyle bir fırsatı dünyada kaçırmam.”

Sara güzel anları kaçırmamaktan yanaydı, çünkü bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Sara, Rafe ve Coop, Amanda’yı Angel’in pansiyonunun önünde eşyalarını arabasına yerleştirirken yakaladılar. Rafe ve Sara geride kalırken, Coop biraz konuşabilmeleri için ondan kalmasını istedi.

Başını salladığını gören Sara, konuşmaya razı olduğunu düşündü.

Onlara el sallamasının üzerine arabanın yanında duran Amanda ve Coop’un yanına gittiler.

“Coop benimle konuşmak istediğinizi söyledi?” diye sordu Amanda şaşkınlıkla.

Sara başını eğdi. “Seyahatini kısa bir süreliğine ertelemek senin için sorun olmazsa.”

Amanda omuzlarını silkti. “Acelemin yok.”

“O halde neden içeri girmiyoruz. Oturma odasını kullanmamıza Angel’in karşı çıkacağını sanmam.” Rafe eve doğru işaret etti.

Amanda yolda yürürken at kuyruğu sırtına çarptıkça yazdığı kelimelerle kitlelere hükmeden bir gazeteciden çok küçük bir kıza benziyordu.

İçerde yerleşir yerleşmez ilk konuşan Amanda oldu. “Yangın nerede? Bu kadar acil olan şey ne ve neden hepiniz benimle konuşmak istiyorsunuz?”

Angel’in oturma odası sıcak, davetkar bir yerdei ve Sara Amanda’nın bu ortamı aynı şekilde yorumlamasını umuyordu. Baş komiser Hodges doğrudan rica etmesine rağmen kadının günlüğü yazmaktan vazgeçmediğini düşünülüğünde, ona şimdi fikrini değiştirecek hiçbir sebep göremiyordu.

“Seninle Bekar Günlükleri hakkında konuşmak istiyoruz,” dedi Coop Amanda’ya.

Amanda Coop’la göz göze geldi. “Anlamıyorum. Stan’la günlük hakkında konuşmamı mı istiyorsunuz?” diye sordu.

Sara ve Rafe’e, “Kendisi yazı işleri müdürümüz olur,” diye açıkladı Coop. “Hayır, günlük hakkında konuşmak istememizin konusu Stan değil. Konu sensin.”

“Pekâlâ...?” Amanda’nın yüzünde gerçekten şaşkın bir ifade belirdi.

“Bizim hakkımızda yazmaktan vazgeçmeni istiyoruz,” diye sabırsızca araya girdi Sara.

“Ama bu çok anlamsız. Angel’ın pansiyonuyla ilgili makalede Rafe ve Sara’dan bahsetmememi istiyorsanız, endişelenmeniz gereken hiçbir şey yok. Ama Coop, biliyorsun ki, Bekar Günlükleri ile hiç ilgim yok.” Gergin bir şekilde saçını kulağının arkasına attı.

Yalan söylediği için mi gerilmişti, yoksa gerçekten akli karıştığı için mi Sara merak ediyordu.

“Aslına bakarsan, böyle bir şey bildiğim yok,” dedi Coop. “Bildiğim tek bir şey var o da günlüğü yazan kişinin kimliğini Stan dışında kimsenin bilmediği. İçimden bir ses o kişinin sen olduğunu söylüyor.”

Amanda’nın gözleri kocaman oldu. “Bu çok saçma. Ben makale editörüym!” Uzun bir tutam saçını parmağına doladı.

Coop kafasını salladı. “Buna rağmen, günlüğü yazan kişi sen olabilirsin. Günlük yazarı Sara’nın nerede kaldığını doğrudan Angel’dan öğrendi ve muhteşem yaz kaçırmaları konulu bir yazı hazırlayan makale editörü de tesadüfen Angel’ın pansiyonunu seçti.”

“Bu bir varsayım,” dedi Amanda bacağını sallayarak.

Sara içini çekti. Ona daha açık ve net bir şekilde yaklaşmaları gerekecekti. Belki Sara durumu kişiselleştirirse, Amanda rolünü itiraf edip Sara ve Rafe hakkında günlüğe yazmayı bırakırdı.

Sara oturduğu yerden ona doğru eğildi. “Dinle, güvenliğimi tehlikeye attığını için amirim sizden günlükte nerede olduğumu yazmamanızı rica etti, ama reddettiniz. Ve Coop benimle tanıştığın için belki fikrini yeniden gözden geçirebileceğini düşündü.”

Yüzünde duyduklarına inanmadığını göstereken bir ifade vardı. “Benden kimse yazmamamı istemedi. Hiç kimse birinin güvenliğinden bahsetmedi. Anlamıyorum,” dedi, sesi titriyordu.

Sara Coop’la göz göze geldi. Muhtemelen tüm itiraf bununla sınırlı kalacaktı.

Yerinden kalkıp Amanda’nın oturduğu yere gitti. “Stan sana Baş komiser Hodges’un aradığını söylemedi mi?”

Amanda kafasını salladı.

Rafe homurdandı.

“Aşağılık herif.” Coop daha dışavurumcuydu. “O adam gazetesinin çok satması uğruna Sara’nın hayatını tehlikeye atmaya razı.”

Gözlerini kısan Amanda’nın bakışları Sara’dan Rafe’e ve oradan da Coop’a geçti. “Ne demek istiyorsun? Tam olarak neler oluyor?”

“Morley duruşmasıyla ilgili haberleri takip ediyor musun?” diye sordu Sara.

“Sözde eşini öldürmüş olması dışında mı? Pek sayılmaz.” Cahilliği yüzünden Amanda’nın yüzü kızardı. “İç karartıcı haberleri pek takip etmiyorum.”

“O daha çok modadan hoşlanır,” dedi Coop sevgiyle.

Amanda’nın kasten yardım etmeyi reddetmediğini artık bildiğine göre, anlaşılan Coop onu affetmişti. Sara nedenini anlayabiliyordu. Ancak Sara’nın tek umursadığı şey Amanda’nın durumu anlamasıydı.

Ona Morley davasını ve Amanda’nın günlüğünün nasıl dolaylı bir şekilde Morley’nin adamlarına Sara’nın nerede olduğunu söylediğini açıkladı. “Biri evime izinsiz bir şekilde girdi ve kasabaya geldiğimden beri tanıklık etmem için uyarılar alıyorum.”

Amanda ellerini iki yana açtı. “Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu.” Derin bir nefes aldı. “Hakkında yazmayı hemen bırakacağım.”

Rafe yerinden kalktı. “Bu bir başlangıç, ama daha fazlasını yapmaya istekli olacağını umuyordum.” Kontrolü ele almıştı ve Sara gözlerini ondan alamıyordu.

“Ne gibi?” diye sordu Amanda.

“Evet. Ne gibi?” Rafe’in aklından neler geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu, ama duymak için sabırsızlanıyordu.

“Sara’nın tanıklık etmek için yakında New York’a dönmesi gerekecek. Döndüğünde, bizimle ilgili son yazını yazmanı istiyorum. Tüm dünyaya nişanlanmakla kalmadığımızı, evlenmek için Bermuda’ya gittiğimizi söyle. Güvenli bir şekilde New York’a dönmesi için adamları yolundan çek.”

“Harika,” dedi Sara, Rafe’in fikrine hayran bir şekilde.

Coop kafasını salladı. “Çok etkilendim.”

Üçü birden Amanda’ya dönüp vereceği cevabı beklemeye başladılar.

Kadın oturduğu yerden kalkıp küçük oturma odasında bir ileri bir geri yürümeye başladı. “Dehşete düştüm. Stan bana polisin arayıp yazıyı durdurmamı istediklerini söylemedi.”

“Kulübe hoş geldin,” diye homurdandı Coop.

Sara arkadaşını tanıyor ve gazeteden ayrılma kararını bir an önce hayata geçireceğini biliyordu.

Amanda onlara doğru döndü. “Elbette, yaparım. Sana bu kadarını borçluyum. Sadece ne zaman yazmamı istediğini söyle, hemen işe koyulurum,” diye söz verdi.

“Peki bu arada?” diye sordu Sara.

“Şu an yayında olan günlüğü bitirir ve hazır olduğu-

nuzda sizin hikâyenizi yayınlar...ve işimi sonlandırırım.
Ahlaki değerleri olmayan biri için çalışamam.”

Sara memnundu. Anlaşmaya varmışlardı. Bir planları vardı. Zamanı geldiğinde, evine dönebilecekti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Angel'ın pansiyonundan dönerken, Rafe yaşlı adamı kontrol etmek için Pirro ve Vi Halası'nın evine uğradı. Sara onun ailesine bu kadar bağlı olmasına hayrandı. Hatta eskisine kıyasla onların kendisini daha az bunalttığını hissettiğini düşünüyordu. Her şeye karışmalarından şikayet etmeyi seviyordu, ama yüreğinde her birine karşı sonsuz sevgi duyuyordu. Önceki gecenin olayları bunaltıcı olduğunu fark eden Rafe, bugün Pirro'nun iyi olduğunu ve eşiyle arasını düzelttiğini kendi gözleriyle görmek istemişti.

Arabaları evin önünde park edilmişti. Kimse kapıyı açmayınca, Rafe Sara'nın elinden tutmasıyla içini heyecan kapladı. Çift olmaktan memnundular, Rafe'in önden giderek onu evin arka tarafına götürmesine izin verdi ve karşılarında kalabalığın ilgi odağı olan Vi ve Pirro'yu buldular. Arkadaşları ve komşularıyla birlikte Rafe'in ailesi de oradaydı.

“Bugün herkes izinli mi?” diye sordu Rafe kalabalığa bakarak.

“Pirro'nun kahramanlığının şerefine herkese bir gün-

iüğüne izin verdim,” dedi elinde bira şişesi tutan Rafe’in babası.

Rafe kafasını sallayarak güldü. “O halde bana da bir bira ver ve kahraman Pirro’yu kutlayalım.”

Sara sırttı. O ve Rafe Pirro’nun hikâyesini bozmamaya karar vermişlerdi. Anlaşılan, onlar da kutlama yapıyorlardı. Sara onlara katılmaktan mutluluk duyuyordu. Özellikle de, New York’a dönmek gözünde büyümeye başladığı için, Rafe’in ailesiyle vakit geçirmek ayrıca anlamlıydı. Yakında, tek başına evinde olacaktı.

Tam istediğı gibi.

Yoksa istemiyor muydu?

“Rafe, biraz konuşabilir miyiz?” Pirro yanına gidip Rafe’i bir kenara çekti.

“Hemen dönerim,” diye söz verdi.

Sara kafasını salladı. “Sorun değil.”

“Hayır, hayır. Sen de gel. Sen de bu işin parçasısın,” dedi Pirro. Beysbol şapkasını kenarından düzeltti ve onları bahçenin bir köşesine götürdü.

“Gelmenize sevindim. Size söylemek istediğim bir şey var.”

“Seni görmeye geldik,” dedi Rafe. “Ailenle birlikte ve iyi olduğunu görmeme sevindim. Dün gece çok zorluydu.”

“Dün gece demişken.” Pirro şapkasını çıkarıp Rafe’in gözlerinin içine baktı. “Hikâyeyi biraz süslediğimin farkındayım.”

Sara sırttı. “Pek sayılmaz.”

Rafe ona minnettar bir bakış attı.

“Ne yapabilirdim ki? Eşime çok korktuğum için akşam yemeğini o aşâğılık herifin ayakkabılarının üstüne çıkardığımı söyleseydim?” diye sordu Pirro, utancından yüzü kızarmıştı.

Rafe kafasını salladı. “Bu bizim sırrımız, söz veriyorum. Başka bir sır daha duymak ister misin?”

Pirro tek kaşını kaldırdı.

“İlk kez birini vurduğumda, altıma işemiştim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Pirro.

Rafe başını eğdi. “Kutlamaya geri dönelim, olur mu?”

Pirro kafasını salladı. “Pekâlâ. Ama önce, bekle.” Pirro cebinden bir avuç dolusu mavi hap çıkardı. “Al. Yasadışı zulam. Pazartesi günü için doktorumdan randevu aldım. Hapları ondan alacağım.”

Rafe elini Pirro’nun omzuna koydu. “Akıllıca bir karar.”

“Şimdiye kadar verdiğim kararlardan daha akıllıca olduğu kesin. Artık farkında olduğumu bilmeni istiyorum. İkinize de bulaştığım pislikten beni kurtardığınız için minnettarım ve elimde kalanları sana vermek istedim.” Pirro Rafe’in elini hapların üzerine koydu.

“Sen cesur bir adamsın, Pirro DeVittorio,” dedi Sara. “Seni tanıdığım için çok mutluyum.”

Bu konuda ciddiymi.

“Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum, Sara Rios.”

Rafe her ikisinin de omuzlarına ellerini koyup partiye geri döndürdü ve Pirro eşine katıldı.

Rafe Sara’ya döndü. “Bunlardan güvenli bir şekilde kurtulana kadar saklayabileceğin bir yer var mı?”

Avucunu açtı ve Rafe hapları avucuna bıraktı. Sara hapları şortunun cebine attı.

Günün ve gecenin geri kalanı boyunca, Pirro ve Vivian’ın konuklarıyla kaynaşarak en sonunda barbeküye

kaldılar. Mariana ile fazlasıyla zaman geçiren Sara, Rafe'in annesinin çocukluğundan bahsetmesini dinledi.

Nick Angel'la birlikte partiye gelince herkes şaşırdı, ikisi de keyifli görünüyorlardı. İlişkiler hakkında her zaman ki kötümserliğine rağmen, Sara bu çift için umutluydu.

Bira ve şarap akarken ve gecenin sonu yaklaşırken, çakırkeyif olan Sara halinden kesinlikle memnundu.

Rafe onu kendisine doğru çekip, "Gitmeye hazır mısın?" diye kulağına fısıldadı.

Parti ve konuklar, Rafe ile kalan vaktinin tadını çıkarma düşüncesinin yanında önemsiz kalmıştı.

Ona doğru sokulup dudaklarını boynuna götürdü. "Önden buyur."

Herkes veda etmeleri her zamanki gibi ikisinin de istemediği kadar uzun sürdü.

En sonunda parmaklarını onunkilere kenetleyip koluna girdi: "Haydi eve gidelim."

Sadece Rafe değil, onun da içi arzu dolmuştu, ama söylediği kelime ve ailt olma duygusu her zaman ulaşılmazdı.

Rafe sonraki birkaç günü hayatının son günleriymişçesine geçirdi. Saatlerini Sara ile yemek yiyerek, uyuyarak, tekneyle açılarak ve sevişerek – ve onu eve çağırarak telefonu bekleyerek geçiriyordu. Ama günler New York'tan haber gelmeden geçerken, bunu düşünmeyi bırakıp bu rüyanın içinde yaşamaya başlamıştı.

Öğlenin erken saatlerinde, birkaç işini halledip eve döndüğünde Sara'yı en sevdiği battaniyesini bacaklarının üstüne örtmüş bir şekilde kanepede otururken ve kucağındaki kartondan dondurma yerken buldu. Televizyonda

Riziko vardı ve Sara Ben & Jerry'nin dondurma aromalı çikolatalı kekini kaşıklarken bir yandan da soruların cevabını söylüyordu.

Kapıyı arkasından kilitleyip anahtarları tezgâhın üstüne attı ve odanın içinde ilerledi. "Paylaşabileceğin kadar kaldı mı, yoksa kendime başka mı alayım?" diye sordu Rafe.

Sara'nın bakışları o ve en sevdiği abur cubur arasında gidip geldi. "Paylaşabiliriz," dedi isteksizce.

Paylaşmak istemeye yanaşmayışına aldırış etmedi. Aksine, sırtarak bir saniyede odanın öteki tarafına geçip kanepeye yanına oturdu.

"Ee?" kaşığı almak için elini uzattı.

Kaşıkla bir parça dondurma alırken dudaklarında sevimli bir gülümseme belirdi, ama kaşığı ona vermedi. Kaşıktan yemesi için ona doğru uzattı.

Rafe ağzını açıp onu beslemesine izin verdi.

Daha sonra Sara kaşıkla dondurasını yemeye devam etti.

"Hepsi bu mu? Bana bu kadarını mı layık gördün?"

Sara başını bir yana eğdi. "Gerçekten de çikolatalı kekimle arama girmek mi istiyorsun?"

"Yalvarmamı mı bekliyorsun?"

"Yalvarmak iyidir." Sara'nın gözleri yaramazlıkla ışıldıyordu.

"İstedğim şeyi almak bence daha iyidir."

Sara tek kaşını kaldırdı.

Kartonu ellerinden alıp masanın üstüne koydu, sonra yanına gidip diliyle dudaklarını yaladı ve en sonunda dudaklarını onunkilere kenetledi. Kapalı dudaklarını açana dek ona sataştı ve sonra dilini içeri sokarak istediği tüm çikolatalı keki aldı.

Tutkulu öpüşmeleri devam ederken isteği giderek artıyordu, sahip olduğu tüm baştan çıkarıcı gücü bu öpücüğe vermişti. Sara altında kıvranırken memnuniyetini belirtircesine kısık bir sesle inledi. Sonra, kollarını boynuna dolayıp en sevdiği dondurmaya hafifçe dişleyip dilinin sıcak vuruşlarıyla onunla paylaşmaya başladı.

İşleri daha ileri götürmek için acele eder gibi bir hali yoktu, Rafe de bu keyifli anlardan aceleye getirmeyeceği kadar hoşlanıyordu. Öpücüğü derinleştirip vücudunu onunkine bastırdı, kalçalarını bacaklarının arasında yerleştirerek yumuşak ve kadınsı vücuduna karşı kot pantolonunun içinde zonklayan sert ereksiyonuyla gerilimi artırdı.

Onunkine doladığı dilini ağzının içine sokup çıkartıyor, vücutları aynı tempoyla sarsılmaya başlayana dek en samimi cinsel hareketleri diliyle taklit ediyordu. Kalçaları daireler çizerek sertçe ona doğru hamle yaparken Sara altında nefes nefese inliyordu. Rafe nasıl dayandığını bilmese de, elinden geleni yapacaktı ve kalçalarını hareket ettirmeye devam ederek aradığı zevki, yaklaşmak üzere olduğu orgazmı ona vermeye çalıştı.

Daha sert ve daha hızlıydı. Rafe dişini sıkı ve Sara titreyip çığlık atarak orgazma ulaşırken dayanmayı başardı, şiddetinden tüm vücudu titriyordu.

Sara uzanıp kot pantolonunu çekiştirmeye başladı. Rafe onun yapmak istediği şeyi anladı. Düğmesini açıp onunla birlikte soyundu. Ve sonra tekrar üzerine çıktı, elleri saçlarının arasında gezinirken tüm sertliğiyle içine girdi.

Sara kasıldı ve dizlerini kırdı, onu tamamen içine almakla kalmayıp kendisine doğru çekmeye çalıştı. Rafe o sırada paylayacağını düşünüyordu.

Saçlarının arkasından kavradı ve dışarı çıkıp daha sert bir şekilde içine girdi.

“Rafe!”

Sara zevk ve acıyla karışık bir sesle ismini söyledi ve Rafe anladı. O da daha fazla dayanamayacaktı, durması mümkün değildi. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Bu sırada, Sara’nın kesik kesik nefes alış kulağına müzik gibi geliyordu.

İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Nefes alış giderek hızlanıyordu.

Daha fazla dayanamayacaktı ama onunla birlikte doyuma ulaşmalıydı.

İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.

“Benimle birlikte gel,” dedi boğuk bir sesle, kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yaşadığı yoğun orgazmı hem vücudu hem de ruhu sarsıldı. Söylemek istemese de, kendisini kontrol edemediği için dudaklarından dökülen, “*Seni seviyorum*,” kelimeleriyle birlikte tekrar tekrar tüm vücudu titredi.

Sara Rafe’in kollarında uyanık bir halde yatıyordu, karnepede birbirlerine sarılmışlardı. Rafe uyuyakalmıştı ve derin uykundaydı. Ne telefon çaldığında ne de Sara kıpırdanarak kollarının arasından çıktığında kılını kıpırdatmıştı. Telefona yetişemeyince telesekretere bıraktı, ama baş komiserin bıraktığı mesaj bundan daha net olamazdı.

Yarın eve dön. Duruşma ertesi gün.

Henüz çok erken, diye içinden geçirdi Sara.

Aslında, emir geç bile kalmıştı. Geleceğini bildiği kaçınılmaz üzüntüden onları koruyamayacak kadar geçti. Ama bunu kolaylaştırmanın bir yolu vardı.

Sara Rafe'in dinlemesi için mesajı kaydetti. Sonra çabucak duş alıp eşyalarını bavuluna doldurup bir saat içinde gitmeye hazır hale geldi.

Coop'un söylediğine göre Amanda'nın yazdığı Rafe ve Sara'nın balayına çıkmalarıyla ilgili sahte haberin Be-
kar Günlükleri üzerinden yayınlanmaya hazır olduğunu biliyordu. Arabasına biner binmez, Sara Coop'u arayıp Amanda'ya haberi yayınlamasının vaktinin geldiğini söyleyecekti. Hikâye saniyeler içinde internete yayılacaktı. *Daily Post* akşam baskısında buna yer verecekti. Morley ve adamları Sara'nın tanıklık etmek yerine ülkeyi terk ettiğini düşüneceklerdi ve hiç kimse New York'ta olmasını beklemeyecekti.

Gitmeye hazırdı, durup Rafe'in uyuduğu kanepeye baktı. Kanepenin kenarında duran örgü battaniyeyi alıp üstünü örttü. Sonra yanında diz çöktü. Alnına düşen bir tutam saç onla onunla nadiren özdeşleştirdiği çocuksu bir hava katarak sandığından daha hassas görünmesine neden oluyordu. Onu incitmek yapmayı istediği en son şeydi, ancak ikisi de farklı görüşlerini tekrarlamak zorunda kalmadan gitmesi onlar için en iyisiydi.

Ama daha iyi olan bu yöntem kalbine saplanan acıyı dindirmiyordu, çünkü o da *Rafe'i seviyordu*.

İroni gözünden kaçmamıştı. O aşka ve sonsuza dek mutlu yaşamaya inanmak dışında hiçbir şeyden korkmayan kötü polisti.

Yanağına bir öpücük kondurup ayağa kalktı. Midesi bulanıyordu, çantasını kapıp kapıya yöneldi.

Ona not bırakmamıştı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu, ayrıca telesekreterdeki mesaj yeterince açıktı.

Nick evlilik danışmanıyla olan ikinci görüşmelerinden yeni çıkmıştı. Onun konuştuğu, Angel'in ise sessizliğini koruduğu bir diğer seanstı.

Nick yeterince dayanmıştı.

Kardeşinin ve ailenin geri kalanının ondan beklediği şeyi yapmıştı. Kendisini ortaya koyup eşine açmıştı. Ona ulaşmaya ve onu anlamaya çalışmıştı – hatta Angel'in kendi işini yapma isteğini bile kabul etmişti. Hepsini Angel ona bir adım yaklaşımdan yapmıştı.

Ancak denemekten bıkmıştı. Evliliklerini yoluna koymak istiyorsa, Angel'in ona gitmesi gerekecekti.

Rafe uyanınca kanepede uyuyakaldığını fark etti. Onu uyandıran kapısının sertçe yumruklanmasıydı ve ayağa kalktığında çırılçıplak olduğunu fark etti.

Sara neredeydi?

Biri kapıya vurmaya devam ederken kot pantolonunu giydi. “Geliyorum!”

Kapıya gidip ziyaretçisini içeri aldı. “Nick! Burada ne arıyorsun?”

“Seninle konuşmalıyım.” Rafe'in arkasına ve odaya baktı. “Sara nerede?”

Rafe gözlerini ovuşturdu, hâlâ yarı uykuda sayılırdı. “Muhtemelen duştadır.”

Nick kafasını salladı. “Arabası yok.”

İşte bu onu uyandırdı. “Ne?” Kapıya doğru giderken Nick'in sesi onu durdurdu.

“Arabası yok.”

Rafe'in yüreği sızladı. “Belki de markete gitmiştir.”

Sevişmelerinin ardından öylece çekip gitmiş miydi?

Lanet olsun...Bir not bırakıp bırakmadığını görmek için oturma odasına bakındı, ama hiçbir şey bulamadı.

Sonra da yatak odasına gitti. Elbette, Sara'ya ait her şey gitmişti. Yerde açık duran bavuldan, banyodaki dış macunu ve koridordaki kıyafetlere kadar, her şey.

Gitmişti.

Rafe odaya geri döndü.

"Telesekreterinde bir mesaj var," dedi Nick mutfak tezgâhına işaret ederek.

Kendini midesine bir kurşun yemiş gibi hisseden Rafe telesekreterine gidip Oynat tuşuna bastı. Baş komiserin sesi odaya yayıldı. "Duruşma ertesi gün saat sabah dokuza alındı. Bu sabah yola çık. Yakında görüşürüz."

"Bu nedenini açıklıyor," dedi Nick neşeli bir şekilde.

Rafe ona pis bir bakış attı. "Gitme vakti geldiğinde, birlikte gideceğimize anlaşılmıştı. Yarın yola çıkmak için koca bir günü vardı."

Sevişmelerinin ardından çekip gitmişti.

Nedeni buydu. Ona onu sevdiğini söylemiş ve sonra aptal gibi mutlulukla uykuya dalmıştı.

"Ne düşünüyordum ki?" diye homurdandı.

"Neden bahsettiğini bilmediğime emini."

Rafe elini saçlarında gezdirdi. "Bana neden buraya geldiğini söyle."

Nick sızlandı. "Çünkü evlilik danışmanına tek taraflı katılım gösteriyorum ve bu canımı çok sıkıyor."

"Benden tavsiye mi istiyorsun?" Rafe sertçe kahkaha attı. "Ben sevgiden ne anlarım ki? Sara gitmiş." Paylaştıkları her şeyin ardından öylece çekip gitmiş olması onu neredeyse öldürecekti.

“O halde arabana atla ve peşine düş.” Nick kapıya işaret etti. “Fazla uzaklaşmış olamaz. Peşinden git.”

“Çok bast bir şeymiş gibi konuşuyorsun,” diye homurdandı Rafe.

“Bana söylediğin gibi.” Nick kolunu kardeşinin omzuna attı.

“Angel’in peşinden gidip onu sert bir dille uyarırsan, ben de Sara’nın peşinden giderim,” dedi kardeşine.

Rafe Nick’in elini sıktı. “İyi şanslar.”

“Sana da.”

Rafe ikisinin de şansa ihtiyacı olacağını düşündü. İkisi de sonucun istedikleri gibi olup olmayacağını bilmiyordu.

Sara çok sık ağlayan biri değildi. Genelde gözyaşı dökmeydi, ama Rafe’in araba yolundan çıkıp Coop’u arayıp sahte haberi yayınlayabileceklerini onayladığı andan itibaren göz yaşarı sel olmuştu. Sara gözyaşlarının derin ve anlamlı bir şey yüzünden aktığını biliyordu. Mücadele etmek zorunda kalacağı bir şeydi. Hatta direksiyonu kırıp geri dönmeyi bile düşünmüştü, ama duyguları o kadar yoğunlu ki, ne hissettiğini kendisi bile anlayamıyor ve geri dönerse Rafe’e ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Emin olduğu tek bir şey vardı, tanıklık etmek için şehirde olması gerekiyordu. o yüzden dikkatini kendisine ve Rafe’e olan duygularına vermeden arabayı sürmeye devam etti.

Kadabadan henüz on dakika mesafeye varmıştı ki, yolun kenarında duran bir araba olduğunu fark etti. Anteni-ne endişe verici beyaz bir bayrak bağlıydı.

Sara arabadaki kişinin başının dertte olup olmadığını görmek için yavaşladı, ve çok geçmeden yolun kenarında uzun saçlı bir kadının oturduğunu gördü. Hava her zamanki gibi yumuşak ve sıcaktı, yol neredeyse bomboştu, kim bilir birinin durup ona yardım etmesi için burada ne kadar uzun zamandır bekliyordu.

Sara'nın polis içgüdüleri harekete geçince arabasını kenara, kadının ve aracının tam önüne çekti. Motoru çalışır durumda bırakan Sara, çaresiz kadına doğru yürüdü.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye seslendi Sara.

"Kesinlikle."

Kadın ayağa kalktı, yaklaştıkça Sara tanıdık biri olduğunu anladı. "Joy'du, değil mi? Seninle Angel'ın pansiyonunda tanışmıştım, hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum. Tanrı'nın bile unuttuğu bu kasabaya gelmemin sebebi sensin." Joy arka cebine doğru elini götürüp silahını çıkardı.

Sara da aynı hareketi yaptı ama eli boştu.

İzinli ve Rafe yüzünden üzgündü, yolun kenarında yalnız başına bekleyen bir kadına yardım etmek için yanına silahını almak aklından bile geçmemişti.

Yanlış hareket, Rios, diye düşündü kendi kendine.

"Ellerini hava kaldır," dedi Joy.

Sara yavaşça söyleneni yapıp Joy'un söylediklerini nihayet anlam verirken ellerini kaldırdı. "Ne demek istiyorsun, burada olmanın sebebi ben miyim?"

YİRMİNCİ BÖLÜM

Telesekreterine bırakılan mesajın saatinden ve duş alıp eşyalarını toplamak için harcadığı süreden Rafe, Sara'nın en azından yirmi dakika önde olduğunu biliyordu. Peşinden gitmesi için kardeşinin onu cesaretlendirmesine ihtiyacı yoktu, ema en azından Nick'i Angel'ın peşinden gitmeye ikna etmişti.

Mancuso kardeşlerin sorununun ne olduğunu bilmiyordu, ama aşk hayatları son derece kötü gidiyordu.

Yoksa kötü durumda olan kendileri miydi?

Her zaman iyimserliğini koruyan Rafe, Sara'ya ulaşamayacağına inanmayı reddediyordu. Hisleri konusunda onu bilerek zorlamayıp *aralarındaki* her neyse bir temel oluşturmaları için ikisine de zaman tanımıştı. Belki de, korkularını yenmesine yardımcı olamamıştı.

Kasabanın dışındaki ana yola çıktı ve New York'a olan uzun yolculuğuna kendisini hazırladı. On dakika sonra, yolun kenarına park eden bir araba olduğunu gördü. Tıpkı Sara'nınkine benzeyen bir araba.

Panik tüm vücudunu sarsa da, kendisine sakin olup düşünmesi gerektiğini söyledi. Arabasında bir sorun olduğu için kenara çektiyse, hâlâ burada olması gerekmez miydi?

Tabii ki birini gelip onu alması için aramadıysa. Ama ailesinden birini aramış olsaydı, Rafe'in bundan haberi olurdu. Yanılıyor olma ihtimaline karşı, Angel'ı, Nick'i, ailesini, Pirro ve Vi Hala'yı aradı. Kimse Sara'dan haber almamıştı ama herhangi bir şey duyarlarsa onu arayacaklarına söz verdiler.

Aklına hemen olabilecek en kötü şeyler gelmeye başladı. Morley'nin adamları onu ellerine geçirmiş olabilirler miydi?

Panik onu tamamen ele geçirmeden, güçlükle de olsa kendisini mantıklı düşünmeye zorladı. *Durumu tekrar gözden geçir*, diye içinden geçirdi. Festivalden beri, Sara Morley'nin adamlarından hiçbir haber almamıştı. Tehdit bakiydi, ama kimden şüphelenmeleri gerektiğini bilmiyorlardı ve kasabada sıra dışı birine rastlamamışlardı. Belli bir planları olsa bile, bir süre sonra keyfi davranmaya başlamışlardı. Hatta Sara haber vermeden çekip giderek bu işi biraz daha ileri götürmüştü.

Sara'nın çoktan saptığı planlarına göre, New York'a geri çağrıldığında Coop'u arayıp Amanda'ya sahte haberi yayınlayabileceğini söylemesini isteyeceklerdi. Sonra da birlikte şehre döneceklerdi.

Kalbi gümbür gümbür atan Rafe, Sara'dan bir haber almış olması umuduyla gazeteciyi aradı. Elbette, onu arayıp Amanda'nın sahte haberi yayınlayabileceğini söylemiş ve o da bu istediğini yerine getirmişti. Günlük yaklaşık yarım saat önce güncellenmişti. Ve Coop o zamandan beri Sara'dan hiç haber almamıştı.

Onu bulduğunda arayacağına söz veren Rafe telefonu kapattı.

Sara'nın arabasına gidip içeri girmeye çalıştı. Kapı kilit-

liydi, ama etrafı hızla göz atınca hiçbir şeyin eksik olmadığını gördü.

Rafe daha sonra Sara'nın arabasının arkasına gitti ve başka bir arabanın bıraktığı tekerlek izlerini fark etti. İzler yeni görünüyordu.

Bingo.

Yalnız değildi.

Lanet olsun. Hemen eyalet polisini arayıp Sara'yı şehirden buraya getiren sebeplerle birlikte New York Polis Departmanı'ndan bir polisin kaybolduğunu bildirdi. Yolun kenarına terk edilen arabanın bulunduğu mevkiyi tarif edip plakasını verd.

Diğer sorularını baş komiser Hodges'a yöneltti, sonra kendi araştırma ve soruşturmasına geri döndü.

Onu nereye götürmüş olabilirlerdi?

Rafe ipucunu bulmak için gözlerini yerden ayırmadan alanda son kez yavaşça yürüdü. Sara'nın karşı koymadan ya da ona yola çıkabileceği küçük bir ipucu bırakmadan gitmeyeceğini biliyordu.

Eski bir şişe kapağı gördü, çakış taşları, toz ve yıpranmış bir tekerden kopan lastik parçası. Tam vazgeçmek üzereyken gözüne mavi renkli bir şey takıldı. Eğilip yerden birkaç mavi hap aldı. Haplar önceki hafta Pirro'nun ona verdiği Viagra'lara benziyordu.

Viagra'yı düşüren herhangi biri olabilir, ama saklaması için ona verdiği hapları burada bulması tesadüf olabilir miydi? Hapları şortunun cebine koymuştu ve eve varduktan sonra haplar Rafe'in aklından çıkmıştı. Hapları atmış mıydı? Yoksa cebinde mi bırakmıştı.

Sara çamaşır yıkamaktan pek hoşlanmazdı. Sutyenlerini ve diğer eşyalarını elde yıkardı, ama kıyafetlerini yıkamayı

olabildiğince ertelerdi. Onun gibi. Ve onu son gördüğünde üzerine o sort vardı.

Hapları cebinde bıraktıysa, onları Rafe için mi yere atmış olabilir miydi?

Peki neden?

Morley'nin adamları onu takip ettiyse, ipucu olarak hapları bırakması için hiçbir sebep yoktu. Terk edilmiş arabayı bulduğunda onu kimin götürdüğünü bilir ya da en azından tahmin ederdi. Ayrıca kaçırıldığını anlamasını istemişse, yüzüğü ya da saati gibi daha kişisel bir şey bırakabilirdi.

Ama haplar?

Hapları yanlışlıkla düşürmüş olabileceğini sanmıyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

Uzaklardan bir yerden gelen siren seslerini duyunca polislerin olay yerine varmak üzere olduklarını anladı. Rafe'in insan avıyla ya da sorgulanmakla vakit kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Burada elleri kolları bağlı olmaktansa, onu aramaya koyularak Sara'ya daha fazla iyiliği dokunurdu.

Hapları cebine atıp arabasına bindi ve kasabaya doğru yola koyuldu, bu sırada bir açıklama bulmaya çalışarak beynini zorluyordu.

Neden? Sara hapları neden bilerek düşürmüştü? Mantıklı bir sebebi olmalıydı. Ona ne söylemeye çalışıyordu?

Düşün! diye kendi kendine emretti.

Haplar. Morley. Bu ikisini bağdaştıramıyordu. Haplar Biff ve Todd'un tutuklanmalarına neden olmuştu...belki de kaçırılmasının Morley ile bir ilgisi yoktu. Biff ve Todd yetişkin sayılmazlardı; birkaç kuruş para kazanmak uğruna uyuşturucu satıcıları için çalışan tıfillardı. Ve o koca adam-

lar Pirro'nun onları kız arkadaşı da polis olan polis yeğeni- ne ispiyonlamasından hiç hoşlanmazlardı.

Rafe direksiyonu daha sıkı kavradı. Belki de Sara'nın ortadan kaybolmasının Morley bağlantısından ziyade uyuşturucu olayıyla ilgisi vardı. Rafe'in güvenilir içgüdülerini uyuşturucu bağlantısının son derece mantıklı olduğunu söylüyordu. Aynı zamanda midesini bulandırıyordu, çünkü uyuşturucu satıcıları Morley'nin adamlarından daha vahşi olacaktı.

Gösterge tablosundaki saate göz attı. Sara'nın ele geçirilmesinin üzerinden henüz çok fazla vakit geçmemişti. Rafe onu nereye götürmüş olabileceklerini düşünebilirse, çok geç olmadan ona ulaşabilirdi. Rafe ipucu umuduyla bir kez daha haplara döndü. Aklına gelen tek yer operasyonun gerçekleştiği terk edilmiş tünellerdi.

Ama eğer Sara başka bir yerdeyse, oraya kadar gitmesi oldukça zaman kaybetmesine neden olacaktı. Birdenbire telefonu çaldı. Arayan numaraya bakıp Yanıtla tuşuna bastı. "Söyle, Nick."

"Vi Hala Sara'nın kasabadan ayrılırken kaybolduğunu söylediğin için telaşla Angel'ı aramış, ama onu bir kadının kullandığı, terk edilmiş tünellere doğru giden bir arabanın yolcu koltuğunda otururken gördüğüne yemin edebilirmiş."

Nabız atışları hızlanırken gaza bastı. "Neden beni aramamış?" diye sordu.

"Çünkü o Vi Hala, bir sorun olduğunda hep en uzun yolu seçer, unuttun mu?" diye sordu Nick.

"Hayır, ben hallederim. Teşekkürler." Telefonu kapattıktan sonra eyalet polisini tekrar arayarak destek istedi.

Terkedilmiş tüneller bir cesetten kurtulmak için son

derece uygun olacağını düşünürken midesi bulanmaya başladı. Bu hisse aldırış etmeyen Rafe otobanda son hızla kasabanın eteklerine doğru yol almaya devam etti.

Bu sırada, beyninde hızla dolaşan korku ve panik yüzünden başı zonkluyordu, ama bir düşünce hepsinden daha ağır basıyordu.

Rafe geç kalmamış olması için dua etti.

Sara bir suçluyla nasıl baş edeceğini biliyordu, ama Joy onu hazırlıksız yakalamıştı. Daha da kötüsü, Sara neden Joy'un onu beklediğini, kadının onu neden kaçırdığını ya da ondan ne istediğini hâlâ bilmiyordu. Joy'un arabasının yolcu koltuğunda karnına silah doğrultulmuş bir şekilde oturan Sara'nın bildiği tek bir şey vardı; tünellere varana kadar bu durumdan kendisini kurtarmak için bir şey düşünmeliydi.

"Neden *burada* olduğumu bana söyleyebilir misin?" diye sordu Sara tekrar.

"Sana çeneni kapatmanı söyledim!" Joy Sara'nın neden dinlemesi gerektiği hatırlatırcasına silahını salladı. "Kasabadan çıkana kadar konsantre olmalıyım."

Sara başını çevirip pencereden dışarı baktı.

"Önüne bak. Ellerin kucacağında olsun ve kasabadan geçerken kimseyle göz teması kurma," diye Joy onu uyardı ve hızı saatte yirmi mile düşürdü.

Sara ondan istediklerini yaptı. Joy ona silahını doğrulttuğundan beri yaptığı gibi. Joy ona silah çekip arabaya binmeye zorladığında, kaçırıldığı noktadan ipucu bırakmadan ayrılmama kuralına yol kenarında bağlı kalmıştı.

Sara'nın şimdiye dek edindiği tek bilgi, kasabaya vardığı

andan itibaren Joy'un onu izlediğiydi ve şimdi de uyuşturucu operasyonunun gerçekleştiği terk edilmiş tünellere doğru ilerliyorlardı – anlaşılan Joy olanları görmüştü. En azından Joy'un operasyonu izlediğini itiraf etmesi, Sara'ya Rafe için bir ipucu bırakmayı akıl etmesi için birkaç saniye vermişti ve Joy onu arabaya itip yola düşmeden önce cebindeki hapları yere atmıştı.

Joy her kimse, yeterince zeki ve Sara'nın sandığından daha zorluydu. Sorun da buydu. Rafe'in yanındayken gardını indirmişti ve hayatında özellikle dikkatli olması gereken bu dönem boyunca kendisini korumayı ihmal etmişti.

Rafe'i uyurken bırakıp tek başına yola çıkmamalıydı. Uyanıp gittiğini fark edince, peşine düşmeye karar verirse Sara şanslı sayılırdı.

Sara tek başına olduğunu düşünmeliydi.

Joy en sonunda operasyon sırasında Rafe ve Sara'nın altına gizlendikleri ağaçların olduğu yerde arabayı durdurdu.

Arabadan inip aracın diğer tarafına geçerek Sara'yı da dışarı çıkardı. "Araçtan uzaklaş."

Silahlı kadından gözlerini ayırmayan, Sara silah olarak kullanabileceği bir şeyin olup olmadığına bakarak açıklığa geçti. Ama yakınlarda ne bir taş ne de dal vardı. Kaçabileceği bir yol bile yoktu, çünkü Joy yargı gücünden yoksun görünse de, silahının kontrolünü tamamen eline almıştı. Sara ona doğru hamle yapmaya çalışsa bile, tek bir atışta Joy onu etkisiz hale getirebilirdi.

Sara'nın yapması gereken tek şey biraz zaman kazanmaktı. Gidecekleri yere varana kadar sessiz kalmasını emreden Joy'a, "Şimdi konuşabilir miyim?" diye sordu.

“Ah. Demek sen de onlardan birisin. Ölmeden önce her şeyi bilmen gerekiyor, değil mi?” Joy içini çekti, kulağa sıkıntılı ve kızgın geliyordu.

Ama Sara’nın da bildiği gibi, suçlular genelde başarılarını dile getirip ne kadar zeki olduklarını anlatmaya bayılırlardı, bu nedenle Joy’un da farklı olmadığını düşünmüştü.

“Pekâlâ. O aptal günlükte tüm dünyaya balayına çıktığını söyleyerek yakarı kurtarabileceğini mi düşündün?” diye sordu Joy.

Sara tek kaşını kaldırdı. “Neden düşünmemeyim?”

“Çünkü söylediğim gibi, daha iyi bir fikrim vardı. Yanı başında her hareketini takip ediyordum.”

“Ama bana *sebebin* söylemedin.” Ve Sara sebebinin buradan kurtulması için bir ipucu olabileceğini düşünüyordu.

“Çünkü John ve benim önümüzde yaşayacağımız uzun bir hayat var ve senin buna engel olmana izin vermeyeceğim.” Joy savunmacı bir şekilde saçını geriye attı.

“Demek sen John Morley’nin metresisin,” dedi Sara, nihayet durumu anlamıştı.

“Nişanlıyım.”

“Eşinin ölümünden sonra hiç vakit kaybetmedi, değil mi?”

Joy gözlerini kıstı. “Endişelenmen gereken tek şey seni alt etmiş olmam. Bir polise karşı başka bir polis ve ben senden bir adım öndeyim.”

Aha. Şimdi de övünme kısmına geçmişlerdi. “Sen de mi polissin?”

Joy hâlâ yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakındı. “Düzenleme memuruydum.”

Geçmiş zaman. “Ne oldu?”

“Temyiz gücünden yoksun olduğumu iddia edip hak-sız yere işime son verdiler.” Joy suçlama çok ağırmışçasına burnunu çekti. “Bağımsız bir kadından hoşlanmadılar.”

Silahlı, tehlikeli ve kendisini rehin aldığını düşününce, Sara Joy’un departmanındaki amirlerinin kadını çok iyi çözmüş olduklarını anladı.

“Ama Morley hoşlanır, değil mi? Sana dair her şeyi takdir etmiştir,” dedi Sara daha fazla bilgi almak için Joy’u zorlayarak.

“Elbette. Her şeyi planladık. Alicia ölmesinin ardından parasının dokunulmazlığının kalkmasıyla, John tüm iş problemlerini yoluna koyacak ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız.”

Sara bir araba sesi duyduğunu sandı, ama sonra bunu hayal ettiğini düşündü. “Kulağa...harika geliyor,” dedi tekrar Joy’a odaklanarak.

Kadın kafasını salladı. “Alicia hemen ölseydi, bu belaya hiç bulaşmayacaktın. O yüzden onu suçla.” Anlaşılan, Joy Sara’nın alaycılığını tamamen gözünden kaçırmıştı.

“O halde, seni benim peşime John mu taktı?” diye sordu, çünkü Joy’un burada olmasını dansta yanına yaklaşan adamla pek bağdaştıramıyordu.

Joy gözlerini devirdi. “Çok aptalsın. Biz kadınlar olayları kendi elimize almalıyız, değil mi? Seni korkutması için bir adam gönderdi, ama seni araştırdım. Korkmayacağını biliyordum.”

“Bunca zamandır beni takip ediyorsan, neden bu kadar bekledin?”

“Doğru anı beklemem gerektiğini biliyordum. Tıpkı o günlükteki hikâyenin sahte olduğunu bildiğim gibi.”

Sara yanağının iç kısmını ısırdı. “Seni oyuna getirmek imkânsız.”

Joy’un yüzü zafer kazanmışçasına kızardı. “John’un hikâyeye inanıp adamlarını geri çekeceğini biliyordum, ama ben daha akıllıyım.”

“Böyle söyleyip duruyorsun.” Kadın zeki olmaktan çok kulağa çılgın ve takıntılı biri gibi geliyordu, ama Sara tehlikeli olmasına daha çok saygı gösteriyordu. “Bana şunu söyle. Arabanı kenara çekip beni beklemen gerektiğini anı nasıl bildin?”

“John’un duruşma tarihinin önce alındığını duyunca, gözlerimi senden ayırmamam gerektiğini anladım. Bavullarını arabana koyar koymaz, pozisyonumu alıp seni bekledim. Yanımdan geçmenin an meselesi olduğunu biliyorum, ve yanılmadım.” Joy’un gözleri gururla ışıldıyordu.

Sara onu alkışladı. “Aferin.”

“Erkek arkadaşınla uğraşmak zorunda kalacağım için endişelenmişim, ama direkt elime düştün.

Harika, diye içinden geçirdi Sara. Rafe’e haber vermeden çekip gitmek gibi bir aptallık yaparak Joy’un hayatını kolaylaştırdığını duymaya ihtiyacı yoktu. “Peki kasabayı Rafe ile birlikte terk etseydim?”

Joy omuzlarını silkti. “Seni şehirde elime geçirirdim,” dedi duygusuzca. “Pekâlâ, yeterince çene çaldık. Son istediğinin yerine getirildiğini düşün.” Silahı tutuşunu ayarladı, onu vurmaya hazır görünüyordu.

“Şimdi ne yapacaksın? Beni vurup cesedimi tünellerin yanında bıraktıktan sonra kimsenin benimle olan bağlantısını çözmemesini mi umacaksın?”

“Nasıl çözebilirler ki?”

Birden uzaktan siren sesleri duyuldu. Sara'nın yüzünde korkuyla karışık rahatlamayı andıran bir ifade belirdi.

Joy ise şoke olmuştu. "Bizi nasıl bulabilirler?"

Sara güçlükle yutkunup kumar oynamaya karar verdi. "Sandığın kadar zeki değilsin. Rafe'e bir ipucu bıraktım," dedi, kadını kışkırtıp onu vurmaması için konuşturmayı umuyordu.

"Kaçabileceğin hiçbir yer yok, o yüzden silahını indir." Rafe arkasında belirmesiyle, Joy hazırlıksız yakalandı.

Sara da. Anlaşılan daha önce araba sesi duyduğunu sandığında yanılmamıştı ve Rafe sessizce yanlarına yaklaşmıştı.

Joy şaşkınlıkla Rafe'e doğru atıldı, sonra da Sara'ya, ama kaçmayı başarmıştı.

İkisinin arasında kalan Joy Rafe'e odaklanmaya karar verdi.

İkisi de birbirlerine silahlarını doğrulmuşlardı.

"Köşeye sıkıştın," dedi Rafe.

"Morley'nin kız arkadaşıymış," dedi Sara ona.

"Nişanlısıyım." Durumun ciddiyeti karşısında Joy'un yaptığı düzeltme budalacaydı, ama aradaki farkın onun için önemli olduğu belliydi.

Joy'un arkasından Sara Rafe'in sabit bakışlarıyla göz göze geldi.

Onu terk etmiş olmasına rağmen peşinden gelmişti. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek için daha sonra zamanı olacaktı. Şimdilik yapması gerekenin ne olduğunu biliyordu.

Sadece bu sırada Rafe'in vurulmamasını umuyordu.

Sara Rafe'e doğru belli belirsizce kafasını salladı.

"Yere yat!" diye bağırdığı sırada arkadan Joy'un bacak-

larına doğru atıldı ve aynı anda kulakları sağır eden silah sesi duyuldu.

Sesin kimin silahına ait olduğunu ya da kurşunun birine isabet edip etmediğini bilmeyen Sara'nın kalbi duracak gibi oldu.

Sara'nın düşüncelerini okuyan Rafe, ne yapacağını sezdüğinden emri verdiğinde yere yatmaya hazırды. Hemen kendisini yere atıp yuvarlanarak kadının hedefinden uzaklaştı. Atış isabetsizdi, hemen ayağa kalktı.

Avantaj Sara'daydı, ama silah hâlâ öteki kadının elindeydi ve ikisi de silah için mücadele veriyordu. Rafe kadının koluna basınca silah elinden düştü. Sara elleri ve dizlerinin üstünde ilerleyerek silahı kapıp ayağa kalktı.

Polis arabaları etraflarını sarpıp acı bir frenle durduğunda her şey bitmişti. Polislerin tüm işlerini bitirip olayı tamamen öğrenmeleri ve Joy'u göz altına almaları kırk dakika kadar sürmüştü.

Rafe ve Sara nihayet baş başa kaldıklarında bir saatten fazla zaman geçmişti.

Arabasını yolun kenarında bulduğu ve Joy'un silahını eline geçirdiği ana dek, düşündüğü tek şey Sara'nın hayatı kalmasıydı. Bunu başarır başarmaz, kadınlarının peşinden gitmeleri üzerine kardeşiyle yaptığı anlaşma ön plana çıkmıştı. Ama Rafe söyleyeceği hiçbir şeyin kalmadığını anladı. Sara için her şeyi gözler önüne sermişti ve onu terk ederek Sara her şeyi elinin tersiyle itmişti.

Nihayet konuşmayı başardığında, ağzından çıkan kelimeler güvende olduğu için minnettar olduğunu ya da Joy'u idare edebildiği için övgü içermiyordu.

“Benden daha ne istiyorsun anlamıyorum!” diye Rafe öfkeyle patladı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştıran Sara hemen kendini topladı. “Özür dilerim.”

Sözleri üzüntüsünü ve ihanetini azaltmıyordu. “Ne için? Seni evine götürecek kadar bana güvenmediğin için mi? Yanımda kalacak kadar bana inanmadığın için mi? yoksa – beni yeterince sevmediğin için mi?”

Sara bir şey söylemek istercesine ağzını açıp kapattı. Derin bir nefes aldı. “Hayır.”

“Ne?”

“Seni seviyorum.” Sara’nın sesi titredi. Gözyaşlarıyla dolan gözleri ışıldıyordu. “Güvenmekte zorlandığım şey gelecek.”

Duyduklarına inanamıyormuş gibi kafasını salladı. Ancak Sara *Seni seviyorum* kelimelerini kutlama yapamayacağı bir şeye dönüştürebilirdi.

“Bil bakalım ne? Bu yeterli değil. Sana kendimi açtım, gardını indirirsen birlikte neler yapabileceğimizi gösterdim – ve sen hâlâ bunu sorgulayabiliyorsun?” Ellerini havaya kaldırdı. “Yorgunum. Evime gel ve biraz uyu. Sabah New York’a dönerken arabayla seni takip ederim.” Arabasına doğru döndü.

“Rafe, bekle.” Sara’nın sesi onu durdurdu.

Arkasına döndü, ama her ne söyleyecekse ilgilenmiyordu. “Dinle, bence bu kadar konuşma yeter. Ve endişelenme. Diğer odada yatarım, böylece bundan sonra benden tuhaf sinyaller almazsın.”

Çünkü ona dokunmadan onunla aynı yatakta yatamazdı, ve karşılık görmediği sürece uğraşmayacaktı.

Rafe'in evinden ayrıldıktan sonra, çiçek almak için kasabaya uğrayan Nick, kararlı bir adam gibi Angel'in panisyonuna doğru yola koyuldu – ancak kardeşinden gelen Sara'nın arabasını yolun kenarında bulduğunu ve ondan hiçbir iz olmadığını belirten telefon onu durdurmuştu. O zamandan beri, - ne anlama geldikleri henüz konuşulmayan – çiçekler tezgâhın üzerinde dururken, Nick ve Angel telaşla Sara'dan bir haber bekliyordu.

Nick Rafe ile görüşmesini bitirince, “İyi haber mi?” diye sordu Angel.

Nick omuzlarını silktilti. “İyi habere ne kastettiğine bağlı. Sara'nın iyi olup olmadığını soruyorsan, evet, iyiymiş. Birlikte olup olmadıklarını soruyorsan, hayır, değil.” Bu haber birçok açıdan kendini midesine bir tekme yemiş gibi hissetmesine neden olmuştu. Çünkü Nick Rafe'in Sara'nın peşinden gidip kazanacağına inanmıştı.

Angel Nick'in oturma odasında oturduğu koltuğa gitti. “Sara iyi olduğu sürece, gerisi gelir,” dedi kendinden emin bir sesle.

“Öyle mi? Gerçekten mi? Biz ilişkimizi yürütemiyorken, onların yürütebileceğinden nasıl bu kadar emin olabilirsin? Bizim bir geçmişimiz var. Birlikte sadece yıllarımızı geçirmedi, iyi – kötü birçok tecrübe ve anı edindik. Yine de, terapistin odasında otururken, ben olmasam, ortalıkta çıt çıkamayacak.” Buna bir saniye daha dayanamayacaktı.

“Buraya neden geldin? Sara ile ilgili telefonu almadan önce çiçeklerle karşıma çıktın. Neden?”

“Çünkü seni seviyorum. Çünkü ne olursa olsun sen benim eşimsin ve seni geri istiyorum. Çünkü en sonunda – kurduğun – bu lanet olası iş yerinin aramıza girmesine izin verenin ben olduğumu anladım.” Yerinden kalkıp

onu kollarından tuttu, yüzlerinin arasında birkaç santim mesafe vardı.”

“Buradan nefret ediyorsun.”

“Tek sebebi burayı aramıza giren bir duvar olarak kullanman.” Beşe kadar sayarak cesaretini topladı. “Bir bebek daha kaybettik ve bu konuda hiç konuşmadık. Hiç ağlamadın. Ve seni hiç zorlamadım. Ama sen işine sarıldın ve bunun seni benden uzaklaştırdığı için şikayet ettin. Hepsi bu değil.”

Angel kafasını salladı. “Lütfen beni bunu yapmaya zorlama,” dedi titreyen bir sesle.

Ama bu konuyla yüzleşmeye kararlı olan Nick kabul etmedi. Tek çözüm buydu.

“İki kez düşük yaptın, ve senden tekrar hamile kalmanı, böyle bir üzüntü ve kaybı yaşamamı istemedim, ama birlikte bir şey kaybettik. Aile kurma hayalimizi kaybettik. Birlikte yas tutmadık. Lanet olsun, Angel, tek başımayken yas tutup tutmadığını bile bilmiyorum!”

“Üzüntümü kendi bildiğim şekilde yaşadım.”

“Ama ağlamadın.”

“Çünkü ağlarsam kendimi durduramayacağımdan korktum!” diye bağırdı ona, sesi aralarına ördüğü lanet olası duvarla birlikte çatlıyordu.

Omuzları titredi ve hıçkırarak yere çöktü. Nick’in elinden gelen tek şey yanına oturup onu tutmak ve ağlarken ona destek olmaktı.

Tüm bunlar bittiğinde – bu kez birlikte – yeni bir başlangıç yapabilmeleri için dua etti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sara hayatında yarım kalan işleri tamamlamak için evine doğru yola koyuldu. Bir insanın kendisi için neyin daha önemli olduğunu tekrar düşünmesi için tüm hayatının gözlerinin önünden geçmesi kadar etkili bir şey olamazdı.

İşi ve John Morley ile başlayarak sorunlarını öncelik sırasına göre ele almaktan başka seçeneği yoktu. New York'a vardığı andan itibaren polis koruması altında olacaktı. Sara Morley'ye karşı tanıklık etti, ifadesinin kayda alınmasıyla nihayet Morley ve adamlarından kurtulmuştu. Kabarık suç listesine bir de polis cinayeti ekleyecek değildi.

Sırada geç kalınmış bir ziyaret vardı. Şehir dışındayken babasını özlemişti. Ona gitmeden haber vermişti ve babası onu bekliyordu, o yüzden kapıyı tıklattıktan sonra anahtarını kullanarak içeri girdi.

Martin Rios her zamanki güçlü sesiyle merhaba deyip kocaman bir sarılmayla kızını karşıladı. "Seni özledim!"

"Ben de seni özledim, Baba." Bir adım geri çekilerek ona baktı. Koyu renk saçları ve bıyıklarıyla dinç ve yakışıklı görünüyordu... Onun babasıydı.

Kollarına sokulup ona ters giden her şeyden bahsetmek istiyordu.

“Jack Amcan bana çok meşgul olduğunu söyledi. Gel otur ve her şeyi anlat.”

Sara yanağının içini ısırdı ve ondan istediğini yerine getirdi. Babasıyla oturup uyuşturucu operasyonuna sebep olan Pirro’nun tuhafliklarını, kaçırılmasını ve Rafe tarafından kurtarılmasını, Rafe’in eğlenceli ve kalabalık ailesi de dahil olmak üzere Angel ve günlük meselesine kadar her şeyi anlatıp sahte birlikteliğiyle anlatacaklarına noktayı koydu.

Konuşması bittiğinde babası ona şaşkınlıkla bakıyordu. “Vay canına.”

“Vay canına mı?”

Bir eliyle bacağına vurdu. “Sonunda senin de başına geldi demek.”

“Başıma ne geldi?” diye sordu, kafası karışmış ve bıkmıştı.

Babası başını bir yana eğip sanki onu ilk kez görüyor-muşçasına yüzünü inceledi. “Eski ortağına âşık oldun, başına gelen bu!” Martin’in ağzı kulaklarına varıyordu.

Ancak Sara o kadar keyifli görünmüyordu. “Bunu da nereden çıkardın?” Bu ziyaret sırasında çözüme ulaştıramadığı gönül meselelerini es geçmeyi umuyordu.

“Ondan bahsederken gözlerinin dalmasından mı yoksa hemen her cümlede adını söylemenden mi, başına buyruk kızımın kalabalık ailesine bayılmasından mı yoksa az önce saydıklarımın hepsinden mi çıkardım bilmiyorum.”

“O kadar belli mi?” Utancından başını eğdi.

“Korkarım öyle.” Ama hâlâ sırtıtmaya devam ediyordu. “Neden bundan kötü bir şeymiş gibi söz ediyorsun?” diye sordu.

“Kötü bir şey olmadığını nereden çıkartıyorsun?” Tavrı

onu son derece şaşırtmıştı. “Kendimi yolumu kaybetmiş gibi hissediyorum. Benim için endişelenmiyor musun?”

Babası kafasını salladı. “Bu adam polis kılığına girmiş azılı bir katil değilse, herhangi bir sorun göremiyorum.”

“Bunu tüm hayatını tek başına mutlu mesut yaşayan adam mı söylüyor?” Sara kafasını sallayıp kahkaha attı. “Yapma, baba, bana hayatımı başka bir insanla, özellikle de bir polisle birleştirmenin ne kadar büyük bir hata olacağını söyleyebilirsin.”

Babası kocaman kahverengi gözlerini iyice açtı. “Senin için böyle bir hayat istediğimi mi düşünüyorsun? Yalnız, arada sırada biriyle paylaştığın bir hayat mı?” Sara’nın büyüdüğü küçük daireyi kastederek eliyle etrafını gösterdi.

“Yalnız mı?” diye sordu, seçtiği kelime onu şaşırtmıştı.

Babası oturduğu yerde ona doğru eğildi. “Annen gittiğinde kutlama yaptığımı mı sanıyorsun?”

Bu konuda daha önce hiç konuşmamışlardı. Sara sadece büyürken gördükleri kadarıyla biliyordu – hayatından memnun, fırsatı olduğunda kısa süreli ilişkilere açık bir adam.

Sara güçlükle yutkundu. “Kavgalar bittiği için rahatladığımı düşünmüştüm.”

Babası inledi. “Sanırım, bu doğru. Ayrıca alışmaktan başka seçeneğim yoktu. Aynı sebepler yüzünden üzülmeye kararlıydım.” Kederli bir şekilde kafasını iki yana salladı. “Ama senin tüm bunları nasıl yorumlayacağını hiç düşünmedim. Sanırım bu açıdan bir ebeveyn olarak başarısız oldum.”

Sara gülümsedi. “Konuşmayı pek sevmezdin.”

“Dinleyici olarak bu açığı kapattığımı umuyordum. Ama sanırım benim yüzümden satır aralarını okumak zorunda kaldın.”

Sara kafasını salladı. “Evet. Bana doğru okumadığımı mı söylüyorsun?”

“Âşık olmanın ya da birine bağlanmanın kötü bir şey olduğunu düşünüyorsan, o halde kesinlikle yanlış yorumlamışsın ve bu benim suçum.”

Sara bu düşüncesini reddedercesine kafasını salladı. “Baba, sorun sende değildi. Ailemizde boşanan tek insan sen değilsin.” Sözüünü kesmesine izin vermeden elini kaldırdı. “Reni hariç. Yine de, bunca başarısız birliktelik varken evliliğe ve ilişkilere inanmak güç.”

Elini uzatıp çenesini tuttu. “Seni yetiştirirken her şeyden önce çaba göstermen gerektiğini söylemedim mi?”

“Elbette, söyledin.”

“Evlilik ve bağlılık uğraş ister. Ben çaba harcamaya razıydım. Annen değildi. Hepsi bu.” Elini yere indirip bakışlarını kaçırdı. “Bu dünyadaki her çift için geçerli.”

Sara gözlerini kıstı, bunca zamandır babasını yanlış anladığı için şaşırıyordu. “Ama polis olmanın bir ilişkiyi yürütmeyi iki kat zorlaştırdığını söyleyen sen değil miydin?”

“Evet. Ne olmuş yani?”

“İki polis bu işi iki kat imkânsız kılar.” Her zaman inandığı şeyi dile getirdi.

Babası elini omzuna koyunca, gözlerinin içine baktı. “Bu adamla paylaştıkların çaba harcamanıza degecek gibiye, hiçbir şey imkânsız değildir.”

Yerinden kalkan babası büyük dolaba doğru gidip çekmecelerden birini açtı. İçindekileri gözden geçirip en sonunda bir şey çıkardı.

“O ne?” diye sordu Sara.

Sara’nın olduğu yere gidip tekrar yanına oturdu. “Bu bir fotoğraf. Bak.”

Daha önce gördüğünü hatırlamadığı çerçeveli fotoğrafa baktı. Fotoğrafta ailesi vardı – babası, annesi ve Sara'nın bebekliği. Üçü de gülümsüyor ve mutlu görünüyordular.

Sara'nın hatırlamadığı bir anıydı. “Bunu daha önce hiç görmemiştim!”

“Hatalarımdan biri daha. Bu fotoğrafa bakmak beni çok üzüyordu, o yüzden duygularımı gömdüğüm gibi bunu da gömdüm,” diye itiraf etti.

Boğazında giderek acı verici olmaya başlayan yumruğu yutkundu. “Neden bana bunu şimdi gösteriyorsun?”

Bilge gözleriyle ona baktı. “Çünkü seninle ve annenle geçirdiğim bu yılları hiçbir şeye değişmeyeceğimi söylemeye çalışıyorum. Şimdiye kadar sana bundan bahsetmediğim için çok üzgünüm,” dedi boğuk bir sesle.

Sara'nın, “Seni seviyorum, baba,” diyecek kadar sesi çıktı. Her şeyden önemli olan tek ebeveynine sıkıca sarıldı.

“Umarım bugün değerli bir ders almışsındır.” Geri çekilip boğazını temizledi.

Gözlerinin dolduğu Sara'nın dikkatinden kaçmamıştı, ayağa kalkıp gizlice yanağına düşen göz yaşını sildi.

Birkaç gün sonra, ortopedistiyle olan randevusundan yeni dönen Sara, dairesine girerken telefonu çalmaya başladı. Telesekreter devreye girmeden ahizeyi kaldırdı. “Efendim?” dedi nefes nefese.

“Sara? Ben Angel. Kötü bir zamanda mı aradım?”

“Hayır,” diye yalan söyledi Sara. Başı ve omzu arasındaki portatif masayı kucaklayarak kapıyı kilitleyip çantasını ve anahtarlarını bıraktı.

Sonra konuşmaya devam ederken koltuğuna kıvrıldı. “Ne var ne yok?” diye sordu Sara, kadının sesini duyduğu için sevinmişti.

“Sana söylemek istediğim haberlerim var,” dedi Angel. “Anlayacağını düşündüm, çünkü aramızda bir bağ var...” Angel cümlesini tamamlamadı, sanki aniden itiraf etmek ona tuhaf gelmişti.

“Anlıyorum. Ben de seni düşünüyordum.” Hidden Falls’taki herkesi, diye içinden geçirdi Sara.

Rafe dahil.

Özellikle de Rafe.

Sara derin bir nefes aldı. “Neymiş bu haber?”

“Nick ve ben evliliğimize ikinci bir şans tanıyacağız,” dedi Angel.

Sara’nın kalbi duracak gibi oldu. “Bu harika! Nasıl? Ne değişti?”

Nick nihayet pes edip eşinin kariyerini ve evlilikleri dışında bir şeye odaklanmasını kabul edebilmiş miydi?

“İkimiz de değiştik. Nick burada kalmaya başlayıp bu evin bana kendimi nasıl hissettirdiğini gördüğünden beri, daha anlayışlı olmaya çalışıyor. Ama her şeyden önemlisi, bana gelip derinlere gömdüğüm şeylerle beni yüzleşmeye zorlamasıydı,” diye itiraf etti Angel.

“Bebekleri kaybetmekle mi ilgili şeyler?”

“Hı-hımm. Pansiyondan hoşlanmıyordu, çünkü bu acıyla yüzleşmek istemediğim için işimi aramıza koymuştum. Nick bunu ortaya koyup beni yüzleşmeye zorlayınca, her şey değişti. Artık onu susturmaya gerek duymadan bu konu hakkında konuşabiliyorum ve o da pansiyonu kabul etti. En azından etmeye çalışıyor, benim istediğim de

buydu zaten. Hatta bana yardım bile ediyor. Burası bize ait bir yermiş gibi!”

Sara gülümsediğini hissetti. “Sesin çok mutlu geliyor, senin adına çok sevindim. Ya evlilik terapisti? Hâlâ gidiyor musunuz?”

“İster inan ister inanma, ama artık iletişim kurabildiğimiz için farklı konularda uzlaşabiliyoruz. Zor ama değer.”

Sara bu kelimeleri birkaç gün önce babasını ziyaret ettiğinde de duymuştu. *Evlilik ve bağlılık uğraş ister. Ben çaba göstermeye razıydım. Ama annen değildi.*

Şimdi aynı kelimeleri Angel tekrarlıyordu. O ve Nick uzlaşabilmişti – evliliklerini yürütmek için çaba gösteriyorlardı. Çünkü o ve Nick’in paylaştıkları şeylerin çaba göstermeye değer olduğunu hissediyor olmalıydı. Ona yarı yolda buluşmaya razı olduğunu göstermişti ama Angel, annesi gibi, umursamamıştı. Ve öyle biri olmak bir yana, benzetmek bile istemediği biriydi.”

Bu adamla paylaştıkların çaba harcamanıza değecek gibiyse, hiçbir şey imkânsız değildir...

“Sara, hatta mısın?” diye sordu Angel.

“Özür dilerim, dalmışım,” diye itiraf etti Sara. “Buradayım.”

“Pekâlâ. Şimdi kapatmalıyım, ama haberleşiriz, olur mu?”

“Elbette.”

“Hımm...Sara? Sormadın ve hiçbir şey söylememeye yemin etmiştim, ama Nick Rafe’in sensiz perişan olduğunu söylüyor. Gitmeliyim. Görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Sara elindeki telefona baktı.

O da perişandı ve Rafe’in kapısına gitmeyi çok istiyordu ama buna cesaret edemezdi. Yarım kalan tüm işlerini

halletmeden yapamazdı. Fiziksel olarak neyle mücadele ettiğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Bir MR ve bir dizi röntgen daha yaptırdıktan sonra, doktor randevusu Sara'nın çoktan bildiği gerçeği doğruladı. Hareket kabiliyetinin bir kısmını kazanmış ve zamanla daha iyiye gidecek olsa da, incinen dokular ve eklemlerindeki romatizma başlangıcı yüzünden New York Polis Departmanı'nın fiziksel sınavını geçmesine imkân yoktu. Bundan sonra ne yapması gerektiğini duymaya ihtiyacı yoktu. Çoktan kararını vermişti.

New York'un sınırları dışındaki küçük bir pansiyonda kalmaya başlayıp Rafe'e ve kalabalık ailesine âşık olması arasında bir noktada, Sara'nın New York'ta polis olma hayali bir tür değişime uğramıştı. Birkaç hafta öncesine kadar böyle bir şeyi arzulamak bir yana istediğini hayal bile edemezdi.

Sara Manhattan'dan ve bir zamanlar sevdiğini sandığı büyük şehrin yalnızlığından uzaklaşmak istiyordu. Büyük şehrin yasasını korumak yerine aynı şeyi tanıdığı insanlara yardım ederek küçük bir kasabada yaşamayı istiyordu. Manhattan'da çalışması mucizevi bir şekilde onaylansa bile, buradaki günlerinin sona erdiğini çoktan kafasına koymuştu.

Bilmediği şey hangi küçük kasabanın onun yeni evi olacağıydı. Cevap Rafe ve onun affetme ve uzlaşma yetisine bağlıydı. Çünkü etrafı ailesiyle sarılıyken onsuz Hidden Falls'da yaşayabileceğini hayal edemiyordu.

Aktif göreve dönebilir.

Bu kelimelerin içini rahatlamış olması gerekirdi, ancak

son zamanlarda Rafe hiçbir şeyi önemsemiyordu. Günlerini isteksizce geçiriyordu ve bu konuda elinden hiçbir şey gelmiyordu. Nihayet haftalar önce kardeşini neden Billy'nin yerinde içerken bulduğunu anlayabiliyordu. Manhattan'da olmasa Rafe şu an orada olurdu. Buradaki barlar huzur bulamayacağı kadar kalabalıktı ve onun aradığı şey yalnızlıktı.

Bir kutu Çin yemeği alıp oturup mektuplarını gözden geçirirken kapısının tıklatıldığını duydu. Beklediği biri yoktu ve komşularını doğru düzgün tanımıyordu. Hiç kimseyle vakit geçirmek istemediği de keşindi.

Kapı daha ısrarlı bir şekilde tıklatılmaya başlayınca, kartonu bir kenara itip kapıya gitti. Kapı dürbününden bakıp Sara'yı görünce şoke oldu.

Ürkek bir şekilde kapıyı açtı. "Selam."

"Selam." Sara gülümsedi.

Ellerini kapı çerçevesine koydu. "Bu şerefî neye borçluyum?"

Sara derin bir nefes aldı, Rafe'in ziyaretini memnuniyetle karşılayıp karşılamadığından emin olmadığı belliydi. "Konuşabileceğimizi umuyordum."

Başını eğdi, neden geldiğini bilmediği sürece ona teslim olmaya niyeti yoktu. "Konuş öyleyse."

"Burada mı?" Etrafına, karanlık ve küf kokan koridora bakarken at kuyruğu iki yana sallandı.

Uzanıp yumuşak saçlarına dokunmak isteyen Rafe, parmaklarının sızladığını hissetti. Aksine, yumruklarını sıktı.

"Evet, burada," diye onayladı. Tatil yapmak için kullandığı evinde kalıcı izler bırakmıştı.

Birlikte geçirdikleri zamanları hatırlıyordu, teninin nasıl olduğunu hayal etmekle kalmıyor – bunu *biliyordu*.

Rüyalarında onu görüyor ve uyanıkken gözlerinin önünde belirliyordu. Etrafına baktığında Sara'yı göremediği tek yer eviydi. Ve bu şekilde kalmasını istiyordu.

"Pekâlâ. Nasılsın?" diye sordu.

"Harika. Sen?"

Omuzlarını silkti. Omuzlarını hafifçe kaldırmasıyla yakasının etrafındaki firfırlar kıpırdadı. Ona bakmasına engel olamazken, burada ne aradığını merak ediyor ve kendisine umursamamasını emrederken başarisız oluyordu.

"Bir süredir meşguldüm. Morley'ye karşı tanıklık ettim," dedi.

"Duydum." Baş komiser hâlâ olanlar hakkında bilgilendirilmek istediğini sanıyordu ve Rafe özel hayatını amiriyle konuşmaya niyetli olmadığı için susup dinlemekle yetiniyordu.

"Ben de aktif göreve dönebileceğini duydum. Senin adına sevindim."

"Teşekkürler." Güçlkle yutkundu. "Anladığım kadarıyla senin için işler yolunda gitmemiş." New York Polis Departmanı'nda çalışmanın onun için ne anlama geldiğini biliyordu. "Çok üzıldüm."

"Çok tuhaf, çünkü ben değilim. Bir zamanlar kariyerimi kaybetmenin kendimi kaybetmek olduğunu düşünürdüm." Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. "Ama şimdi öyle düşünmüyorum."

Sormaması gerektiğini bildiği gibi kendisine engel olmayacağını da biliyordu. "Neden? Ne değişti?"

Aklında ne değişmişti? Ya hayatında? Elbette, Angel'ın kaybettiği şeye kıyasla kariyerinin hiç önemi olmadığını fark ettikten sonra kendisini bencil hissettiğini söylemiş-

ti, ama bu Sara'nın fiziksel sınavı geçemeyeceğinden emin olmadan çok önceydi.

Göz göze geldiler, kocaman açtığı gözleri net ve dürüsttü. "Değiştim. Ya da demek istediğim, sen beni değiştirdin."

Koridorda onunla bir yabancıymış gibi konuşmaya yeterince katlanmıştı. Uzanıp elinden tutarak onu içeri çekti ve kapıyı arkalarından kapattı. "Devam et."

Sara kafasını salladı, ona ulaşmak için bunun onun son şansı olduğunu biliyordu. Bu işe girişmek istediklerini belli etmiş olabilirlerdi, ama Rafe Sara kadar isteksiz değildi. Babasının gizli ilişkisine rağmen, o evliliğe ve ilişkilere iyimser bir şekilde yaklaşıyordu.

O umut doluydu.

Sara ise değildi.

Ama artık o günleri geride bırakmak, onun gibi olmak istiyordu. "Dinle. Tek başıma mutlu olduğumu sanırdım, büyük bir aileye ihtiyacım olmadığını, böyle bir şey istemediğimi düşünürdüm. Ama sonra küçük kasabana gelip akrabalarını tanıyınca, nihayet gerçekten ait olduğum bir yer bulduğumu hissettim.

Rafe onu dinliyor ve dikkatle onu izliyordu, yüzünde çözülemez bir ifade vardı, tıpkı tanıdığı eğitimli rehine arabulucusu gibi. Onu kazanmak istiyorsa, tüm kartlarını masaya yatıracak ve geç kalmadığını umacaktı.

"Sanırım tüm bunlara sahipken değerini bilemedim." Sara elleriyle kollarını ovuşturuyordu. "Sana karşı hissettiklerim beni o kadar korkuttu ki, seni seks karşılığı bir anlaşma yapmaya zorladım. Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi. Aslında, benim için her şeyden önemlisin." Kafasını salladı, ona

davranışları yüzünden utanç duyuyordu, gözlerini kırptırınca bir damla gözyaşı süzüldü.

Rafe elini uzatıp gözyaşını parmağıyla yakaladı, ama hiçbir şey söylemedi.

Cesaretini biraz daha toplayıp konuşmaya devam etti. “Evlilik ve ilişkiler hakkında negatif görüşlerim vardı, gelecekte şansımızın olmayacağını düşünüyordum.”

“Ne değişti?” diye sordu tekrar.

“Akıllı bir adam sahip olmaya değer şeylerin çaba harcamadan elde edilemeyeceğini söyledi. Paylaştıklarımızın ilişkimizi yürütmek için çaba harcamaya değer olduğunu fark etmemi sağladı.”

Kafasını sallayıp güldü.

Kendisine hakim olamadığını biliyordu.

“Bu kadar zeki olan kim peki?” diye sordu.

Sara da gülümsedi. “Babam. Tanısan ondan hoşlanırsın.”

“Hoşlanacağıma eminim. Seni o yetiştirdi, öyle değil mi?” Ses tonu yumuşamıştı, Sara en sonunda ona ulaşmayı başardığını hissetti.

“Sana söylemeye çalıştığım şeyi anlıyor musun?” Bir adım atıp ona doğru yaklaştı, onu reddetmemesini umuyordu. “İlişkimizin çaba harcamaya değmeyeceğini düşünerek yanıldı. Sen buna değersin.”

Gözlerine bakarken yüzünü güçlü eliyle tuttu. “Senin de buna değeceğini düşündüm, yoksa sana kendimi açmazdım.”

“Ben buna hâlâ değerim,” dedi, buna hâlâ inandığını umuyordu. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. “Birkaç hafta öncesine göre çok değiştim.”

Temkinli bir şekilde ona baktı, ona güvenilebileceğine henüz emin değildi.

Sara gözlerinin içine ve yakışıklı yüzüne bakarken içinden güven duygusunu onaracağına – ve onu hiçbir şekilde pişman etmeyeceğine söz verdi. “Bir ilişki ya da aile istemediğimi söyleyerek kendimi kandırdığımı anladım. Tüm bunları yaşamak istiyorum. Seninle birlikte.”

Onunla aynı fikirde olmasını her şeyden çok istiyordu.

“Sana inanmak istiyorum,” dedi boğuk bir sesle.

“O halde inan.”

Rafe keşke bu kadar kolay olsaydı, diye içinden geçirdi. Daha önce ona kendisini sunmuştu. Gardını indirmesine onu ne ikna edebilirdi?

“İşimden ayrıldım,” dedi Sara Rafe’i şaşırtarak. “Teknik olarak, ayrıldığım söylenemez. Aktif göreve çağırılmadım, ama kabul edilsedim bile geri dönmeyecektim.”

Rafe kafasını salladı. “İşte şimdi seni anlamıyorum.”

Derin bir nefes aldı. “Hidden Falls’un ilk emniyet müdürü şu an karşında – elbette kasaba konseyinin onayı aldığı ve yeterli kaynağın olduğunu varsayarsak. Ama sen olmadan yapamam. Benimle gelmeni istiyorum. Kasabanın bir polis departmanına ihtiyacı var, birlikte bir teşkilat kurup işletebiliriz.”

Rafe’in ağzı açık kalmıştı, söylediklerini doğru düzgün anlayamıyordu bile. “Şehri terk etmek mi? Hidden Falls’a yerleşmek mi?” Ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu.

Yine de bu çılgınca fikir, şimdiye kadar söylediği şeylerin başaramadığını başarmıştı. En sonunda ne söylemek istediğini anlamıştı. Onu ve bu ilişkiyi uzun vadeli düşünüyordu. Destek almak için duvara yaslandı.

“Dinle, çok ani olduğunu biliyorum, ama bunu çok

düşündüm,” dedi, birden Rafe’in onun hakkındaki düşüncelerinin tamamen değiştiğini fark etmemişti. “İnan bana, Rafe. Çoktan soruşturmaya başladım, valiyle ve şerifin ofisiyle görüştüm. Her şey harekete geçti. Ailenden uzaklaşmak için şehre taşındığını biliyorum, ama sana geri dönmeni teklif ediyorum. Benimle.”

“Sara,” dedi, teklifinin derinliği karşısında neredeyse dilini yutmuştu.

Ama Sara onu dinlemiyordu. Anlamsızca konuşmaya devam etti. Anlaşılan tek kelime konuşmasına izin verirse, onu reddetmesinden ve böylece her şeyi kaybetmekten korkuyordu. Her şeyi kazanmak üzere olduğunu nereden bilebilirdi ki.

Kafasını salladı. “Bitirmeme izin ver, lütfen. Ailenin bazen çok bunaltıcı olabileceğini biliyorum, ama onları seviyorsun ve senin yakınlarında olmaya ihtiyaçları var. Senden çok fazla şey istediğimin farkındayım, ama o akıllı adam bana ayrıca evlilik ve ilişkilerin çaba ve uzlaşma gerektirdiğini hatırlattı. Tanrı biliyor ki, değiştiğimi sana göstermek için elimden geleni yapacağım. İyimser olmaya çalışıyorum. Seninle birlikte olmayı düşündüğüm bir geleceğe bakıyorum.”

Rafe kafasını salladı, emin olmaya ihtiyacı vardı. “Doğru mu duyuyorum?” Rüyalarında bile, hiçbir zaman ona tüm dünyayı teklif ettiğini görmemişti.

Kafasını salladı. “Her kelime yüreğimden geliyor. Ve yüreğimi sana veriyorum. Ama kabul etmezsen, yerleşebileceğim başka bir kasaba bulurum ve böylece evini her ziyaret ettiğinde benim için endişelenmek zorunda kalmazsın.” Ellerini açtıktan sonra iki yanına bıraktı.

Gülümsemesine engel olamıyordu. “Söyleyeceklerin bitti mi?”

Islak kirpiklerinin ardından ona baktı. “Değişir. Bana inanıyor musun?”

“Sana inanıyorum, ve her şeyden önemlisi, bize inanıyorum. Hep inandım.”

“Çok geç kalmadı, değil mi?”

“Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, nasıl geç kalabilirsin ki?” Rafe kollarını açınca, Sara kendisini onun kucağına attı.

Sara başını göğsüne yasladı ve Rafe gözlerini kapatıp bu anın tadını çıkardı.

“Senden bugün çok fazla şey istedim. Benimle uzlaşmaya var mısın? Yoksa bazı şeyleri tekrar gözden geçirmemiz mi gerekiyor?” diye ona takıldı. “Çünkü bunu yürütmek için yapamayacağı şey yok.”

“Duymaya ihtiyacım olan tek şey bu,” dedi ve memnuniyetini belirtircesine inledi. “Ama Hidden Falls’da yaşamak istediğine emin misin?”

“Birinin Pirro ve ailenin geri kalanını hizaya getirmesi gerekiyor.” Sara başını geriye atıp gülümsedi.

“İşte bunu söylemeni beklemiyordum, ama haklısın. Ailemle anlaşmaya vardım ve onları çok özleyorum. Ayrıca, sanırım bana bir ömür yetecek kadar rehine arabulucuğu yaptım.”

“O ömrü benimle geçirdiğin sürece.” Gözleri sevgiyle ışıldıyordu.

Rafe kafasını salladı. “Tek istediğim bu.” Tek istediği O’ydu. “Hep seni istedim, bunu söyleyebilmek harika bir duydu.”

Dudaklarını dudaklarına götürdü – bu öpücüğü ve ona olan bağlılığını ömrü boyunca korumaya niyetliydi.

SONSÖZ

DAILY POST BEKAR GÜNLÜKLERİ

Bayanlar ve baylar, beklenmedik gelişmelerden ötürü bu yazı Bekar Günlükleri'nin son bölümü, ama bomba gibi bir haberle noktayı koyduğumuzu söyleyebiliriz. Son bekarımızın sevdiği kadınla gizlice evlenmesi fazlasıyla abartıldı. Ama hiçbir şey için geç değil, romantizm hâlâ çiçek açmaya devam ediyor.

Bay ve Bayan Mancuso, damadın doğduğu kasaba olan Hidden Falls'da evlenip kasabaya yerleştiler. Düğün nasıl mıydı? Angel ve Nick Mancuso'nun – kahramanımızın kardeşi ve onun eşinin – işlettiği, sık sık bahsettiğimiz Angel'in hoş pansiyonunda gerçekleşti. Hidden Falls kasaba konseyi, Hidden Falls için yeni bir polis departmanı kurma çalışmalarının devam ettiğini bildirdi. Acaba hangi Mancuso polis müdürü olacak? Keşke bizden ayrılmayın diyebilsem... Aksine, bu kez veda ediyorum. New York'un en gözde bekarları hakkında yazmak ve bu çok özel çiftlerin birbirlerini bulmalarına yardım etmek harikaydı. Unutmayın, perimasalları gerçekleşebilir. Sonsuza dek mutlu yaşayacağınız kişi köşe başında sizi bekliyor olabilir.